

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

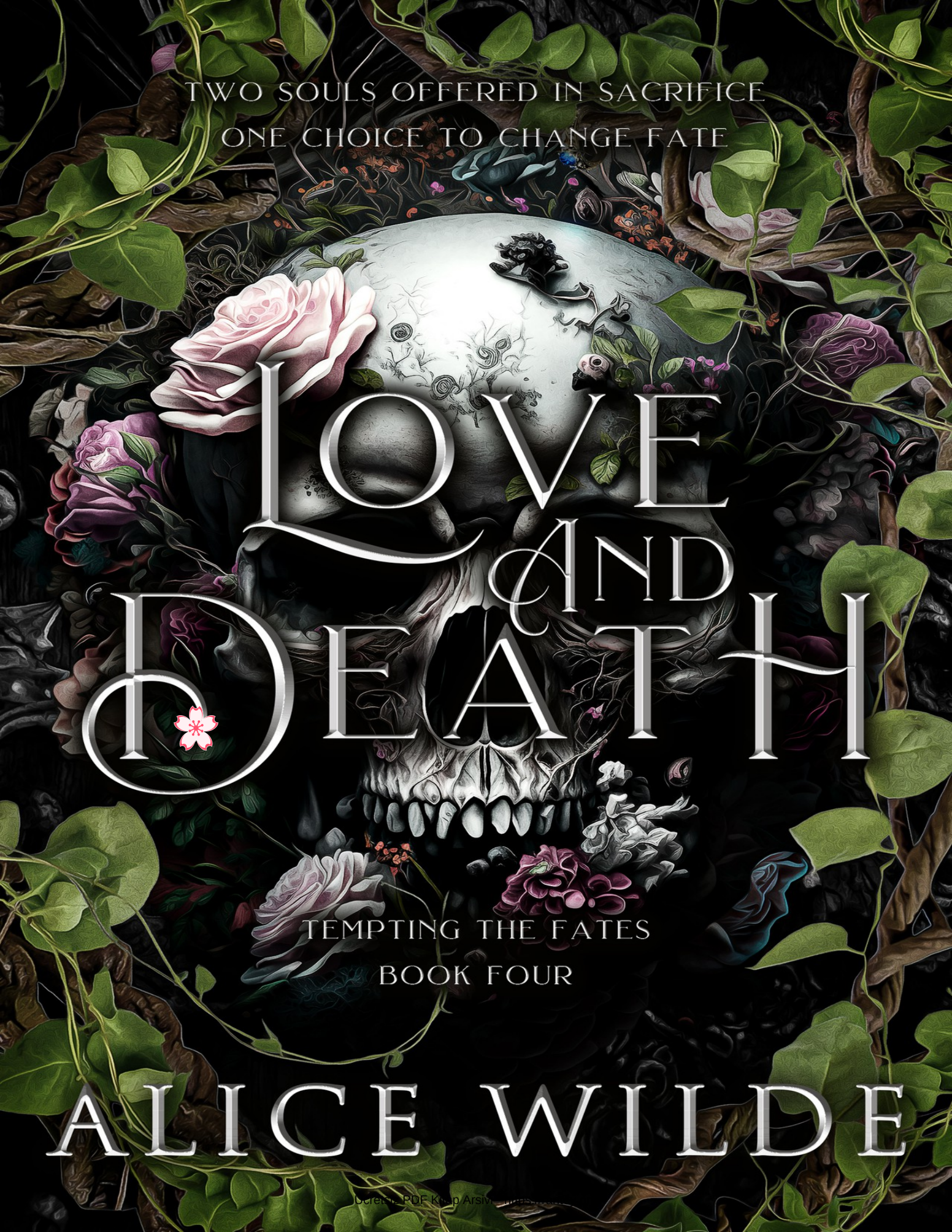
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWO SOULS OFFERED IN SACRIFICE
ONE CHOICE TO CHANGE FATE

LOVE AND DEATH

TEMPTING THE FATES
BOOK FOUR

ALICE WILDE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AŞK VE ÖLÜM

KADERİ KANITLAMAK DÖRDÜNCÜ KİTAP

ALICE WILDE

E-kitap Sürümü| Aşk ve Ölüm, Alice Wilde

©2025 Alice Wilde

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İzinler için iletişim:

alicewildeauthor@gmail.com

E-kitap ASIN: B0FDRX8YLP

İÇİNDEKİLER

Okuyuculara Not

İçerik Uyarısı

Kader

1. Hazel
2. Hazel
3. Hazel
4. Hazel
5. Hazel
6. Cerberus
7. Hazel
8. Hazel
9. Hazel
10. Cerberus
11. Hazel
12. Hades
13. Hazel
14. Hazel
15. Hazel
16. Eros
17. Hades
18. Hazel
19. Hazel
20. Hazel
21. Cerberus
22. Hazel
23. Hazel
24. Hazel
25. Hazel
26. Hazel

27. [Eros](#)
28. [Hazel](#)
29. [Kader](#)
30. [Cerberus](#)
31. [Hazel](#)

[Teşekkürler](#)

[Alice Wilde'ın diğer](#)

[eserleri Yazar](#)

[hakkında](#)

*Aşkın ıstırabına.
Ve birçok kişinin sabrına.*

OKUYUCULARA NOT

Sevgili okuyucular

Lütfen beni affedin.

Şimdiden sizi uyarmalıyım ki, *serinin beşinci ve (gerçekten) son kitabı* çıkacak. Daha önce sizi uyaramadığım için üzgünüm, ancak ben de bunu son birkaç bölümün yeniden yazılması ve düzenlenmesi sırasında öğrendim. Umarım bu haber sizi hayal kırıklığına uğratmamıştır.

Bu konuda, beşinci kitap zaten yazım aşamasındadır ve yayın tarihini mümkün olan en kısa sürede duyuracağım (şu anda yaz sonuna doğru olacağını tahmin ediyorum). Serinin bu kadar uzun olmasını hiç istemediğime inanın lütfen, ancak sizi ve kendimi daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, bu yüzden aceleyle tatmin edici olmayan bir son yazmak istemiyorum.

Ayrıca, sadece üç noktayı sevdiğimi değil, bunlara da düşkün olduğumu fark edebilirsiniz. Umarım bunlara aldırmazsınız, yazarken oldukça eğlencelidirler.

Son olarak, belki de en önemlisi, üçüncü ve dördüncü kitapların yayınlanması arasında geçen aşırı uzun süre için resmi olarak özür dilemek istiyorum. Umarım bir daha ne sizlere ne de kendime böyle bir hayal kırıklığı yaşatmam.

Cesaret ve endişe dolu mesajlar bırakan herkese içtenlikle teşekkür ederim. Bu mesajlar, karanlık ve fırtınalı günlerimde benim için bir fener oldular.

En içten sevgi ve minnetimle,

Alice Wilde

İÇERİK UYARISI

Sevgili Okuyucu

Tempting the Fates serisinin dördüncü kitabı olan Love and Death'i seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Önceki uyarılarında da belirtildiği gibi, bu kitap da birden fazla aşk ilişkisi içeren, karanlık ve olay örgüsü yoğun bir fantastik romantizm romanıdır. Serinin tamamı bitene kadar her kitap bir gerilimle sona ermektedir.

Bu serinin tüm okuyucular için uygun olmayabileceğini ve kesinlikle her yaş grubu için uygun olmadığını lütfen unutmayın. Devam etmeye karar vererseniz, bazı küfürlü ifadeler, zihinsel/fiziksel istismar, cinayet, intihar düşünceleri, kaçırma, şiddet içeren davranışlar, rıza dışı cinsel ilişki ve rıza dışı cinsel ilişkiye teşebbüs (aşk ilgilerinin değil), ölüm, şiddet, boğulma, röntgencilik, sakatlama, canavarlar, tanrılar, intikam, kurtuluş, kalp kırıklığı ve sizi tetikleyebilecek diğer tanımlamalarla karşılaşmaya hazır olun.

Bununla birlikte, çok sayıda harika ve tuhaf karakterin yanı sıra kaygı, yavaş gelişen romantizm ve sonunda baharat (bu dizi karartma sahneleri içermez) ve hikaye boyunca yavaş yavaş tanışılan ve gelişen bir karakter kadrosu da bulacaksınız. Bu dizi aynı zamanda çoklu bakış açısına sahiptir, bu nedenle bazı bölümlerin zaman dilimi açısından biraz çakışabileceğini lütfen unutmayın.

Tüm bunlar söylenmiş olmakla birlikte, dizide benim listelemedim başka tetikleyiciler de olabilir. Karakterlerimiz için bu yolculuk kolay olmayacak, ama sonunda buna değecek.

Çoğu için.

En azından öyle umulur.

Bir kez daha başlayalım mı... *Kaderi kışkırtmaya?*

Alice

KADER

LACHESIS

*Bazıları, alemlerin hikayelerden doğduğunu söyler.
Bazıları özlem ve umuttan.
Ve diğerleri ise hiçbir şeye
inanmazlar... Şansa.
Ama biz daha iyi biliyoruz.
Alemlere Kader'in doğurduğunu.
Kader bizim ellerimizle dizginlenir.
Çünkü biz Kaderiz ve bizim
sayemizde
Evren bağlıdır.*

Yeraltı dünyasının derinliklerinde, tanrıların bile gitmek istemediği bir yerde, zaman kadar eski bir oda yatıyor.

Görkemli değildir.
Gösterişli
değildir. Sadece
vardır.

Ortasında, neredeyse yaşam kadar eski, tek bir dairesel dokuma tezgahı duruyor. Her tür ve renkte iplikler üzerinde dans ediyorlar — altın, gümüş, mat ve parlak. Bazıları karanlıkta bile parıldarken, diğerleri tek bir dokunuşla küle dönüşüyor.

Kız kardeşlerimle birlikte dokuma tezgahının önünde oturuyoruz, parmaklarımız bulanık bir görüntü oluştururken, yorulmadan çalışarak kader ipliklerini istediğimiz gibi eğiriyor, ölçüyor, kesiyor ve birbirine geçiriyoruz.

Hayır, iplikler değil.

Ruhlar, ölümlüler ve tanrılar gibi.

Arkamda oturuyorum, bu düşünce —hem tamamen bana ait hem de tamamen yabancı —benim içimde rahatsız edici dalgalanmalara neden oluyor.

Kız kardeşlerimin ne diyeceklerinden korktuğum için onlara bunu söylemeye cesaret edemiyorum. Onlar zihnimin içine bakmaya başlarsa, bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

"Lachesis, dikkatini ver," diyor Atropos, parmaklarımdan ölçtüğüm ipliği sarsarak, "neredeyse deseni bozuyordun."

O, düştüğü yerden ince, parlak ipliği kapar ve ben tepki gösteremeden onu keser. Artık neredeyse fark edilemeyecek kadar ince olan ipliğin dokuma desenin içinde kayboluşunu izlerim.

Bu kadar kısa bir iplik sadece tek bir anlama gelebilir: bir çocuk, daha doğmuş bir bebekten biraz daha büyük. Muhtemelen varlığım boyunca ilk kez, içimde tuhaf bir his uyandırıyor.

Duygu.

Yine de, bu iplikler için hiçbir şey hissetmemem gerekir.

İçimde bir şeyler çözülüyor ve bunun ne olduğunu bilmiyorum.

"Kızlar, bakın," diyor Clotho diyor, sözünü sözünü gizliliğin gizliliğini düşüncelerimin düşüncelerimin mahremiyetini bir kez daha bozarken, sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Kız kardeşim ve ben, ipliklerden birine bakmak için dönüyoruz — ince ve kristalimsi, yıldız ışığı gibi parıldayan ve imkansız bir renkte — parmaklarının altında şiddetle titrerken, bizim seçtiğimiz desene karşı gelerek defalarca dokumadan kurtulmaya çalışırken.

"O var olmamalıydı," diyor Atropos acı bir şekilde. "Onun ruhu asla dokunmak için yaratılmamıştı."

"Onun için iplik eğirmedim," diyor Clotho gergin bir şekilde.

"Desenimiz onu tutmak için tasarlanmamıştı."

"Kesilecek bir iplik, iki diğerinin kırık katlarından başka bir şeyden doğan bir kaza," diye alaycı bir şekilde söyler en büyük kız kardeşimiz.

"Hayır, kazara değil, sevgiden," diye düzeltirim, düşüncelerim dalıp giderken, "yine de, ölümle yazgılı."

Aşk.

Burada aşk hakkında konuşmayız. Ölçülemez.

Sayılmaz.

Bu tam bir kaos.

Atropos bana sert bir bakış atıyor, beni ezmek için. Ve belki de, şu anda bu kadar meraklı olmasaydım, ezilirdim.

"Ölüm için değil, ölmeye mahkum," diye düzeltir, benim kelime seçimimi yanlış yorumlayarak.

Sessizlik çöker üzerimize, dokuma tezgahı parmaklarımızın altında vızıldayarak çalışmaya devam ederken, biz de kızın ipliğinin bükülüp başka bir ipliğe uzanmasını izlemeye devam ederiz.

Boşluktan bile daha karanlık bir iplik. O kadar uzun ve diğerleriyle o kadar iç içe geçmiş bir iplik ki, başlangıcı yok ve şimdilik sonu da yok.

Yine kendi düşüncelerimden rahatsız oluyorum.

Kendi ellerimizle eğirdiğimiz bir ipliğin başlangıcı olmaması nasıl mümkün olabilir?

Neden hatırlayamıyorum?

"Bir şey oldu," diye nefes nefese Clotho, dikkatimi tekrar şimdiki ana çekiyor.

Onun bakışını takip ederken, dokuma tezgahı ellerimizin altında titriyor. Bir zamanlar kabuslar kadar karanlık olan iplik, soluk çizgilerle kaplanmaya başlıyor. Neredeyse aynı anda, ölümlü çırpınıyor, çılgınca debeleniyor ve Clotho'nun parmaklarından kurtulmaya çalışıyor, solan ipliğin etrafına dolanmak için çaresiz bir girişimde bulunuyor.

"Onu seviyor," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, o aşk için yaratılmadı," der Atropos, son kelimeyi söylerken yüz hatları değişir ve parmaklarıyla kristal ipliği yakalar, Ölüm'ün ipliğine dolanmasını engeller. "Bunun çok uzun süre devam etmesine izin verdik."

Clotho ciddiyetle onaylar, "O çözülmek için yaratıldı."

"O onu " diyorum denerim tekrar sesim titriyor titriyor adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle titriyor.

"O zaman onun seçimini elinden alalım," diye tısladı kardeşim, gözleri parıldayarak.

Parmakları başka bir iplik koparıyor, bu iplik ilkel ve tanrılardan bile daha eski.

"Hayır, o değil," diye uyarır Clotho. "O..."

"O görevine bağlı." Atropos sırtarak Clotho'nun sözlerini onun yerine söyler. "Sadakate yemin etti. Umutla gözü kör oldu. Onu nihayet kıran kişi o olsun."

"Peki ya Hades'in anlaşması?"

"Neredeyse bitti. Şimdi, başarısını garantileyelim."

Atropos'un acımasız bir hassasiyetle ölümlünün ipliğini diğerine bağlamasını izliyorum. Bir an için, düğüm sıkıştıkça iplik kararmaya başlar.

Kız kardeşimin eli tarafından kaderi mühürlendi. Ve *ona*, daha azı değil.

Yemin etmemize rağmen.

Düğüm desene yerleşir, ama şimdi bile, ipliği hala uzanıyor. Hala ona reddettiğimiz kişiyi arıyor... ve içimde bir şey daha da soğuyor.

"Kız kardeşlerim," diye nefes nefese, gözlerim dokuma tezgahında dolaşüyor. "Şimdi ne var?"

Atropos inliyor.

"Bir iplik eksik."

Üçümüz de dönüp baktığımızda, odaya karanlık bir gölge düşer.

"İmkansız."

"Ve yine de, bu doğru," diye mırıldanır Clotho.

Bir kez daha, daha önce adını söylemeye cesaret edemediğim o şey ortaya çıkıyor, ama bu sefer ısıyor, buz gibi dişlerini varlığımın derinliklerine batırıyor.

Ve aniden onun adını anlıyorum...

Korku.

HAZEL

Ölümün başı eğik, vücudu bükülmüş, sanki az önce verdiği muazzam gücü sunuyormuş gibi. Varlığının muazzamlığı, aramızdaki nefes kesici her santimi dolduruyor, fedakarlığının ağırlığı yaklaşan bir fırtına gibi üzerimize çöküyor.

Yavaşça, karanlık gözleri benimkilere doğru yükseliyor, binlerce ölmekte olan güneşin yoğunluğuyla yanıyor.

Binlerce paramparça olmuş umut ve gerçekleşmemiş rüya, hepsi aynı şeyi söylüyor...

Ah, seni ne kadar sevdim, küçüğüm.

O sözleri söylemiyor... ama onları ruhuma kazıyor. Onun gölgelerinin bana ulaşmak için pençelediği şekilde onları görebiliyorum—Onları, dalgalı bir gelgit dalgasının tüm gücüyle üzerime çökerek, şüpheyi veya inkar etmeye yer bırakmadan, sadece onun ham, sınırsız bağlılığını kabul ederek hissediyorum.

Beni hiç kimse gibi sevmeyi ve ben...

"Ölüm!"

Onun adını haykırarak çığlık attım, ama bu çığlık nasıl ve ne zaman dudaklarımdan çıktı, bilmiyorum. O anda ona içimi dökmekten başka bir şey istemiyordum, ama gözlerindeki bir şey dilimi tuttu.

İçimde yükselen fırtına, etrafımdaki dünya *yok olup* giderken aniden sakinleşiyor. Geriye kalan tek şeyin biz olduğumuz bir hiçlik.

Bir an için zaman durmayı seçer. Bize paylaşmamız için son bir nefes vermeyi seçer ve evren olması gerektiği gibidir.

Her zaman olması *gerektiği* gibi.

Gözlerinin donuklaşması için geçen bir saniye içinde, aramızda binlerce söylenmemiş kelime geçiyor gibi ve her zaman hayalini kurduğum, ama asla mümkün olacağını düşünmediğim aşk, içlerinde sönüyor.

ama asla mümkün olabileceğini düşünmediğim aşk, gözlerinde sönüyor.
Ve aynı hızla, anımız da geçer.

Ona koşturmak, adını tekrar haykırmak istiyorum, ama hem bacaklarım hem de dilim itaat etmiyor. Bunun yerine, hayatımın aşkı gözlerimin önünde ağır bir gürültüyle dizlerinin üzerine çökarken, kendi bedenim tarafından bağlanmış ve ağzım tıkanmış halde sadece izlemek zorunda kalıyorum.

Death'in vücudu öne doğru eğilirken yere yığılır, düşen bedeninin etrafında bir toz bulutu yükselir ve kalbim göğsümde durur. Gölgele, gece yarısı yas tutan alevler gibi yükselir, sonra yavaş yavaş sönerek onun altında bir havuz oluşturur ve sonra tamamen kaybolur.

O gitti.

Sydney *gitti* ve kalbim de onunla birlikte *gitti*.

Daha önce hiç hissetmediğim bir soğukluk beni sarar, zihnim gördüklerimi kabullenmeyi reddederken, inanamama hissiyle sersemletir.

Kabul etmek bir yana.

Alışılmadık bir sessizlik arenayı doldurur, kulaklarımda çınlar, sanki bir ömür boyu sürer, sonra aniden ruhu parçalayan bir çığlıkla bozulur. Birkaç saniye geçtikten sonra, bu çığlığın benim çığlığım olduğunu, işkence gören ruhumun derinliklerinden çıktığını anlarım.

Ne yaptım ben?

Kalabalıktan, sanki onlar da az önce gördüklerine inanamıyormuş gibi, birkaç soru yükselir.

"Duruşma bitti mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçekten öldü mü? Bu mümkün mü?"

Öne doğru sendeleyerek ilerlerken görüşüm daralıyor, bacaklarım nihayet duygusal olarak kaynaklanan felçten kurtuluyor ve ona ulaşmak için çaresiz bir girişimde bulunuyor. Ölümü kollarıma almak ve ona bir kez daha hayat vermek için.

Ama kaderim için başka planları var.

Hades ortaya çıkıp önümü keserek beni durdurduğunda, zaman ve gerçeklik intikam alırcasına yerine geri döner. Elini salladığında, arenanın kenarlarını saran gölgeler

arena'nın kenarındaki sürünerek gelen gölgeler aniden yükselerek aramızda ve kalabalığın arasında heybetli bir duvar oluşturur, kalabalığın haykırışlarını etkili bir şekilde susturur ve bizi görüş alanından engeller.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, canım?"

Bana taktığı bu yeni lakap, Persephone'nin benim yüzümden yeterince üzülmemiş gibi, yarama tuz basarak midemi bulandırır.

"Lütfen," diye nefes nefese, acıyla boğuk bir sesle söylüyorum. "Lütfen, ona gitmeme izin ver. Ona veda etmeme izin ver."

Hades buna burun kıvrır, acımasız bir alaycı gülümseme yüz hatlarını daha da keskinleştirir, bana bakar ve yavaşça başını sallar.

"Neden? Veda edecek hiçbir şeyin kalmadı," der küçümseyerek, buz gibi bakışları beni olduğum yerde sabitler. "Cerberus, muhafızları çağır! Ölümün *cesedi* derhal kaldırılsın."

"Hemen, kralım."

Cehennem köpeğine bakarım, gözlerimle ona itaat etmemesi için yalvarırım, ama o benim bakışlarımla karşılaşmayı reddeder. Onun gölgelerin içinde kaybolmasını izlerim, sonra Hades'e dönerim.

"Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Kim?"

Bunu o kadar küstah bir tavırla söylüyor ki, sanki başka birinden bahsediyor gibi, kendimi sakın tutmak için zorlanıyorum.

"Ölüm."

Hades, bana cevap verip vermemeyi düşünürken ağzı seğirir ve rahatsız edici bir süre geçtikten sonra "O parçalanacak." der.

"Hayır!"

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve Cerberus ve muhafızlar geri dönmeden önce Ölüm'e ulaşmak için kendimi tutamadan öne doğru sendeliyorum.

"Dur. Bir adım daha atarsan, benim çiçeğim," diyor Hades, sesi alçak ve ölçülü, "onun cesedinin gözlerinin önünde parçalanmasını sağlarım."

"Bunu zaten yapmayı planladığınıza şüphem yok."

"Doğru, ama bunu tam burada, şu anda yapmayı planlamamıştım.

Tabii ki, beklemek istemiyorsanız bu da ayarlanabilir." "Buna cesaret edemezsin."

"O zaman beni sınavın."

Ona sert bir bakış attım, cevabımı geri tutarken çenem ağrıyordu ama kıpırdamadım.

Hades'in arkasındaki hareket dikkatimi çeker ve üç silahlı adamın çevredeki karanlıktan ortaya çıktığını, Cerberus'un da birkaç adım arkalarından geldiğini izlerim.

"Ölüm'ün cesedini saraya geri götürün," diye emretti Hades.

Üç muhafız aceleyle emri yerine getirir, bu sırada babamı sertçe kenara iterler ve ben dehşetle onun toprağa yığılmasını izlerim. Öfkeyle Hades'e bakarım, ama protesto etmek için tek kelime bile edemeden, muhafızlardan biri boğuk bir çığlık atar ve arena zeminine yığılır...

Ölmüş.

Hades onlara doğru dönüyor, yüzü öfkeyle çarpılırken başının ve omuzlarının etrafında mavi alevler yükseliyor.

"Dikkatli olun, *aptallar*," diye bağırır, gözleri tehlikeli bir şekilde parlar. "Ölüm varlığını bırakmış olabilir, ama bu, bedeninin gücünü unuttuğu anlamına gelmez. Zavallı varlığınızın geri kalanını korumak istiyorsanız, bir daha ona dokunmayın. Başka bir muhafız çağırın!"

Hades'ten Death'e ve sonunda önümüzde yatan cansız adama bakarken, kalbimin atışını durduramadan kaşlarımı çatıyorum.

Ölüm *gerçekten* ortadan kalksa, onun güçleri de ortadan kalkmaz mıydı?

?

Tabii ki, tanrıların yollarını veya bu alemin işleyişini anladığımı iddia edemem... ama burada bile, Ölüm'ün güçlerinin, kendisi bir şekilde var olmadan aynen kalması imkansız görünüyor.

Öyleyse, bu doğruysa ve ben de buna inanmak zorundaysam, o zaman belki de o ölmemiştir, en azından *bu kadar kesin bir şekilde değil*.

Eğer bu doğruysa, ve ben bunun doğru olduğuna inanmak zorundayım, o zaman belki de o ölü değildir, en azından bu kadar kesin bir şekilde.

Yine de, şu anda önümde uzanan sahnedeki korkunç nihailik hissini inkar edemem.

Cerberus, ölen arkadaşının yerine geçen başka bir muhafızla geri döner, diğerlerini dikkatle süzer, sonra temkinli bir şekilde diz çöker ve Ölüm'ün kolunu tutmak için elini uzatır.

Bu sefer hiçbir şey olmaz.

Rahatlama, aralarındaki gerginliği yumuşatır ve diğer adamlar hızla yerlerine geçerek Ölüm'ün cesedini arenadan taşımaya yardım ederler. Ancak rahatlamaları kısa sürer, çünkü kısa süre sonra onu önemli bir mesafeye taşımakta zorlandıklarını fark ederler.

"Aptallara tahammülüm yok. Size söyleneni yapın, yoksa sizi kendim toprağa kül gibi saçarım," der Hades, sabırsızca parmaklarını şıklatarak. "Daha fazla adam. Çabuk, hemen!"

Cerberus bir kez daha itaat eder ve birkaç dakika sonra, diğer muhafızlara yardım etmek için karanlıktan iki katından fazla adam belirir. Bu sefer, yine de kolay bir iş olmadığı ortaya çıksa da, çabalarında başarılı olurlar. Ölüm'ün cesedinin arenadan sürüklenerek çıkarılmasını dehşetle izlerim.

Onlar nihayet gölgelerin içinde kaybolmayı başardıklarında, kendimi tutamadan istem dışı bir hıçkırık çıkar. Kralın dikkati hemen bana döner, gözleri o kadar karanlık bir yoğunlukla yanar ki midem düğümlenir.

"Duruşma. Sen," diye başlıyorum, düşünmeden ağzımdan dökülen sözlerle, "kendi çıkarların için olayı çarpıttın, değil mi?"

"Zekisin, kızım," der Hades, gerçekten etkilenmiş gibi görünüyor. "Ama bana şaşırdığını söyleyemezsin. Sonuçta ben sözümün eriyim."

Buna karşı sessiz kalamıyorum. "Bu çok tartışmalı bir konu..."

"Öyle mi?" Hades sırtarak, aramızdaki kısa mesafeyi kapatır ve ben uzaklaşmadan uzun parmaklarıyla çenemi tutar. "Sonunda seni benim alacağımı ona söylememiş miydin?"

"Senin benim herhangi bir parçamı ele geçirmesine izin
tükü vermektense *ölmeyi* tercih ederim," dedim.

me

k. "İzin vermek," diyor Hades, midemi bulandıran bir kahkaha atarak,
sonra

sesini buz gibi bir fısıltıya indirerek. "Senin iznine ihtiyacım yok,
ölümlü, istemiyorum da. *Ancak*, eğer gerçekten istediğin şey
ölümse, bunu sana seve seve vereceğim... ama sen rolünü
tamamlamadan önce olmaz. O zamana kadar, istediğini
hatırlayabileceğini sanmıyorum, istemek bir yana."

"Artık senin planlarına ortak olmayacağım," diye tısladım, beni
tekrar ölümlü olarak adlandırmasını fark etmeden geçemedim.

"Zaten varsın. Şimdi saraya geri döneceksin..."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, çenemi onun elinden çekip birkaç
adım geriye sendeleyerek, onun safir sarayının karanlık salonlarına
ve şüphesiz yatağına geri dönme düşüncesi bile ağzımı kurutuyor.

"Hala bana karşı gelmeye cesaret mi ediyorsun?" Hades alaycı bir
şekilde gülümser, yüzünde kötücül bir sırıtiş belirir ve bir elini kaldırıp
parmaklarını şıklatır. "Pekala. Adamlar, ölümlünün babasını yakalayın."

Emriyle iki yeni muhafız, bu sefer Cerberus'un yardımı
olmadan, hızla ortaya çıkar ve babamı arena zemininden kaldırıp
dizlerinin üzerine çöktürür. Kafası öne doğru eğilirken, vücudu
yorgunluktan onların arasında sarkarken, mide ağrım daha da
şiddetlenir.

Şu anda ne kadar az etkim olduğunu nasıl bu kadar çabuk
unutabildim? Ölüm'ün fedakarlığının ardından, tüm bunların ne için
olduğunu, *kimin* için olduğunu unutmuştum.

Babamın yanına küçük bir adım attığımda kalbim göğsümde
acı bir şekilde çarpıyor, içinde bulunduğum durumun dehşetini fark
ettiğimde ellerim titriyor... ve bunun suçlusu benden başkası değil.

Bu kaosu hepimizin üzerine getiren aptal benim.

Ölüm'e sırtımı dönen benim.

O benim için her şeyden vazgeçti, peki ben onun fedakarlığını
hak etmek için ne yaptım? Onu hak etmek için?

Hiçbir şey.

Kalbimin sesini dinlemeliydim. Anneme verdiğim sözü tutmalıydim. Aşkın galip gelmesine izin vermeliydim, ama bunun yerine korku ve öfkenin beni kör etmesine izin verdim.

Kalbimi sertleştirmeyi seçtim ve şimdi her şeyi kaybettim.

Gözlerim Cerberus'a kayıyor, ama o gözlerini yere dikmiş, bakmayı reddediyor, bana bakmayı bırakın.

Korkak.

Ve duruşmadan önce beni daha iyi korumadığı için benden af dilediğini düşünmek.

Şimdi gerçeği anlıyorum. Beni ya da babamı ölümcül kaderimizden kurtaracak kimse kalmadı, Hades'ten kurtarmak bir yana.

Kral babamın diz çökmesini işaret edince, acı dolu bir inilti beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

"Durun! Ne yapıyorsunuz?" diye bağıriyorum ve bir adım daha öne atılıyorum, tam da muhafızlardan biri babamın saçını tutarak başını geriye doğru çekip, diğeri de keskin bir bıçağı boğazına dayarken.

"Söylesene, güzelim," diyor Hades. "Babanın ruhunu feda etmek pahasına bile bana karşı gelmeye devam edecek misin?"

Boğazımda oluşan yumruyu yutmak için uğraşıyorum, ağzım o kadar kurumuş ki dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmayacağından korkuyorum. Gözlerimi babamdan ayırarak, kendimi Hades'in bakışlarına bakmaya zorluyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

"Konuş!"

Onun talebine karşı dişlerimi sıkarak cevap veriyorum, midem yenilgiyle burkuluyor. "Hayır. Ben... Ben seninle geleceğim. Ama lütfen... Lütfen ona zarar verme."

Hades beni uzun bir süre izledi, aramızdaki sessizlik neredeyse elle tutulur hale geldi ve onun sarsılmaz bakışları altında tüylerim diken diken oldu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedim, bu kelime dilimde iğrenç bir tat bıraktı.

Dudakları, sonunda avını köşeye sıkıştırdığını bilen bir canavara benzer şekilde, acımasız bir alaycı gülümsemeye kıvrıldı ve benim için işlerin daha da kötüye gideceğini anladım.

"O zaman yalvar," diye emreder, sesi alçak ve boğuktur.

"Ne?"

Gözleri acımasızlıkla parıldıyor.

"Yalvarmanı istiyorum," diyor yine. "Babanın ruhunun bağışlanması için yalvar, belki o zaman elimden geleni yapabilirim."

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Elbette, babamın hayatını kurtarmak için yalvarmam ilk kez olmuyordu ve eğer gerçekten bağışlanırsa son kez de olmayacağına inanıyorum, ama bu her zaman kendi isteğimle olmuştu. Hades'in emriyle bunu yapmak, uymaktan başka seçeneğim olmadığında bunu yapmak, tamamen farklı bir mesele.

Bizi kurtaracak kimse kalmadı, benimle Hades'in seçtiği yargı arasında duracak kimse kalmadı. Onun talepleri ne kadar acımasız olursa olsun, itaat etmekten başka seçeneğim yok ve o da bunu biliyor.

Gözlerim babama kayar, gardiyanlar kralın emrini beklerken onu sıkıca tutarken, korku zehirli dallarını kalbime dolandır.

Babamın hayatının ağırlığı omuzlarımı ezip geçerken, kendimi hazırlarım ve dikkatimi tekrar Hades'e çeviririm.

"Lütfen," diye başlıyorum, sesim kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımla sesini zar zor bastırıyor. "Lütfen, babamı bağışlayın, ben..."

"Acınası," Hades alaycı bir şekilde, muhafızlara doğru elini sallayarak söyler. "Hayır!" diye bağırırım, kralın önünde dizlerimin üzerine çöküp

"Lütfen. Lütfen, kralım, itaatkar olacağıma söz veriyorum. Babamın ruhunu bağışlarsanız, her şeyi yaparım."

Hades bana bakar, yüzünde eğlence ve küçümseme karışımı bir ifade vardır, delici gözleri soğuk ve hesaplayıcıdır. Bu güç anının tadını çıkardığı, benden dalgalar halinde yayılan korku ve çaresizliği adeta tadabildiğinden emin olduğumdan zevk aldığı açıktır.

"Öyle mi?" diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "*Her şeyi* yapar mısınız?"

Başımı sallarım, boğazım kusmukla dolarken o başını bir yana eğip, tüylerimi diken diken eden sapkın bir zevkle beni inceler.

Hades bana doğru adım atıyor ve ben kusmamak için zorlukla yutkunuyorum. Onun dayanılmaz yakınlığı karşısında yüzümü başka yöne çevirme dürtüsüyle mücadele ederken, elini uzatarak durduğunda geri çekilmekten kendimi alamıyorum.

Çenemi sıkıp, sadece bir an tereddüt ettikten sonra elini kabul etmek için uzandım. Hemen parmakları benimkini mengene gibi sıktı ve beni sertçe ayağa kaldırırken acıdan çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Ani hareketin şokuyla öne doğru sendelerim, vücudum istem dışı olarak onun vücuduna çarpar ve Hades, ben kendimi toparlayacak kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmadan, hızla kolumu yakalar ve beni kendisine doğru çekerek sıkıca tutar.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar eğilerek, nefesinin sıcaklığı ensemdeki saçları gıdıklayarak omurgamdan buz gibi bir ürperti geçirdi. "Gelecekte, bana verdiğin sözünü unutma... çünkü ben kesinlikle unutmayacağım."

Bir an daha kalır, göz ucuyla bana bakar, sonra sonunda doğrulur. Adamlarına işaret etmek için elini kaldırır ve beni tutan elini birdenbire bırakır, bu yüzden geriye doğru sendeleyip yere düşerim.

"Baba!"

Tozun ortasında bile, muhafızların onu bırakıp geri çekildiğini görünce rahat bir nefes alarak bu kelime ağızından kaçır. Babamın başı yorgunluktan öne doğru eğilir, bıçak boynundan çıkarılır ve kınına geri konur, ben de tekrar nefes almaya başlarım.

"Cerberus," diye seslendi Hades, topuklarını döndürüp ona baktı. "Evet, kralım?"

"Ölümlüyü odasına geri götüreceksin. Onu yıkayıp benim için hazır hale getirmeni istiyorum."

"Elbette," diye cevaplar cehennem köpeği, gölgelerin kenarından öne çıkarak başını bir kez eğerek selam verir.

Ona sert bir bakış atarak, bu acımasız tanrıya körü körüne itaat etmenin utancını hissetmesini isterim, ama o bana bakmaz bile.

Aniden, karanlığın içinden boğuk bir ses duyarım ve birkaç saniye sonra, Anteros ortaya çıkar ve krala doğru dönerek açıkça hoşnutsuzluğunu gösterir.

"Hades, ne yaptın sen?" Anteros öfkeyle sorar.

"Sadece gerçek bir kralın, krallığının geleceğini güvence altına almak için yapacağı şeyi yaptım."

"Ama duruşma..."

"Ama hiçbir şey," diye tıslar Hades. "Duruşma bitti."

"Saygısızlık etmek istemem ama, bunu istediğin gibi ve istediğin zaman bitirme hakkın yok."

"O zaman kendini unutuyorsun, Anteros," diye bağırır kral, mavi alevler üst vücudunu çevreleyen bir çerçeve oluşturur. "Ben Yeraltı Dünyasının Tanrısı'yım. Burası benim egemenlik alanım ve tam olarak istediğim gibi davranmaya hakkım *var*."

"Yine de, bunu kabul edemem..."

"Yeter," diye keser Hades, başka bir kelime daha söylemesine izin vermeden. "Burada işimiz bitti. Bir kelime daha söylersen, kardeşinin başına benim onun için planladığımdan çok daha kötü bir kader gelmesine neden olursun."

"Eğer duruşma..." Anteros, kralın uyarısından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve tüm boyunu dikleştirerek ısrar ediyor.

"Sessizlik! Muhafızlar, bu baş belasını hemen gözümün önünden kaldırın," diye bağırır Hades. "Oh, ve Eros ile en son ne zaman konuştuğunu iyice sorgulayın."

Elini tembelce sallayınca, karanlıktan birkaç devasa taş nöbetçi ortaya çıkıp Anteros'u yakaladı.

"Kralım, ben..."

"Öyle mi? Bilmediğimi mi sandın? Ben de senin daha akıllı olduğunu düşünüyordum. Aşk gerçekten aptalların oyunudur. Defol git!"

Bunun üzerine Anteros, etrafındaki boşluğa geri sürüklenir. Kısa bir an için, boğuk bir mücadele sesi duyulur, ardından yine tedirgin edici bir sessizlik hakim olur.

"Cerberus, şimdi de kızı," diye bağırır kral ve kendisi de dönen gölgelerin içine doğru ilerler.

Cehennem köpeğine bakacak zamanım bile olmadan, kocaman eli kolumu kavrar ve beni yerden kaldırır. Parmak uçları, efendisini takip etmek için acele ederken, beni de yanında sürükleyerek, vücuduma acımasızca batar.

"Bekle!" diye bağıryorum, babamdan uzaklaştırılırken paniğe kapılıyorum, ama Cerberus bana aldırış etmiyor.

Tek yapabileceğim, onu tutan muhafızlardan birinin Hades'in gölgelerin içinde kaybolmasını bekleyip, sonra da kötü bir kahkaha atarak babamı sertçe yere itmesini dehşetle izlemek.

"Hayır, dur! Ona zarar vermemelisin! Baba! Baba, özür dilerim!" Çaresizlik içinde bağıryorum, ama o gözlerini bana çevirmeden, kendimi karanlıkta kaybolmuş, ne olduğunu göremeden ve duyamadan buluyorum. Onu bir daha görebilecek miyim, göremeyecek miyim, bilemiyorum.

Bir kez daha onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama bu seferki çok daha kötü.

Bu sefer... Ölüm bile bizi kurtaramaz.

HAZEL

Karanlık her şeyi yutuyor.

Gölgeler bana yapışıyor, nefesimi kesiyor ve ayaklarımı bataklığa saplıyor. Onların içinden geçtiğimi bilmesem, zaman ve mekanda kaybolduğumu düşünürdüm.

Hızla akan düşüncelerim, şu anda beni çevreleyen karanlığın boğucu sessizliği tarafından bastırılıyor. Burada, ezici bir unutulma hissi içinde, hiçbir şey bilmiyorum.

Hiçbir şey
hissetmiyoru
m. *Hiçbir şey*
değilim.

Zihnim dönüyor ve adımlarım sendeliyor. Karanlık beni sarıyor, beni soğuk kucağına doğru çekerek gittikçe daha da sıkı sarıyor.

Ve sonra boşlukta bir ses yankılanır, anlaşılmaz bir mesafeden seslenir. Kelimeleri anlayamıyorum, sesin kime ait olduğunu da, ama önemli değil.

Sessiz, küçük ses, aç kulaklarıma en tatlı müzikten bile daha tatlı geliyor ve ben de kendimi ona doğru çevirmekten alıkoyamıyorum. Ama bunu yaparken, kendimi geriye doğru çekildiğimi hissediyorum.

Bir anda, hiçlik aniden yerini kör edici bir ışığa ve gürültüye bırakır. Nefesimi tutarım, uzun ve titrek bir nefes ciğerlerimi doldururken, kendimi yeniden odaklamaya çalışırım.

Zihnimin köşeleri hala kafa karışıklığıyla sarılmışken, Cerberus ilerlemeye devam etmeden önce zar zor ayağımı yere basmayı başarırım, beni yarım adım gerisinde sürükleyerek.

Görüş alanımın kenarlarından gelen acıyı gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırırken, yavaş yavaş kendime gelmeye başlıyorum. Artık arena zemininde değiliz, ana şehre giden bir koridordayız.

Hades çok uzak değil, birkaç adamı tarafından çevrelenmiş, onlara emirler yağdırıyor ama ben ne dediğini anlayamıyorum, anlamak bir yana.

Omzumun üzerinden bakınca, geri dönüş yolunu kapatan, aşılmaz gibi görünen simsiyah bir duvar var, ama yine de, dönüp doğrudan ona doğru koşmak için garip bir dürtü hissediyorum... sırf o sesi bir kez daha duymak için olsa bile.

Ama yapmıyorum, Cerberus hala kolumu sıkıca tutarken yapamam da.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı. şu anda beni sıkıca tutmasına rağmen, gölgeler arasında onun varlığını neredeyse hiç hissetmemiştim. Yine de, sanırım, gölgeler arasında kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey oydu.

O da o sesi duymuş muydu?

Sokaklara çıktığımızda, silahlı muhafızlar her taraftan baskı uygulayarak sakinlere derhal evlerine dönmelerini emrediyorlardı... ve bir sonraki emre kadar. Hades'in adamlarının sayısı her adımda artıyor gibiydi, hesaplı bir ustalıkla sokakları devriye gezerken yanımızdan geçiyorlardı.

Onları gördükçe, uzun zamandır tam da bu an için hazırlandıkları izlenimini ediniyorum ve korku göğsümde daha da derinleşiyor.

Gölgeler zihnimin derinliklerinden kaybolurken, olan her şeyin, bu ana kadar olan her şeyin benimle ilgisi olmadığını yavaş yavaş anlıyorum.

Ölümün fedakarlığı, Hades'in başından beri istediği şeydi ve ben, tanrılarla kafa tutmaya çalışan bir ölümlü olarak, onun beni aptal yerine koymasına izin verdim. Onun tuzağına düştüm ve sevdiğim herkesi de benimle birlikte aşağıya çektim... ya da en azından, bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsam ve çabuk bulamazsam, öyle olacak.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldayarak cehennem köpeğine yalvarıyorum, Hades ile aramızdaki mesafe kapanmaya başlarken. "Onu dinlemek zorunda değilsin. Beni korumak istediğini sanıyordum."

Ama yalvarışlarım kulak ardı edildi.

Cerberus'un gözleri ileriye bakmaya devam ediyor, yüzü ifadesiz, biz de kıvrımlı sokaklarda kralı takip etmeye devam ediyoruz.

Duruşma sırasında ona ne oldu? Bu hali, daha önce tanıdığım koruyucu, konuşkan Cerberus'a hiç benzemiyor.

Sessizce yolumuza devam ederken kalbim sıkışıyor. Hades'e verdiğim söz, safir saraya yaklaştıkça lanet gibi zihnimde giderek daha yüksek sesle yankılanıyor ve yakında kaçış yolumun kalmayacağını biliyorum.

Yakında, tamamen kralın merhametine kalacağım.

Cehennem köpeğinin pençesinden kurtulmak için çabalıyorum, ama parmakları kolumu daha da sıkı kavlıyor ve acıdan yüzümü buruşturuyorum.

"Lütfen," diyorum, dişlerimi sıkarak nefes alırken, "canımı acıtıyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesi değişmemiş ve bana bakmamış olsa da, bu durumda tutuşu biraz gevşemiş gibi görünüyor. Ancak, bu durumdan aldığım küçük rahatlama kısa sürüyor, çünkü Hades aniden durup bize dönüyor.

Onun bakışları altında midem bulanıyor, ancak bakışları neredeyse anında Cerberus'a kayıyor.

"Saraya devam edin," diye emretti Hades. "Ben dönene kadar, seni kızın kişisel koruması olarak yeniden atıyorum. *Ancak*, mevcut emirlerinle ilgili diğer her şey değişmeden kalacak."

Bunu duyunca gözlerim fal taşı gibi açılır. Onun bu görevden alındığını bilmiyordum. Bana karşı tavırlarının bu kadar tuhaf olmasının sebebi bu olabilir mi?

"Beni onurlandırdınız, efendim," diye cevaplar Cerberus, dik durarak başını bir kez sallar. "Ama nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Görünüşe göre şehir dışında halletmem gereken işler var, ama çok geçmeden Ölüm ve kızı görmeye geri döneceğim."

"Şehrin dışında mı? O zaman sana eşlik etmem gerekmez mi?"

"Hayır, bunu tek başıma yapmalıyım," der kral, dalgın dalgın yakasının derin V şeklini parmağıyla izlerken. Koyu renkli ipek kumaşlar bir an için açılır ve sabah ışığında parıldayan uzun gümüş bir zincir görünür... Zincirin ucunda garip bir anahtar asılıdır.

Bu manzarayı görünce nefesimi tutmak zorunda kaldım. Acaba bu mu?

... Bunca zamandır bulmak için çaresizce aradığımız anahtar mı?

Parmaklarım onu yakalamak için kaşınıyor, ama elbette böyle bir şey yapmıyorum.

"Pekala."

"Ben yokken ölümlünün uygun şekilde halledilmesini sağla," Hades arkasını dönmeye başlar, ama durup ekler, "Senin dışında *hiç kimse* onun odasına giremez, anlaşıldı mı?"

"Evet, kralım."

Yeraltı Tanrısı bir anlığına ona bakar, sonra elini havaya kaldırarak adamlarına yol açmalarını işaret eder ve şehir kapılarına doğru yola çıkar.

Onu izlemekten kendimi alamıyorum, içimde şok, tiksinti ve rahatlama karışımı bir duygu dolaşıyor. Az önce olan onca şeyden sonra. Bana yaptıklarından, benden *aldıklarından* sonra, diğer işleriyle ilgilenebilmek için beni köpeğine emanet etmek için bu anı mı seçti?

Elbette, bu sadece tüm bunların aslında benimle ilgili olmadığına dair şüphelerimi doğruluyor. Ondan kurtulduğum için minnettar olmam gerektiğini biliyorum, ne kadar geçici olursa olsun, ama yine de şu anda içimde en çok öfke yanıyor.

Cerberus, Hades'in uzaklaşan silüetine inanamadan bakmaya devam ederken beni geriye doğru sürüklerken, zihnim, kralın kendi elleriyle yaşadığım onca şeye rağmen birinin nasıl bu kadar acımasız olabileceğini kabul etmekte zorlanıyor.

Ancak, geniş şehri birbirine bağlayan dar sokaklardan birine girdiğimizde ve görüş alanım kesildiğinde, bana verilen bu küçük zaman armağanını nihayet kabul edebildim.

Bu, bir plan yapmam için tek şansım olabilir... ama ne tür bir plan olacağına henüz karar veremedim.

Ne yazık ki, şu anda kaçmak bir seçenek değil.

Şehir, kralın adamlarıyla dolup taşmasa ve Hades anahtarın sahibi olmasa bile, Cerberus kaçmam için çok güçlü ve çok hızlı.

Hayır, ne kadar istesem de harekete geçemem. Kaçış yolumu bulmadan önce yapamam, ve o zaman bile, babamın ruhuna ne olduğunu öğrenip onun güvenliğini sağlamadan

Ölüm'ün bedeninin ve Eros'un ne durumda olduğunu da unutmamak lazım.

Eros.

Gözlerimi kırıyorum; hızla çalışan zihnim kısa bir süre sessizliğe bürünüyor.

Onu son gördüğümünden beri neden ona bir anlık düşünceden fazlasını ayırmadım?

Hades'in, Anteros'un sürekli itaatsizliği nedeniyle Eros'a daha büyük bir ceza vereceğini söylediğini hatırlayınca utançtan yanaklarım kızardı. Onun tehdidinin ne kadar acımasız olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Elbette, Aşk Tanrısını kendi işkencesiyle değil, en değerli varlığının işkencesiyle tehdit etmek mantıklıdır.

Yine de Anteros geri adım atmamıştı.

Kaşlarımı çatarak, onların etkileşiminde görüldüğünden daha fazlası olabileceğini fark edince hayal gücüm harekete geçer. Eros kaçmış olabilir mi, böylece Hades'in tehditleri boşuna mı kalmış olabilir?

Bu, Anteros'un onlara karşı açıkça gösterdiği ilgisizliği kesinlikle açıklardı.

Bu düşünceyle kalbimin göğsümde atmasına engel olamıyorum.

Belki de hala umut vardır. Ancak bu umudun ne olduğu konusunda bir fikrim yok.

Eros kaçmayı başarmış ve kralın sarayının derinliklerinde hapsolmemiş olsa bile, ne yapabilir ki? Ölüm olmadan, onu Hades'in pençelerinden, hatta yeraltı dünyasından tek başına kurtarmasını nasıl bekleyebilirim?

Tabii ki...

Belki, sadece belki, Cerberus'u bize yardım etmeye ikna edersem, buna gerek kalmaz. O zamandan beri olan onca şeye rağmen, duruşma başlamadan önce bana gelip, beni daha iyi korumadığı için af dilemişti.

Hâlâ aynı şekilde hissediyor olabilir mi?

Ölüm bir zamanlar ona güvenmişti; belki doğru koşullar sağlandığında biz de tekrar güvenebiliriz.

Tabii tüm bunlar başından beri bir hile değilse, ama ne amaçla, bilemiyorum.

Dikkatlice, beni esir alan adama bir bakış attım. Çenesi hâlâ sert ve bakışları ileriye doğru, benimkine bakmayı reddediyor.

Onu hiç anlayamıyorum, gerçek niyetinin ne olduğunu ise hiç bilmiyorum. Bir an kapıları tırmalayıp affımı diliyor, bir an sonra ise kralın emirlerine itaat etmeye kararlı görünüyor.

Bu emirler arasında, babamın ruhunu bana karşı kullanacak olan adama teslim etmek de vardı.

Bu adama nasıl güvenebilirim, onu affetmek bir yana?
onu *affetmem nasıl beklenebilir?*

Bu düşüncenin acısı anında kalbimi delip geçti, annemin ölüm döşegindeki son arzusu göğsüme bir acı sapladı.

Ben de böyle bir insan mı oldum? Hata ya da açıklamaya izin vermeyen biri mi? Bu kadar kısa sürede gerçekten bu kadar soğuk ve affetmez biri mi oldum?

Hayır, böyle olmayı reddediyorum.

Bu hatayı bir kez yaptım zaten, dinlememeyi seçtiğimde. Ölüm'e sırtımı döndüğümde... Onun ihanetine inanmanın, beni sevmiş olma ihtimaline inanmaktan daha kolay olduğuna karar verdiğimde.

Daha iyi bir karar vermem gerekirken kalbimi sertleştirmeyi seçtim. Şimdi, bunun beni nereye getirdiğine bak, daha da kötüsü, hayatından daha çok beni seven kişiye neye mal olduğuna bak.

Suçluluk duygusu midemin derinliklerinde ağır bir yük olarak oturuyor, ölümün ve aslında sevginin ne kadar çabuk sırtımı döndüğümü hatırladıkça içimde utanç ateşi yanıyor.

Kendimi bir daha böyle çirkin, acı dolu bir yaratığa dönüştürmeye izin vermeyeceğim, veremem. Hayatın bize yaşattığı acılara rağmen, uzun zaman önce ailemin bana verdiği örneği sadık kalmalıyım.

Dinlemeyi, öfkelenmeden önce düşünmeyi ve affetmeyi unutmamalıyım. Etrafımdakilerde yeniden iyiliği bulmaya çalışmalı ve nezaketle davranmalıyım.

Amadeus ve üvey anneme yıllarca katlanıp yine de dünyaya karşı yumuşak kalabildiysem, bunu tekrar yapabileceğime inanıyorum.

Ne olursa olsun, annemi ve Ölümü bu şekilde onurlandırmak için elimden geleni yapacağım... Cerberus'tan başlayarak.

Eğer affedilmek istiyorsa, ona telafi etme şansı vermeliyim. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum.

Belki, onunla baş başa kalabileceğim bir an yakalayabilirsem, Cerberus'u ikna edebilirim...

Bu düşünceyi tamamlayamadan, ayak parmağım bir taşın kenarına takılır ve beni şaşkın bir çığlık atarak öne doğru savurur. Gözlerimi kapatır, refleks olarak serbest olan elimle düşüşümü hafifletmek için uzanır ve dizlerimin yere çarpması kaçınılmazdır.

Ama bu hiç gerçekleşmez.

Bunun yerine, dünya etrafımda dönüyor ve sonra aniden duruyor.

Dikkatlice gözlerimi açtığımda, kendimi Cerberus'un vücuduna sıkıca tutunmuş buluyorum. Cehennem köpeğinin güçlü kolları beni nazikçe kendine doğru çekiyor, sanki beni dikkatsizliğimden kurtarmak yerine dansa kaldırmış gibi.

Ona gizlice bir bakış atıyorum ve kaşlarını çatmış endişeli hali beni şaşırtıyor, ama gözlerimi kırptırdığımda ifadesinin eskisinden daha da sertleştiğini görüyorum. Cerberus beni hızla ayağa kaldırırken başka yere bakıyor ve ben ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, acaba onun endişesini tamamen çaresizlikten hayal mi ettim diye merak ediyorum.

Hayır, buna inanmayı reddediyorum. En azından, ona aksini kanıtlama şansı vermeden önce. Şu anda umutlu kalmam gerekiyor, ne kadar aptalca görünse de.

Ona bir kez daha soru sormak için ağzımı açtım, ama o bana bakarken yüksek sesle boğazını temizleyerek beni susturdu. Kırılma fırsatı bulamadan, gözleri yakındaki bir sokağa kaydı, tam da bir muhafız görünürken, burada yalnız olmadığımızı sessizce hatırlatarak.

Sorular şimdilik beklemek zorunda kalacak.

Dilimi ısırarak, hızla muhafızın yanından geçip sessizce yolumuza devam ediyoruz. Bir köşeyi daha döndüğümüzde, aniden onun elinin aşağı kayarak benim elimi tuttuğunu fark ediyorum. Umut bir kez daha içimde yeşerirken kalbim bir an duruyor ve ona yetişmek için acele ederken kendime hafifçe gülümsüyorum.

Cerberus'un elini, Şimdi benimkini kavrayan elini izlerken, zihnim hızla alıŐıyor. Küçük ayarlamalar, endişeli bakışlar, ince uyarılar... İnanmaya cesaret edemiyorum, ama Hades farkında olmadan bana dŐndŐmden daha büyük bir hediye vermiş olabilir.

Yanılmıyorsam, kral beni, ona karşı gelmeme yardım edebilecek ve yardım etmeye istekli olabilecek tek varlıklardan birine teslim etti.

HAZEL

Bu yavaş yavaş filizlenen umut olasılığına rağmen, saraya yaklaştıkça içimde biriken korku hissini bastıramıyorum.

Kendi kişisel cehennemim olarak gördüğüm parıldayan kristal kulelere çıkan merdivenleri tırmanırken, adımlarımla birlikte cesaretim de sarsılmaya başlıyor.

Sarayın girişindeki devasa ağzına ulaştığımızda, eşiği geçerken geri çekilmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Bizi tamamen yutan ani karanlığa gözlerimi kırpttırıyorum ve havadaki hissedilir gerginlik yüzünden sinirlerimin anında gerildiğini hissediyorum.

Şehirdeki kaosun korkunç olduğunu düşünüyorsam, içine düştüğümüz bu sessiz önsezi bir şekilde çok daha kötü.

Büyük bir şaşkınlıkla, Cerberus'un elimi sıkıca tuttuğunu hissediyorum, sanki o da buradaki şiddetli gerginlikten rahatsız olmuş gibi.

Ona bakıyorum, karanlıkta yüzünü görmek için gözlerimi zorluyorum, ama bu imkansız. Girişin gölgesinde kalmış yüzündeki ifade okunamıyor. Gözlerim ona alışamadan, Cerberus beni ileri çekerek Hades'in sarayının derinliklerine doğru götürüyor.

Ayak seslerimiz, sessiz koridorlarda sert bir yankı oluşturur ve daha önce burada hiç görmediğim kadar çok sayıda silahlı muhafızın ayak seslerine katılır. Aralarında tanrıça ya da hizmetçi gibi başka varlıklar görmediğim için içimdeki korku daha da artar.

Duruşmadan bu yana burada ne oldu? Diğerleri nereye gitti?

Cerberus ve benim onların saflarında ne kadar yersiz görüldüğümüzü hisseden tek kişi ben değilim ve yol boyunca birkaç muhafızın bize yan gözle baktığını fark ediyorum. Kule odama giden koridora saparak, sonunda onların arasından kurtuluyoruz; ancak, cehennem köpeği ve ben yalnız başımıza yolumuza devam ederken, onların gözlerinin hala ensemde delici bir şekilde hissedildiğine yemin edebilirim.

Merdivenlere ulaştığımızda ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve ben bir sonraki adım için kendimi hazırlıyorum.

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, ama Yeraltı Dünyasının Koruyucusu hala benim affımı istiyor mu öğrenmem gerekiyor. Eğer istiyorsa, o zaman dinlemeye istekli olmasını, hak etmesem bile, sadece dua edebilirim.

Eğer istemiyorsa...

Hayır, adım adım gidelim.

Zihnimi umutsuzlukla doldurmaya çalışan zehirli düşünceleri bir kenara itiyorum. Daha başlamadan yenilgiye kapılmaya izin veremem. Kalbim ve zihnimdeki bu savaşın her zaman bu kadar kolay kazanılmayacağını biliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapıp sonunda galip gelmeye çalışacağım.

Merdivenler yukarı doğru kıvrılıyor, her basamak bizi hapishaneme biraz daha yaklaştırıyor. Artık konuşmam lazım, çok geç olmadan.

Cehennem köpeğine bakarak onun dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama bakışları bana yönelmek istemiyor.

"Lütfen, ben..."

"Şimdi olmaz."

"Ama..."

"Şimdi olmaz dedim," diye ısrar ediyor, sesi hiç duymadığım kadar keskin.

Hayal kırıklığına uğrayarak, o aniden hızını artırınca daha fazla ısrar etmiyorum. Ona yetişmek zor oluyor ve merdiven sahanlığına vardığımızda nefesim kesilmiş ve bacaklarım efordan ağrıyor.

Bu kadar kolay pes etmemeliydim. Şimdi tek bir kelime bile söyleyebilirim şanslı sayılırım, tüm isteğimi söylemeyi bırak.

Cerberus beni kapıya doğru sürüklerken, elimi bırakıp bir anahtar takımı çıkarır. Ağzım kuruyup göğsüm

, doğru anahtarı çok çabuk bulup anahtar deliğine sokmasını izliyorum.

"Cerberus," diye fısıldarım, kapı açılırken onun adı dudaklarımdan zar zor çıkar. Adını duyunca sertleşir ve kalbim yine sıkışır.

"Ne?" diye cevaplar, bu kelime benim hoşuma gitmeyecek kadar keskin.

Durumu gerçekten yanlış mı değerdendirdim? Bu kesinlikle ilk kez olmuyor. Keşke bana karşı davranışındaki bu dramatik değışimin nedenini bilseydim.

"Söylediğin şeyi kastettin mi?" diye soruyorum, soruyu zar zor seslendirebiliyorum, "yani, geldiğinde sorduğun..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi. "Ama ciddi miydin?"

"Bu önemli mi?"

"Evet."

Çok yavaşça, uzun boyuyla bana bakmak için dönüyor.

Gözlerimiz buluştu ve yüzünde gördüğüm ifadeye bakınca neredeyse bir adım geriye sendeledim, ama bu ifade acı mı yoksa hoşnutsuzluk mu, anlayamadım.

"Neden?"

İçimde bir hayal kırıklığı uyanmaya başlar ve ona şu anda gerçekten vermek istediğim cevabı yutmak zorunda kalırım.

"ünkü... Çünkü yardımına ihtiyacım var."

Dudakları hafifçe kıvrılır.

Hoşnutsuzluk, işte bu.

Belki de ona tüm gerçeği söylemeliydim.

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu ve benim sorumu görmezden gelmeye devam ederken umudum yavaş yavaş tükeniyordu. "Peki *tam olarak* ne yapmamı istiyorsun?"

Bu kadar ileriye düşünmemiştim.

Ona bakarak gözlerimi kırptırdım, zihnim beni tamamen yüzüstü bırakmış, bana hiçbir plan sunmuyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Gözleri bana dikilir, omurgamdan bir ürperti geçer. "Zaten önemi yok," diye burun kıvrır. "Cevabım hayır."

"Lütfen, yardımına ihtiyacım var! Kimse yok..." Cümleyi bitirmeden kendimi durduruyorum, ama elini benim elimde sıkıca tutmasından, zararın çoktan verildiğini anlıyorum.

"Başka kimse yok. Sana yardım edecek, aşağılık bir köpekten başka kimse yok," diye sözlerimi tamamlar, dudaklarında acı bir ifadeyle.

Buna tepki gösteririm.

"Benim demek istediğim hiç de o değildi."

"Hayır mı? Bana *rüşvet vererek* sana yardım etmemi sağlamaya çalışıyorsun, bu süreçte şüphesiz kralımı ihanet ediyorsun, ama yine de... benim gözünde kendimi affettirebileceğim *tek* bir yol bile düşünemiyorsun. Beni kurtaracak kimse kalmayana kadar

—ne olmuştu? Ah, doğru, seni kurtaracak başka kimse kalmayana kadar.

"Öyle değil," diye yalvarıyorum, onun garip patlamasına tamamen şaşkın bir şekilde.

"Öyle değil mi? Arenada bana nasıl baktığını gördüm." "Bir şey düşüneceğim. Söz veriyorum. Ben..."

"Bulduğunda bana haber ver," diye sözümü kesti ve arkasındaki kapıyı o kadar sert bir şekilde tekmeledi ki, kapı duvara çarparak yürek burkan bir ses çıkardı. "O zamana kadar."

Elini açık kapıya doğru sallayarak alaycı bir şekilde hafifçe eğilir. Zorlukla yutkunurum, gözlerim onu geçip loş odayı tararken bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçmeye çalışırım. Sonra, daha iyi düşünürüm.

Peki, gerçeği istiyorsa. Ona gerçeği söyleyeceğim.

"Neden babamı arenaya getirdin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Beni korumak istediğini söyledikten sonra neden bana zarar verecek bir şey yapmayı seçtin?"

Cerberus buna irkilir, omuzları, umarım utanç yükünün ağırlığı altında hafifçe düşer.

"Sadece emirleri uyguluyordum."

"Doğru olanı yapmak söz konusu olduğunda bu bir mazeret olamaz." "Anlamıyorsun, başka seçeneğim yoktu..."

"*Her zaman* bir seçim şansımız vardır," diyorum açıkça, gözlerine olabildiğince sert bir şekilde bakarak. "Haklısın. Seni affetmeye karar vermedim. İstemediğimden değil, ama

"Nasıl?"

"Nasıl?"

"Basit bir iyilik." Bunun üzerine kaşları hafifçe kalkar ve ben bunu devam etmem için bir işaret olarak alırım. "Hades benim kaderim ve muhtemelen sonum olacaksa, o zaman babamı bir kez daha görmeme izin verilmesini isterim. Onun güvende olduğunu bilmek... ve veda etmek için."

İsteğim, ondan umduğumdan çok uzak olsa da, en azından bir başlangıç.

Cerberus gözlerini benden ayırdı, söylediklerimi düşünürken çenesini oynattı ve göğsümde umut filizlenmeye başladı. Ancak birkaç saniye sonra gözleri tekrar bana döndü ve içindeki keskinlik beni derinden yaraladı.

"İçeri," diye emretti, yatak odasına doğru keskin bir baş hareketiyle. "Cerberus, ben..."

"İçeri. Hemen," diye bağırır, sesi merdiven boşluğunda yankılanırken, dudakları köpek dişlerinin üzerinde kıvrılır.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi yere indirip, hızla onun yanından geçip kulenin odasına giriyorum; içimde filizlenmeye başlayan umut, attığım her adımla solup gidiyor...

HAZEL

Kapı arkamda çarpınca irkildim ve anahtarın kilidin içinde bir kez daha sürtünerek döndüğünü duydum. Onu bu kadar kızdıracak ne söylediğimi bilseydim keşke.

Belki de yaptığı şeyi asla affetmeyeceğime inanıyordur.

Arkamı dönüp baktığımda, sandığım kadar yalnız olmadığımı fark edince irkiliyorum.

Cerberus kapıya ağır ağır yaslanarak, benimle nasıl başa çıkacağına karar vermeye çalışır gibi, beni yoğun bir şekilde izliyor. Bu düşünceyle ağzım kurur, kalbim göğsümde endişeyle atar.

Onunla olan şansımı çoktan mahvettim mi? Tabii gerçekten bir şansım olduğunu varsayarsak. Cerberus isteğimi Hades'e bildirecek mi, yoksa beni kendisi cezalandıracak mı?

Ona soru sormak, hatta durumumu tamamen savunmak için ağzımı açmaya başlıyorum, ama o hemen parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor. O, kulağını kapıya dayamak için daha da geriye yaslandığında, gerginliğim yerini merak duygusuna bırakıyor.

Aramızda uzun ve acı verici bir dakika geçer, sonunda duyuyorum

...

Yaklaşan ayak seslerinin zayıf uğultusu.

Hemen panik içinde Cerberus'a bakarım ve onun

Onları benden çok önce duymuş olmalı, ama farkında değil gibi görünüyor.

Gözlerinde uzak bir bakış var ve dikkatle dinlemeye devam ediyor. Ayak seslerinin kime ait olduğunu anlayıp anlamadığını merak etmeden edemiyorum.

Bir dakika daha geçtikten sonra, yüzünde hafif bir endişe belirtisi gördüm.

"Kim o?" diye fısıldayarak soruyorum.

O da sessiz kalmamı işaret eden bir el hareketi yapar ve daha dikkatli dinlemek için kaşlarını daha da çatarak. Onun uzun süren sessizliği, onun bir şey söylemesini endişeyle beklerken ve sessizce bunun Hades olmaması için dua ederken, korkularımı yatıştırmaya pek yardımcı olmuyor.

"Bilemiyorum," diye iç çekerek, alçak sesle, "ama hareketlerinden, benim hoşuma gitmeyecek kadar kule merdivenlerinde çok iyi yolunu buldukları ve aynı zamanda bulunmak istemedikleri açıkça anlaşılıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Adımları çok yavaş, çok hesaplı. Tahmin etmek gerekirse, birinin casusluk yapmaya gönderildiğini söyleyebilirim."

"Kimi?"

Cerberus bana meraklı bir bakış attı, sanki izlenen kişinin kendisi olabileceğini hiç düşünmemiş gibi. "Bilmiyorum."

Bu sözler midemi burkuyor.

Kral, Cerberus'un sadakatsizliğinden mi şüpheleniyor, yoksa sadece beni kontrol etmek için birini mi gönderdi?

Gözlerim korkuyla birdenbire büyüdü.

Bu casus, her kimse, Cerberus'tan yardım istediğimi duymuş olabilir mi?

Onun bana gerçekten yardım etmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum, ama bunu öğrenme fırsatım olmadan, onların krala ihanet şüphesini bildirmelerine izin veremem.

"Beni tehdit etmen gerekiyor," diye fısıldıyorum, aklımda çılgın bir fikir oluşuyor.

"Ne?"

"Onlar kendi sonuçlarını çıkarmadan önce onlara iyi bir rapor vermeliyiz."

"Korkmam için bir neden yok..."

"Cerberus, şimdi beni tehdit et," diye tıslıyorum, yaklaşan ayak sesleri bir spiral uzunluğundan daha fazla uzaklıkta olmayacak kadar yüksek sesle duyulmaya başlıyor. "Kralına ihanet etmektense beni öldürmeyi tercih edecektin gibi beni tehdit et."

Cehennem köpeği anında kapıdan uzaklaşır, bana doğru adım atarken tüm boyunu uzatır.

"Dilini tutsan iyi olur," diye hırlar. "Kralın iradesi damarlarımda sanki benim kendi irademmişçesine yanıyor. Bana bir daha meydan okursan, o ateş ölümlülerin derisine değdiğinde ne olacağını görürsün."

"Ne istersem onu yapacağım."

"Benim dediğimi yapacaksın," der Cerberus, bana doğru bir adım daha atarak. "Beni güç kullanmaya *zorlama*. Anlaşıldı mı?"

"Cesaret edemezsin. Hades asla izin vermez..."

"*Kral* seni bana emanet etti. Şimdi, bana cevap ver!"

Cerberus'un yüzü öfkeyle dolu bir maske gibi, tehditkar bir şekilde önümde dikiliyor, gözleri aniden çok gerçekçi bir öfkeyle yanıyor.

Onu çok mu zorladım? Performansı bir oyun için çok fazla yoğun, çok fazla inandırıcı.

"Cerberus," diye başlıyorum, kapının hemen dışında ayak sesleri durduğunda, "Ben..."

"Cevap ver!"

Sesindeki sertlikten irkilirim, şimdi nasıl devam etmem gerektiğini hiç bilmiyorum.

"Hayır," diyorum, kelime ağzımdan zar zor çıkıyor.

"Hayır mı?" Cerberus yüksek sesle alay eder, sonra sesini o kadar alçak ve korkutucu bir homurtuya indirir ki, omurgamdan bir titreme geçer. "O zaman yerini unutmuşsun, ölümlü. Burada, Hades'in eğlencesi için bir oyuncaktan başka bir şey değilsin. Krala hizmet etmek ve itaat etmek için varsın ve o geri dönene kadar, bu bana itaat etmek anlamına gelir."

"Ben kendimden başka kimseye hesap vermem," diye karşılık verdim, onun sözlerindeki karanlık gerçek, ister istemez, ruhumu öfkeyle alevlendirirken, dilimi yeniden buldum. "Ve senin gibiler tarafından itaat etmeye zorlanmayacağım."

Cerberus karanlık bir şekilde kıkırdar, bu ses sinirlerimi gerer.

"İsyankarlığın çok eğlenceli," diye karşılık verir, gözlerinde kötücül bir parıltı

gözlerinde, "ama sabrım tükenmek üzere. Şimdi, kralın dönüşü için hazırlan."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni kendisi için hazırlayacağım." "Denemeni görmek isterim..."

Sözler dudaklarımdan çıkmadan, yerini şaşkın bir çığlık alır.

Cerberus öne atılır, eli boğazımı sarar ve beni mide bulandırıcı bir sesle duvara çarpar... ama sesi çıkaran benim vücudum değil, onun vücududur, serbest eliyle başımın arkasındaki taşı yastıklar.

"Beni sınamamanı söylemiştim."

"Ben... yapmamalıydım," diye başlıyorum, onun korkunç gücü karşısında damarlarımdan korku akıyor, henüz bana fiziksel bir zarar vermemiş olmasına rağmen...

"Korkmuş sözler seni kurtarmaz, küçük kuzu," diye homurdanır, eğilirken sesi göğsümde yankılanır ve onun sıcak, dumanlı kokusu beni sarar. "Dediğimi yap, yoksa zavallı varlığının geriye kalan azıcık kısmını pişmanlık içinde yaşatırım."

Yüzünü inceliyorum, tehdidinin ne kadar gerçek olduğunu anlamaya çalışırken aramızdaki boşluğu tedirginlik dolduruyor. Herhangi bir sonuca varamadan, uzaklaşan ayak seslerinin yankısı kulaklarıma ulaşıyor.

Kapıya bakıp dikkatle gözetliyorum. Hâlâ kimliği bilinmeyen misafirimizin geri çekilmesinin bir tür hile olduğunu ve kapının her an açılabilceğini düşünüyorum.

Cerberus'un bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum, ama onu görmezden geliyorum, nefes almaya bile cesaret edemeden, birkaç uzun dakika boyunca dinlemeye devam ediyorum.

Ayak seslerinin duyulmayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra, "Sanırım gittiler," diye fısıldıyorum.

"Hmm," Cerberus yumuşak bir şekilde onaylar, ama beni serbest bırakmak için hiçbir hareket yapmaz.

Benim duymadığım bir şey mi duyuyor?

Ona bakıyorum, boynumdaki parmaklarının ısısı her saniye daha da artıyor. Gözlerinde hala öfke yanıyor ama bu kez daha da yoğun bir şekilde, tüylerimi diken diken ediyor.

Eğer daha iyi bilmesem, onun artık kendisi değil, bana bakan bir canavar olduğuna yemin ederdim.

"Cerberus..."

Onun değişimini anlamak bir yana, başka bir kelime daha söylemeden, eğilir ve ağız benimkini yakalar, tamamen şiddetli ve boyun eğmez bir arzuyla.

Şoktan bir inilti çıkardım, sesim onun açgözlü arzusu içinde yutuldu. Protestolarak avuçlarımı kaldırıp göğsüne bastırdım, ama yine de kıpırdamadı.

Bunun yerine, dokunuşuma doğru eğildi ve beni kendisiyle duvar arasında sıkıca sıkıştırdı. Dudakları vahşi bir açlıkla dudaklarıma dokundu; parmakları, kaçma şansı bulamadan bastırılması gereken bir avı pençeleriyle yakalayan bir avcı gibi derime gömüldü.

Zihnim bana direnmemi, karşı koymamı haykırıyor, ama bedenim onun dokunuşunun sıcaklığı altında canlanarak beni ihanet ediyor.

Korku, utanç ve şehvetli arzu damarlarımda hince karışıyor.

Nefes

alamıyorum.

Düşünemiyor

um.

Başımın arkasındaki el bükülürken, parmakları saçlarımda derinliklerine dolanırken zihnimi ele geçiren kaosu anlamaya bile başlayamıyorum. Olmaması gereken yerde zevk kıvılcımları çakıyor ve sonra aniden saçımı avuçlayıp geriye doğru çekiyor, boğazımı ona açıyor.

Durduramadan yumuşak bir inilti boğazımdan çıkıyor. Cerberus buna karşılık olarak hırlıyor, dişleri alt dudağımı sıyrırken, nefes alabilmem için yeterince geri çekiliyor.

Hemen karışık düşüncelerimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum, ama ağız boynuma indiğinde tekrar dibe çekiliyorum.

Vücudum kaskatı kesilir. Dili sıcak ve sert bir şekilde cildimde hareket eder, boğazımın yanından çene kenarıma kadar yalar. Durur, burnunun ucu kulağıma değerek nefesimi içine çeker, düşük, gırtlaktan gelen bir zevk sesi içinden yankılanır.

Onu kendi gözlerimle görmeseydim, beni tamamen yutmak için cehennem köpeği şekline dönüştüğüne yemin ederdim.

O anın tuhaflığı karşısında tereddüt ediyorum ve tiksinti içinde neredeyse kendime geliyorum. Ama, onu bırakmasını talep etmek için ağızımı açmadan, boynumdan aniden şiddetli bir acı yayılıyor.

Dişlerimi sıkarak keskin bir nefes alıyorum. Aklım karışıyor, ama onun ne yaptığını anlamaya vaktim yok — damarlarımda dolaşan acıyı fark etmeye vaktim yok, çünkü ağzı tekrar ağızıma yapışıyor.

Öpücüğü derinleştirirken göğsünden düşük, insanlık dışı bir hırıltı geliyor. Bana bastırırken vücudu sertleşiyor, beni soğuk duvara yapıştırıyor, başımın arkasındaki eli belime, kalçama ve uyluğuma doğru iniyor.

Ağzım onun dumanlı kokusuyla dolarken, tatlı ve aynı zamanda çok tehlikeli olan başka bir kokuyla karışık, başka bir çaresiz inilti daha ağızımdan kaçıyor.

Ve tamamen yanlış.

Acının nerede bittiğini, zevkin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Ağızımın üzerindeki onun ağzının sıcaklığı, sınırları bulanıklaştırıyor, onları birbirine dolayarak, neredeyse aynı olduklarından emin olana kadar karıştırıyor.

Sanki bir ateş yakılmış, içimde var olduğunu hiç bilmediğim çok daha ilkel bir arzuyu ateşlemiş gibi. Aramızdaki gerilim çatırdayıp kıvılcımlar saçıyor ve ruhumun en derinlerinde bir şey... *bir şey* beni çekiyor olmasına rağmen, kendimi ona karşılık verirken buluyorum.

Bir elimle onun koyu renkli saçlarını okşarken, diğer elim hala göğsüne bastırılmış halde, onun cildinde zevk titremesi yayılırken, göğsünün sert hatlarını ezberlemeye çalışıyorum.

Ve yine de... Kaşlarımı çatıyorum, yaptıklarımın *yanlışlığı* yüzünden içimde rahatsızlık ve belirsizlik hissi uyandırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Hatırlamaya çalışırken, doğru ve yanlışın herhangi bir benzerliğine tutunmaya çalışırken, zihnimde yoğun bir sis dönüyor.

Her öpücük beni uçuruma yaklaştırıyor. Kendimi kaybetmeye yaklaştırıyor.

Kaybetmeye...

Neden hatırlayamıyorum?

Cerberus'un eli uyluklarımdan arkasına dolanıp, beni kalçalarının üzerine kaldırıp, aramızda sadece birkaç ince kumaş tabakası varken, kendini bana sürtünce, ancak o zaman

... Ve sonunda, utanç verici bir şekilde, bedenimin bana unutturmak için bu kadar çabaladığı şeyi hatırladım.

Ölüm.

Düşüncelerim onunla dolarken zihnim netleşir ve bedenim bana karşı direnmeye devam etse de, kalbimin hala ona ait olduğunu bilirim.

Her zaman ona ait olacak.

Onun anısını lekeleye devam edecek kadar zayıf değilim. Bu cehennem gibi güce boyun eğmeyeceğim. Burada, bu şekilde ve kesinlikle Cerberus gibilerle değil.

Elimi onun saçlarından çekip cehennem köpeğinin göğsüne sertçe bastırıyorum, bir başka yanlış karar vermeden önce kendimi kurtarmaya çalışıyorum... ama o çok ağır, beni çok sıkı tutuyor.

Yeni bulduğum kararlılıkla tırnaklarımı Cerberus'un göğsüne batırıp öpücüğü zorla keserim ve ondan kaçmak için başımı yana eğirim.

"Beni isteyeceğini söyle."

"Hayır," diye inlerim, acı verici bir acı içinde, o ise parmaklarını uyluklarımın etrafında sıkıştırarak beni kendine doğru çeker. "Bunu istemiyorum."

"Yalancı," diye fısıldadı sert bir sesle, dudakları çeneme değdiğinde sesi boğuktu ve keskin acı çizgileri bir kez daha zevke dönüşürken titredim.

Hayır.

Bu doğru değil.

"Cerberus, dur!" diye tısladım, yeni bir öfke ve tiksinti dalgası içimi parçaladı, açık bir yara gibi taze ve acı vericiydi.

Neredeyse anında vücudu kaskatı kesilir.

Cerberus birkaç kez gözlerini kırpar, dudakları hala benimkine tehlikeli bir şekilde yakın dururken bana bakar.

Nefesi biraz düzensizleşmiştir ve gözlerinin derinliklerinde hala yanan arzuyu görebiliyorum. Ama şimdi, bu duygu başka bir şeyle karışmıştır — daha yumuşak ve çok daha korkutucu bir şeyle.

Korku.

Gözleri büyürken, elleri neredeyse isteksiz bir yavaşlıkla tenimden kayar ve dokunuşu geçtikten sonra bile uzun süre yanmaya devam eden sıcaklık izlerini takip eder.

"Ne oluyor..."

Cerberus bir adım geriye sendeliyor, içinden bir dizi küfür mırıldanıyor... ve aniden onun öpücüğünde tattığım şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Kan.

Dudakları loş ışıktaki parıldıyor, kalın koyu kırmızı damlalar dudaklarından damlıyor. Cehennem köpeği elini ağzına götürür, kanı yüzüne sürer ve bu sırada bir insandan çok bir canavara benzer hale gelir.

Uzun bir süre titrek ellerine bakar, benim hissettiğim kadar şok ve şaşkın görünür. Sonra bakışları tekrar bana döner. Yüzündeki ifade aniden sertleşir, gözlerindeki korku yerini öfkeye bırakır.

"Lanet olsun!"

Neredeyse tükürürcesine bu kelimeleri söyler ve yumruğunu yanımdaki duvara vurur. Taş, bu kuvvetin etkisiyle çatlar, omuzlarıma kristal tozu sıçrar ve vücudumda bir korku dalgası yayılır.

Onu dikkatle izlerken kendimi soğuk duvara yapıştırırım.

O... vahşi görünüyor.

Heyecanlı.

Onu hiç bu kadar tehlikeli görmemiştim, ama öfkesi bana yönelik değil gibi görünüyor. Cerberus'un bakışları yere sabitlenmiş, parmakları sanki tekrar saldırma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi açılıp kapanıyor.

Boynumdan bir şeyin aktığını hissediyorum ve içgüdüsel olarak elimi kaldırıp onu silmek istiyorum, tam o sırada Cerberus bana bakıyor.

"Hayır!"

Ama çok geç kalmışım.

Çığlık atıyorum. Parmak uçlarım kulağımın hemen arkasındaki hassas, hala ıslak yaraya dokunduğu anda, dayanılmaz bir acı içimi kaplıyor, beyaz sıcak ve acımasız.

Oda etrafımda bulanıklaşıyor ve ben kendimi yere bırakıyorum.

"Dokunma!" Cerberus'un sesi acıların sisini yarıp geçiyor, neredeyse panik gibi bir ses tonuyla.

Dokunmak istiyorum, ama bırakamıyorum.

Dizlerim titrer, Cerberus beni kollarına alıp elimi boynumdan çekmeden önce, acı bir saniye içinde doruğa ulaşır. Parmak uçlarımı kaplayan kan miktarını görünce gözlerim büyür ve nefesim hızlanır, ama acı hemen azalır.

"Bir daha dokunma," diye tıslar, aceleyle beni düzelterip bir adım geri atar.

"Neden?" diye soruyorum, acı sönük bir zonklamaya dönüşmesine rağmen bunu yapmak istemememe rağmen.

"Tükür," diye emrediyor Cerberus, sorumu görmezden gelerek elini uzatıp çenemi sıkıca kavırıyor.

"Ne?" diye inanamadan soruyorum.

"Tükür, hemen!" diye bağırır, ses tonu beni itaat etmeye zorlar.

Ağzımdan damlayan sıvının yoğun kıvamına yüzümü buruşturuyorum. Sıvı, Cerberus'un elini çekmeden önce avucunda birikiyor. Cerberus öne eğiliyor ve ben tiksintiyle, kendi dudağını ısırmak için dişlerini gösteren vahşi bir köpeği izliyorum. Koyu renkli kan damlaları, avucuna tükürüyor ve benimkilerle karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun..."

Cerberus aniden avucunu boynuma bastırıp, elini alevler içinde kalmadan önce kan ve tükürük karışımını yarama sürerken, sorumun geri kalan kısmı benden çalındı. Etrafımı saran alevlere karşı gözlerimi kapatarak, canlı canlı yanacağımdan emin bir şekilde dehşet içinde çığlık attım... ama sonra, alevler bir anda parladıkları gibi, bir anda söndüler.

Cerberus elini benden çekince sıcaklık soğuğa dönüşür ve ben gözlerimi açarım.

"Ne yaptın?" diye fısıldarım, sesim çok kısık, bana verilen zararın boyutunu hayal etmeye cesaret edemiyorum.

"Yarayı koterize ettim. Şimdi, hayatına değer veriyorsan, bunun hakkında... ya da aramızda olanlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin. Anlaşıldı mı?" diyor, sesinde acil bir ton var ve ben hızla başımı sallıyorum. "Söyle."

"Anladım."

"Güzel, şimdi gidip kendini temizle ve unutma... bir daha ona dokunma."

Bununla birlikte, topuklarını döndü ve odanın diğer ucuna doğru büyük adımlarla yürüdü, kapıya ulaşmadan önce dağınık düşüncelerini toparlamak için bana zar zor yeterli zaman bıraktı.

"Peki, benim isteğim ne olacak?" O kapıyı açarken ben de sesleniyorum. "Babam ne olacak?"

O tereddüt eder, sırtı hala bana dönükken, ıslı parmak eklemleriyle ağır kapıyı sıkıca tutar.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Bunun üzerine odadan çıkıp kapıyı arkasında çarparak kapatır.

Nefesimi tutarak, kilidi çevirip uzaklaşmasını dinledim, beni kalbi çarpan kalbimle baş başa bıraktı... ve dilimde hala acı bir tat bırakan duman ve utanç.

HAZEL

Cerberus'un ayak sesleri sonunda duyulmaz hale gelince duvara yaslanıp, ardından gelen sessizliğin beni tamamen yutmasına izin veriyorum. Az önce olanlarla yüzleşmeyi reddettiğim için, zihnim amaçsızca dolaşıyor, rahatlatıcı bir uyuşukluk battaniyesine sarılmış gibi.

Kaşınan yerimi kaşımak için elimi uzattığımda, parmak uçlarımda hala kan lekesi olduğunu hatırladım... boynumdaki yaradan bahsetmiyorum bile.

Midem ağrıyor.

Koterize edilmiş olsun ya da olmasın, onu temizlemem gerekiyor, hem de çabucak.

Zihnimdaki sisin içinden zorla geçerek duvardan uzaklaşıyorum ve yan odaya doğru sendeleyerek yürüyorum. Yırtık pırtık giysilerimi çıkarıp, bir parça kumaş koparıyorum ve onu banyonun buharlı suyuna batırdıktan sonra aynaya dönüp bakıyorum.

Nefesim boğazımda düğümlenir, yansımam beni durdurur. Uzun bir süre kendime bakarım, aynadaki kızı zar zor tanırım, sonra tereddütle bir adım atarım.

Kuru kan lekeleri ağzımı ve boynumu kirletiyor, Cerberus'un derime sürdüğü pıhtılaşmış karışımdan omzumdan ve göğsümden aşağı akıyor. Kendimi hazırlayarak, ıslak bezi kaldırıp yarayı silmeye çalışıyorum, ama beklediğim acı hissi gelmiyor.

Kaşlarımı çatarak, yansımana yaklaşıyorum ve boynumu giderek daha şiddetli bir şekilde ovmaya başlıyorum. Kan ve kir temizlendikçe, ortaya çıkanın taze bir yara değil, soluk bir yara izi olduğunu görünce şaşırıyorum.

Bu manzaraya yüzümü buruşturdum.

İki sivri hilal şimdi benimle alay ediyor, kabartılmış deri loş ışıktaki çok yumuşak bir şekilde parıldayarak utancımın kalıcı bir hatırası olarak duruyor.

Elbette Cerberus'un beni ısırıldığını biliyordum, ama tahmin etmediğim şey, izinin bu kadar belirgin ve tamamen vahşi görüneceği idi.

Kirli bezi yere bırakıp, başımı hafifçe eğerek yara izini daha iyi görebilmek için dalgın dalgın parmak uçlarımla izini takip ediyorum.

Dikkatsizliğimden hemen pişman oldum. Yara izine dokunur dokunmaz, midem bulanmaya başladı ve dalga dalga gelen dayanılmaz ağrı ve mide bulantısı beni sarstı.

Etrafımdaki hava yoğunlaşır ve boğucu hale gelir, nefes almakta zorlanırım. Ter damlacıkları cildimde birikir, saçlarımın ağır dalgalarını vücuduma yapıştırır, saçlarım terle kayganlaşır.

Ne yaptığımı anlamak için bir kez daha nefes nefese kalıyorum, elim hala boynuma bastırılmış halde, dizlerim pes edip sonunda yere yığılmadan önce.

Vücudum ağır bir gürültüyle taşa çarparak, elim yara izinden kurtulur. Neredeyse anında, doğal olmayan ağrı ve mide bulantısı azalır, düşmemden kaynaklanan fiziksel ağrı ve morluklar buna kıyasla rahatlama sayılır.

Hava tekrar soğudukça omurgamdan soğuk bir titreme geçer ve kendimi toparlamaya çalışırken birkaç derin nefes alırım.

Ama yapamıyorum.

Cerberus gittiğinde üzerime çöken uyuşukluk yok oldu, o anın acımasız ıstırapı beni şok ederek gerçeğe geri döndürdü. Sanki içim parçalanmış gibi hissediyorum, fiziksel acı hiçbir şey... Sonunda olan biten her şeyi kabullenmek zorunda kaldığımda kalbimin parçalanmasına kıyasla hiçbir şey.

O gitti.

Ölüm... *Syidian* öldü ve hepsi benim suçum.

Dizlerimin üzerine çöküp, topuklarımın üzerine oturuyorum ve önümü görmeden boş boş bakıyorum.

Gözlerim yaşlarla bulanıyor, nefesim acı verici bir şekilde keskinleşiyor, zihnim onunla doluyor. Onun diyarında birlikte geçirdiğimiz günlerin anıları, bana hediye ettiği stüdyo, elbiseler, Knax... *Syidian*'ın gözlerindeki şefkat.

Onun dokunuşu.

Onun her küçük nezaketini hatırladıkça kalbim acı içinde çığlık atıyor. Sırf beni gülümsetmek için ne kadar uğraştığını hatırlıyorum.

Bana her şeyi verdi, ama karşılığında benden hiçbir şey istemedi.

Peki ben ne yaptım?

İlk sorun belirtisinde onu ihanet ettim.

Onun nezaketine güvensizlikle karşılık verdim.

Onun beni hak etmediğini düşündüm, ama sonunda onu hak etmeyen bendim.

Ne kadar aptalmışım. O öldüğü için ben hayattayım.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye atıyorum ve boşluğa doğru çığlık atıyorum, kalbimdeki acı dayanılmaz. Her şey, *her şey* bundan daha iyi olurdu.

Elimi uzatıp izi
dokunuyorum. Acı, hak
ettiğim tek şey.

Eskisi kadar dayanılmaz ve duyularımın benden uzaklaşmaya başladığını hissediyorum.

Dur.

Ölümün sesi zihnimde net bir şekilde yankılanıyor ve elim boynumdan sıyrılırken beni unutulmanın eşiğinden geri çekiyor. Odanın etrafına bakarken vücudum titremeye devam ediyor, yarı yarıya onun gölgelerden çıkmasını bekliyorum.

Ama tabii ki çıkmıyor.

Burada yalnızım... ama belki de yalnız olmak zorunda değilim.

Düşünmeye fırsat vermeden, elimi uzatıp parmaklarımı tekrar boğazıma doladım. Tıpkı önceki gibi, yara izine dokunduğum anda içimi yakıcı bir acı kapladı, ama umursamadım.

İşe yarıyor.

Yeter, ufaklık!

Yine, bilincimin sınırına ulaştığım anda sesi zihnimi dolduruyor, ama bu sefer, acı içinde öne doğru yığılsam bile, bırakmayı reddediyorum.

Sert zemine kıvrılarak, parmaklarımı daha sertçe yere bastırıyorum, kalbimde kopan fırtınayı bastırmak için kendimi unutulmanın eşiğine itiyorum. Hayatımın benden akıp gittiğini hissediyorum,

bu varoluşa beni bağlayan her şey yavaşça kaybolurken, kafamdaki sesinin yankısına tutunuyorum.

Sonra, bu kendi kendime çektirdięim iřkenceden daha fazla dayanamayacaęımı dūřundūęum anda, vūcudum gevřiyor ve elim yanımdaki yere dūřuyor.

Devam etmek, onun sesini bir kez daha duymak istiyorum, ama yapamıyorum. Uyuřukluk beni sarar, anlık olarak acıyı hafifletir ve gōrūř alanımın kenarlarında gōlgeler belirir.

Belki, řanslıysam, bu gōlgeler beni buradan uzaklařtırıp ona geri gōtūrecek olan gōlgeler olacaktır. Bunun imkansız olduęunu bilsem de, oda mutluluk dolu bir hiçlięe dōnūřūrken dudaklarımın kōřesinde kūūk bir gūlūmseme beliriyor...

Kabusların bile bana ulaşamadığı bir yer.

CERBERUS

Cehennem'in ateşli kapılarında, ben ne yaptım?

Kuleyi inerken tüm vücudum öfkeden titriyor.

Bu olamaz.

Bir eşim olmaması gerekiyor, kaderimde yazılı bir eşim olması ise hiç.

Hades'in yatak odasında ona ulaşamadığımda yanıldığımı sandım, ama artık bunu inkar etmek mümkün değil.

Ve sanki onun kaderimdeki eş olmam yetmezmiş gibi, bir de ona damga vurmak zorunda kaldım.

Onun kokusu, dilimde kalan tadı, beni çıldırtmaya yetmişti.

Buna öfkeyle homurdandım. Kimi kandırıyorum?

Bu beni delirtiyor.

Çıldırtıyor.

O beni durdurmasaydı, deliliğimle onu alıkoyardım. Bu, başlı başına bir ölüm cezası olurdu... Ama ben bir şekilde daha da kötüsünü başardım.

Onu işaretledim.

Aramızdaki kader bağını başlattım ve onun bile farkında olmadığı bir karar için geri sayımı başlattım.

Hades'in dönüşünden bağımsız olarak, zaman hepimiz için tükeniyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Her şey yanlış.

Ben tamamen yanlışım.

Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir ve kendimi sakın tutmak için çenemi sıkarım.

Hades çok erken dönerse... Yaptığım şeyin önemini fark ederse, kızla olan bağımı daha fazla gizli tutmam imkansız hale gelir ve o zaman bağ tam olarak oluşmadan beni onu koparmaya zorlar.

Ya da daha kötüsü, bunu engellemek için onun hayatını alır.

Öyle ya da böyle, Hades bizi ayırmanın bir yolunu bulacaktır. Bundan eminim.

Yumruğumu kule duvarına vurarak, bu düşünceye karşı duyduğum hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. Öfke damarlarımdan akarken dişlerimi sıkıyorum, taş duvara yaslanıp düşünmek için gözlerimi kapatıyorum.

Onun Ölüm'e bakışından nefret etmiştim. Onun bana da aynı şekilde bakmasını istemekten nefret etmiştim.

Onun ölmesini izlerken neredeyse mutlu olmuştum, sonunda onunla bir şansım olabileceğini düşünerek. Ama şimdi bu düşüncenin ne kadar saçma, ne kadar *imkansızca bencilce* olduğunu anlıyorum.

Benimle asla güvende olamaz.

Onu kendimden bile koruyamam.

Ve şimdi, Ölüm öldüğüne göre, aramızdaki bağın niteliği belirsizliğini korurken onu Hades'ten korumak için yapabileceğim çok az şey var... ve sadakatim hala krala bağlı.

Yardıma ihtiyacım var,
hem de acilen. Ama
kimden?

Derin bir nefes alıyorum, aklıma tek bir isim geliyor, yüzümü ellerimle ovuşturup, öfkeyle spiral merdivene bakıyorum.

Eros.

Onu aramayı ne kadar sevmesem de... hayır, *nefret* etsem de, başka bir yol göremiyorum. Gerçi, şimdi düşününce, duruşma sırasında nereye kaçtığını merak ediyorum.

Ve kıza hiç aldırış etmeden.

Hmm, belki de beni inandırdığı kadar değişmemiştir. Eğer öyleyse, bu terk edilmiş diyarda bulunabileceği tek bir yer var.

Sarayı.

Buna ve orada karşılaşabileceğim şeylerin düşüncesine tiksinti ile dudaklarım kıvrılıyor. Hades'e yemin etmiş olmama rağmen, tanrıların yöntemlerini hiç onayladığımı söyleyemem. Onların arasında yaşamaya, uzun süre onlara uymaya zorlandım, o kadar ki, benim için daha fazlası olabileceğine inanmaya cesaret edemedim.

Şimdi, Yeraltı Dünyası'na bağlılık yemini ettiğimden beri ilk kez, bir umut ışığı görüyorum.

İyilik yapma şansı.

Savaşmaya değer bir şey... *Birisi*.

Ve kartlarımı doğru oynarsam, kaçma şansı da var. Onun için, benim için, hepimiz için.

Duvardan uzaklaşarak, kalan merdivenleri hızla indim. En alt basamağa ulaştığımda donakaldım, havada hafif, tanıdık bir koku aldığımda burnumu kırıştırdım.

Demek ki, ölümlüyü kontrol etmeye gelen birden fazla varlık varmış. Bilmeliydim.

Dikkatsizce cebimdeki anahtarın izini takip ettim ve *bu* baş ağrısının şimdilik bekleyebileceğine karar verdim.

Kuleyi geride bırakarak, atmosferdeki değişimi fark ediyorum, muhafızlardan bahsetmiyorum bile. Artık koridorlarda devriye gezen adamların sayısı eskisine göre çok daha az ve her açıdan, kralın sarayında olması gereken sayıdan çok daha az.

Neden geri dönmeden önce bu değişiklikten haberdar edilmedim?

Umarım bu bilgi bana, kralın beklenmedik bir şekilde Ölüm'ün cesedini bu duvarlar içinde barındırma ihtiyacı nedeniyle verilmemiştir... ve kasıtlı olarak değil.

Yine de, gereksiz dikkat çekmek istemediğim için ilerlerken başımı eğik tutuyor, gözlerimi ve kulaklarımı dört açıyorum.

Ancak çabalarım boşuna, çünkü bir sonraki köşeyi döndüğümde aniden durmak zorunda kalıyorum.

Tabii ki.

Deimos önümde duruyor, ana girişi engelliyor, sanki meydan okurmuşçasına kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ben saklanamadan beni fark ediyor. Gözleri öfkeyle parlıyor, kollarını göğsünden indirirken yüzündeki ifade sertleşiyor.

"Bacağın nispeten iyi iyileşmiş görünüyor."

Sözlerim hedefi vurur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, yanındaki kılıcı parmaklarıyla okşayarak. "Hades'in küçük ölümlü evcil hayvanını gözetlemen gerekmiyor mu? Görevinden uzaklaşmaman gerektiğini bilmen gerekirdi."

"Sen de beni sorgulamaman gerektiğini bilmelisin."

"Dün gece bana yaptıklarından sonra, belki de biri seni sorgulamalı. İnsan senin krallığa ihanet ettiğini düşünmeye başlayabilir."

"Dikkatli ol, Deimos. Muhafızın yoluna çıkan ben değildim," diyorum, sesimi alçaltarak uyarıyor ve tüm boyumu dikleştiriyorum. "Sadakatimin kime ait olduğunu biliyorum. Yine de, Hades'in kuleye yaptığın küçük kaçamaklardan haberi var mı merak ediyorum. Söylesene, onun haberi olmadan onu kaç kez ziyaret ettin?"

"Ne?"

"Gerçekten beni gözetlemek için mi oradaydın, yoksa kızıdan intikam almak için mi?" diye ısrar ediyorum, ağzının köşesindeki küçük seğirmeyi fark ederek.

"Ben sadece düşündüğüm şeyi yapıyordum..."

"Ne düşündüğünü mü?" Onu sertçe keserek sözünü kestim. "Oh, eminim kral, onun yokluğunda buradaki yerini ne kadar çabuk unuttuğunu bilmek isterdi."

Yüzündeki ifade soğuk ve taş gibi olsa da, burnumun ucundan ona bakarken gözlerindeki korku parıltısını tadını çıkarıyorum.

"Ben yerimi biliyorum, *köpek*," Deimos alaycı bir şekilde gülümsedi, aniden cesaretini yeniden buldu, gözleri beni süzmek için aşağı indi, sonra yavaşça benim bakışlarıma geri döndü. "Sen ise, öte yandan, görevlerini fazlasıyla yerine getirmiş görünüyorsun. Tam olarak ne yaptın, Cerberus?"

"Yaptım," diye alay ediyorum, tavrındaki değişikliğe şaşırılmış gibi görünmemeye çalışarak. "Biraz cesursun..."

"Yalanların beni etkilemez. Kan gördüğümde anlarım, *özellikle* de bir ölümlünün kanıysa."

Sakin ol. Tepki gösterme.

Yutkunuyorum, kızın kalıcı tatlılığı dilimi bir kez daha kaplıyor. Böylesine bariz bir ayrıntıyı nasıl unutabilirdim?

"Ölümlüler kendi iradeleriyle hareket eden yaratıklardır. Bazen şiddet tek çözümdür, bunu senin de çok iyi bildiğine eminim. Onu hizada tutmak için gerekli olanı yaptım."

Deimos bunun üzerine ağzını kıvırdı, ben de buna tepki olarak vücudumu gerginleştirdim.

"Öyle mi?" diye sordu. "Gerekli olsun ya da olmasın, Hades'in yeni oyuncağına zarar verdiğin için ne düşüneceğini merak ediyorum. Söylesene, kral senin ölümlüye karşı hislerini biliyor mu?"

Midem düğümlenir, ama ifademi nötr kalmaya zorlarım. "Ona karşı hislerim mi?" derim yavaşça, sesim buz gibi.

"Beni aptal yerine koyma. Ona nasıl baktığını görüyorum. Kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın?" Deimos alaycı bir şekilde gülümser. "Senin gibi bir yaratığın bir ölümlüden kıskançlık duyabileceğini düşünmek."

Öyle mi düşünüyor? Belki de Kader sonunda bana biraz şans vermiştir.

İçimde biriken öfke anında yatışır. Başımı hafifçe eğiyorum, ama yüzümdeki ifadeyi bozmuyorum.

"Beni kıskanç sanıyorsun," diyorum acı bir gülümsemeyle, ses tonuma hafif bir belirsizlik katarak. "Ben yeraltı dünyasının koruyucusu, Hades'in sağ kolu iken, onu kıskanmam için ne sebep olabilir ki? Hayır, o sadece bir oyuncak. Kral yakında ondan sıkılacak. Ben..."

Aniden ağzımı kapatıyorum, sanki çok fazla konuştuğumu geç fark etmişim gibi.

Bu işe yaradı.

Deimos'un sert duruşu biraz gevşedi, ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı.

Güzel.

Umarım, kızı hor gördüğümü düşünürse, Hades'e vereceği rapor da bunu yansıtacaktır.

"Neden neden gerçekten de," Deimos diyor diyor
bir bir bir gülümseme artık gizlenmiyor.

Sinirli bir şekilde başımı sallayarak onu geçmek için harekete geçtim, ama o beni durdurmak için omzuma sıkıca elini koydu.

"Elini benden çek." Dişlerimin arasından düşük bir uyarı olarak homurdandım.

"Sarayın dışında ne işin olduğunu bana söylemeden olmaz."

"Benim işim beni ilgilendirir ve daha önce de anlaştığımız gibi, sana hesap vermem."

"Bu kapıdan dışarı adım atmak istiyorsan, cevap vermek zorundasın," diye tısladı Deimos, omzuma daha sıkı tutunarak eğildi.

"Elini çek, yoksa onsuz yaşamak ne demek olduğunu yakında öğreneceksin," dedim, sesim soğuk ve hesaplıydı, gözlerimin ucuyla onun bakışlarına karşılık verdim.

Deimos'un çenesi sertleşir, tehdidime burnu genişler, ama sonra elini benden çeker. "Ben de senin gibi kraldan emir alırım."

"Biliyorum, ve sırf bu nedenle, senin bu küçük... gösterini ona bildirmeyeceğim," diyorum. "Senin, benim emirlerimi yerine getirmemi engellediğini duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum... yine." Dün yaşananların ardında gerçekte ne olduğunu tahmin etmeye devam etmesini umarak, bu son cümleyi eklemeye özen gösteriyorum.

"Ama Hades bundan hiç bahsetmedi..."

"Oh, artık kralın aldığı her kararı sana bildirmesi mi gerekiyor?" diye homurdandım, dudağım dişlerimin birinin üzerine kıvrıldı.

Deimos buna başını sallar.

"Hayır. Hayır, elbette hayır," diye çabucak cevaplar, boğazını temizler ve bir adım geri atar.

"İyi, o zaman bir daha yoluma çıkmamaya dikkat et."

Deimos bir kez başını sallar, yüzündeki nefret şimdi her zamankinden daha belirgindir, sonra yana dönerek bana geçmem için yeterli yer açar.

"Döndüğünde Ölüm'ü kontrol edecek misin?" diye sorar, ben yanından geçmek için hareket eder etmez.

Durup, zırhlı tanrıya bakarım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Oh, ama ilgilendirir," der Deimos kendini beğenmiş bir şekilde. "Çünkü, görüyorsun, Hades sana onun küçük ölümlü evcil hayvanını emanet etmeyi uygun görmüş olabilir... ama

beni Ölüm'ün başına getirdi. Ama tabii ki sen bunu zaten biliyordun."

Bunu bilmiyordum ve yüzümün şaşkınlığımı ele vermemesi için mücadele etmek zorunda kaldım.

Hades neden tüm varlıklar arasından *Deimos'u* Ölüm'ün bedeninden sorumlu tuttu? Özellikle de ona, ya da bu konuda çoğu yaratığa, gerekli cesaret verildiğinde neler yapabileceğimi gördükten sonra.

Ve daha da kötüsü, neden bu kadar önemli bir bilgi benden saklanıyor?

Bu düşünce içimde öfke uyandırıyor, ama bununla birlikte korku da geliyor.

Deimos doğruyu söylüyorsa, Hades artık bana tamamen güvenilemeyeceğini düşünüyor olabilir.

Kız... beni sınıyor.

Onun koruyucusu olarak görevimi iptal ettiği anda ve sonra tekrar geri verdiği anda bunu anlamalıydım.

Kralın benim sadakatimin nerede olduğuna dair şüphelerinin haklı çıkmasına izin veremem, henüz değil. Ben kendim gerçeği öğrenmeden olmaz.

Kızın ve kendimin iyiliği için dikkatli olmalıyım.

"Daha önce de söylediğim gibi, işim beni ilgilendirir. Hades, planlarımı sana açıklamayı gerekli gördüğü anda öğreneceksin, daha önce değil."

Deimos'a sert bir bakış atarak, bana daha fazla soru sormaya cesaret etmesini bekledim. Sormadığında, kısa bir baş selamıyla ayrıldım ve ana avluya çıktım.

Botlarımın topukları soğuk taşlara vuruyor, Deimos'un sözlerinin ağırlığı üzerimde.

Hades'e, planları hakkında beni karanlıkta bırakması için ne gibi bir neden verdim? Özellikle de Ölüm ile ilgili olanlar.

Dün gece bile açıklanabilir. Kralın emriyle, ne pahasına olursa olsun kızı korumak için hareket ediyordum... ama bunun tamamen doğru olmadığını ben de biliyorum.

Hades, benim onu ölümlülerden korumamı asla istememişti.

Zihnim hızla çalışıyor, ama Deimos'un bakışları başımın arkasına saplanmaya devam ederken adımlarımı düzgün tutmaya ve omuzlarımı dik tutmaya özen gösteriyorum. Bana gitmeme izin verse de, ne yapmaya çalıştığımı öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapacağından hiç şüphem yok.

Deimos'un görüş alanından çıkar çıkmaz adımlarım hızlanır.

Deimos'un görüş alanından çıkar çıkmaz adımlarım hızlanıyor. Beni takip ettirmeden önce saraydan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor.

Genişleyen şehre doğru ilerlerken, normalde hareketli olan sokaklarda hakim olan tedirgin sessizliği fark ediyorum ve somut bir kötü his kemiklerime işliyor.

Silahlı adamlar, hem etten hem de taştan olanlar, tanrıların sarayının kapılarını ve pencerelerini dikkatle gözetleyerek neredeyse her köşeyi ve ara sokağı devriye geziyorlar.

Benim bilmediğim başka ne biliyorlar?

Şimdi düşününce, Deimos'un bana meydan okumak bir yana, beni sorgulamaya cesaret etmesi bile beni daha fazla tedirgin etmeliydi.

Ondan korkmuyorum, ama kendini yücelten bir tanrı hafife alınmamalı, *özellikle* de Hades'in eylemlerini onayladığını düşünüyorsa.

Dar bir sokağa saparak, dallanan geçitlerden yavaşça ilerliyorum. İlerideki yolumu olabildiğince rastgele seçmeye özen gösteriyorum, takip edildiğime dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için sık sık geri dönüyorum.

Neredeyse bir saat geçmesine rağmen, hala kimse benim hareketlerimi fark etmemiş gibi görünüyordu, sonunda Eros'un sarayına doğru yola çıktım.

Sarayın kapılarından çok uzak olmayan, gölgeli, otlarla kaplı bir köşeye sıkıştığımda hala yüksek alarm durumundayım. Gözlerimi kapatıp, şehirden gelen seslerden başka hiçbir şey kalmayana kadar kendimi sakinleştiriyorum.

Bir yaprak hışırdar, hafif bir esinti onu başka bir yaprağa sürter. Bir kuş ve yavrusu, yuvanın etrafında zıplarken cıvırlarlar. Bir böcek, açık caddeden kaçmak için aceleyle taşların üzerinde koşar.

Ama tek bir ayak sesi bile yok. Birkaç sokak ötedeki muhafızların sesleri dışında duyulacak bir ses yok.

Kıyıların güvenli olduğundan emin olduktan sonra gözlerimi açıp sokağı geçerek soluk tanrının geçici evinin yüksek duvarlarının arkasına saklanıyorum. Bu seferlik, adamın muhafızları ve kilitli kapıları olmadığı için onu suçlamıyorum.

Avludan gizlice geçerek ana kapıyı açar ve içeri girerim, arkamdan kapıyı olabildiğince nazikçe kapatırım. Kendime küçük bir rahatlama nefesini izin vererek, aramaya başlamak için dönerim.

Kulaklarım sessizliğe karşı diken diken oluyor, koridorlar Eros gibiler için fazla sessiz ve benim için de hiç rahat değil. Mümkün olduğunca sessizce ilerliyorum, ilerledikçe ve bulamadıkça kaşlarım daha da çatılıyor.

Eğer daha iyi bilmesem, bu yerin uzun zamandır terk edilmiş olduğunu düşünürdüm.

Aramayı bırakmak üzereyken, kulağım seğiriyor ve sağımdan gelen boğuk sesleri duyuyorum. Yönümü değiştirip seslerin geldiği yere doğru sessizce ilerliyorum, sarayın koridorlarında boğuk sesleri dikkatle takip ederken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Yine de, birkaç uzun duraklama arasında onları neredeyse kaybediyorum, ama yavaş yavaş fısıltılar gittikçe yükseliyor ve sonunda kendimi iyi gizlenmiş bir bahçeye açılan bir boşluktan geçmeye çalışırken buluyorum.

Yemyeşil bitkiler etrafımı sarıyor, kulaklarımda duyduğum sesleri bozuyor ve onları takip etmenin neden bu kadar zor olduğunu açıklıyor. Şimdi bile, bu kadar yakın olmama rağmen, kimin konuştuğunu, bırakın ne dediğini, anlayamıyorum.

Kim olursa olsun onu şaşırtıp şaşırtmamayı tartıştım, ama sonunda karşı karar verdim. Şu anda ihtiyacım olan son şey daha fazla düşmanlık.

"Eros," diye sesleniyorum, "sen misin? Herkes nerede?"

Sesler uzun bir süre sessiz kalır, sonra ağır bir sarmaşık perdesi çekilir ve hemen ötesindeki küçük bir açıklıkta genç bir adam ve kadın belirir.

"Cerberus," diye nefes nefese, yumuşak yeşil gözleri şokla büyüyen kadın, "sizi burada görmek ne büyük bir zevk?"

"Eros'u arıyorum," diye cevap veriyorum ve onlara katılmak için açıklığa giriyorum. "Nerede o?"

Hafifçe kaşlarını çatarak, yanındaki adama gergin bir şekilde bakıp sonra bana dönüyor.

"Bu saraya nasıl cesaret edersin?" diye sorar adam, o bana cevap veremedi, koruyucu bir şekilde aramıza girerek.

"Olan onca şeyden sonra. Kral, *senin efendin*, karımı benden çaldıktan sonra. Davetsiz buraya gelmekle ölüm arzusunda olmalısın. Yemin ederim, tüm varlığımla, senin ya da başka birinin onu benden tekrar almasına izin vermeyeceğim. Nefes aldığım sürece."

"Sakin ol, ben karın için burada değilim," diyorum, ellerimi önümde kaldırarak, "ona ve diğer kadınlara yapılanları da onaylamıyorum. Sadece bulmak için yardıma ihtiyacım var..."

"Onaylamıyorsun," diye bağırır adam. "Bu çok komik. Peki ne yaptın? Kenarda durup izledin... Her zamanki gibi, ve şimdi bizim yardımımızı mı istiyorsun?"

Ses tonundaki sertlik beni şaşırtır, ama sözlerinin doğruluğunu inkar etmem. Gözlerinde gördüğüm nefretten daha azını hak etmediğimi biliyorum. Yüzyıllar boyunca görmezden gelmeye çok alıştığım bir nefret.

Göz ardı etmekten başka seçeneğim olmayan bir nefret.

Sonuçta, bunca yıldır taşıdığım yükü kim bilebilir ki? Hades ve Yeraltı Dünyası ile olan bağımın gerçek boyutunu kim bilebilir ki?

Bana koruyucu denebilir, ama bu unvanın bundan daha fazlası olduğu zamanlar çok uzun zaman önceydi. Kralın merhametine kalmış bir kukladan fazlası olduğum zamanlar çok uzun zaman önceydi.

"Lütfen. Eros'u kendi çıkarlarım için değil, başka biri için arıyorum," diyorum, kendi hayal kırıklığımı bastırarak. "Onun yardımı olmadan, kızın ruhunun..."

"Oh, şimdi de başkalarının ruhlarını kurtarmakla ilgileniyorsun," der adam gülerek. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Kız mı?" diye araya girer kadın. "Lilia..."

"Ne kızı? Kimin ruhundan bahsediyorsun?" Lilia, kocasının sesindeki uyarıyı görmezden gelerek tekrarlar.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. "Ölümlü kız. Hazel adındaki."

"Hazel mi? O zaman... o hala hayatta mı?"

Onun sesini neşelendiren umut dolu tonu takdir ederek başımı sallıyorum. "Evet, en azından şimdilik. Onu tanıyor musun?"

"Elbette, o da benimle birlikte sarayda tutulan kadınlardan biriydi. Artık herkes onu tanıyor diyebilirim. Ölümlülerin aramıza girmesi pek sık olan bir şey değildir ve bu şehirde ilk kez, hele ki onun gibi biri..." Lilia duraksadı, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi ağzını birkaç kez açıp kapattı, sonra isteksizce sözlerini tamamladı: "Hele ki onun gibi biri."

Benden bir şey sakladığı acı verici bir şekilde ortada.
Önemli olabilecek bir şey.

"Onun hakkında gerçekten ne söyleyecektin?" diyorum, mümkün olduğunca nazikçe ondan gerçek bir cevap almaya çalışarak.

"Söyleyemem."

"Söz veriyorum, benden korkmana gerek yok."

"Gerçekten, söyleyemem," diye tekrarlar Lilia ve kocasına yalvaran bir bakış atar.

"Sana hiçbir şey söyleme demiştim."

"Theo, lütfen, sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Hayal kırıklığından düşük bir homurtu çıkarırım, sabrım her geçen saniye daha da azalıyor.

"Kızla ilgiliyse, bana söylemenizi ısrarla talep ediyorum..."

"Yapamayız," diye keser kocası. "Bu yasak."

"Lütfen, yapabilseydim sana daha fazlasını anlatırdım, inan bana," der kadın, sesinde bir acı vardır, "ama bildiğin gibi, kralın anlaşmasında ölümlülerin rolü konusunda gizlilik yükümlülüğümüz var."

"Lilia!"

"Ölümlülerin Hades'in anlaşmasıyla ne ilgisi var?"

Elini ağzına götürür ve bu küçük detayı söylememesi gerektiğini düşünürüm.

"Anlaşma dilini bağladığından beri bir şeyler değişmiş gibi görünüyor," diyorum dikkatlice. "Lütfen, dene."

Lilia'nın elleri titriyor, eteğinde sinirli bir şekilde kıvrılıyor, yüzü sanki kusacakmış gibi solgun.

"Sen hamile

kalmışsın." "Evet."

"O zaman, kızın hatırı için olmasa bile, doğmamış çocuğun hatırı için dene. Bana tüm detayları anlatılmamış bir anlaşmadan seni ya da Yeraltı Dünyasını koruyamam."

"Ona cevap vermek zorunda değilsin."

"Biliyorum," diyor Lilia, çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "ama Cerberus haklı. O neler olup bittiğini bilmeli." Bir an durup, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alıyor. "Kader Tanrıçalarının Hades'in anlaşmasına iki şart koydukları söylendi. Anlaşmanın yerine getirilmesi için, ölümlü bir ruh bulunması gerekiyordu. Kalbi saf, kralın tahtını istemeyen, ancak yeni krallıkların doğuşunu sağlayacak ya da Yeraltı Dünyasını yerle bir edecek kadar güçlü bir ruh."

"Bu sözleri nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sorar Theo.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, yüzünde rahatlama ve dehşet karışımı bir ifade belirdi.

"Ölümlü bir ruh ne için gerekli?"

"Tek bildiğimiz... böyle bir ruh kendi iradesiyle geldiğinde, sonsuza dek sürecektir bir seçim yapacağı."

"O mu?"

"Ölümlünün kadın olacağını bilmiyorduk." "Ne seçeneği?"

"Bu benim bilgimin ötesinde," diye cevaplar Lilia.

"Neden bu bilgiden haberdar edilmedim? Ben, Yeraltı Dünyası'nda ölümlü ruhların bekçisi değil miyim?"

"Belki de bu yüzden senden gizlendi," diye mırıldanır Lilia, daha çok kendine değil bana. "İkinci koşul, ruhun anlaşma hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan, kendi özgür iradesiyle Aglaia'ya girmesi gerektiği. Zorla sokulamazdı."

Öfkeyle dişlerini sıkıyorum.

Bunca zaman, kralın yaptığı anlaşmanın gerçek boyutunu bilmeden onun adına hareket ettim. Bunca zaman, bunun sadece tanrıları kendi aptallıklarından korumak için yapılan bir anlaşma olduğunu sandım.

Şimdi ise bunun gerçekte ne olduğunu anlıyorum: bir tuzak. Güç için oynanan bir oyun.

Kaderler, yeni krallıklar yaratabilecek veya ardında Yeraltı Dünyasını yerle bir edebilecek bir ölümlü ruhla başka neyi kastetmiş olabilirler ki... Ölüm'ün kendisini peşinden koşturmaktan başka.

Ölüm'ün bir ölümlüye aşık olacağını nasıl öngörebildiklerini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Belki de bu yüzden bunu teklif ettiler.

İmkansız bir anlaşma için imkansız bir bedel. "Bunu başka kim biliyor?"

"Aglai'a'da, sen, Ölüm ve ölümlü dışında bunu bilmeyen başka kimse olduğunu sanmıyorum."

Eros'u ele geçirmemi bekle.

Bunca zaman boyunca bunu biliyordu ve yine de onu aslanın ağzına mı attı?

Öfke gözlerimi kırmızıya boyadı, ama bunu belli etmemek için kendimi zorladım ve "Bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bunu bize kraliçe söyledi. Kaderlerin anlaşmasının bir parçası olarak, sırrı saklamak için dilimizi bağlamadan önce hepimizin bunu bilmesi gerektiğini söyledi."

Buna yavaşça başımı sallıyorum. Bir şeyler tutarsız. Kraliçe biliyorsa... Hayır, bu işin arkasında başka bir şey olmalı.

"Hepsi bu mu? Bildiğin *tek şey* bu mu?"

"Evet," diye ısrar ediyor Theo.

"Bekle, sana söylemem gereken başka bir şey var," Lilia dudaklarını araladı ve gergin bir şekilde yutkunduktan sonra, "Hades'in Hazel'ı karısı olarak almak istediğini düşünüyorum," dedi.

"Ne? Ama onun zaten bir karısı var. Persephone olmadan yeni bir kraliçe alamaz..." Ne demek istediğini anladığımda sözlerim kesildi. "Anlıyorum, teşekkürler. Şimdi, Eros'u nerede bulabileceğimi bana söylemeni gerçekten ısrarla istiyorum."

"Hâlâ zindanda tutulmuyor mu?" "Hayır."

"O zaman korkarım bilmiyorum," der Lilia, üzgün bir şekilde başını sallar. "Kralın sarayından beri onu görmedim."

Bir dizi küfürü geri çekerek, ne yapacağıma karar vermeye çalışırken sinirden saçımı elime alıp tarıyorum.

"Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı? Bir süre saklanmak isteyebileceği bir yer?"

Yine başını salladı.

"Hayır. Benim tahminde bulunmamdan daha iyi, bir hayaleti bulmaya çalışsan daha şanslı olursun."

Gözlerimi kapatıp, kendimi sakinleştirmek için burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Tabii ki, duruşmadan bu yana kimse onu görmemiş olması benim şansım.

"Bekle," diyorum, aklıma bir düşünce gelince gözlerimi açıyorum. "Sarayda tutulan kadınlar arasındaydın demiştin. Eğer bu doğruysa, nasıl kaçtın?"

"Bu bir tuzak," diye uyarıyor Theo, "ona cevap verme."

"Yeter, kocacığım. Kendimizi kandırmayalım. O ya da kral beni almak isteseydi, sen çoktan ölmüş olurdun," diyor Lilia, koluna nazikçe elini koyup dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Kaçmadım. Hazel'in kralın yatak odasında bulunduğu ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra serbest bırakılmamız emredildi."

"Kim emretti?"

"Kraliçe."

"Persephone mi? Bundan emin misin?"

O başını sallar.

"Keşke ölümlüye daha fazla yardım edebilseydim."

Bu şaşırtıcı yeni bilgiyi bir an kafamda düşünürken, bir fikir oluşmaya başlar.

"Belki de olabilirsin."

"Nasıl?"

"Hazel'in yanında güvenebileceği birine ihtiyacı var," diyorum. "Onu rahatlatabilecek birine. Şüphe uyandırmadan ona bakabilecek birine..."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye Theo sözümü keser. "Karım, ben hayatta olduğum ve Hades tahtta oturduğu sürece o saraya bir daha adımını atmayacak."

"Theo, kıza yardım edebilirsem..."

"Hayır."

"Ama..."

"Hayır dedim," diyor kocası, sesi kararlı ama nazik. "Bu konuda sınırimi çizmeliyim, sevgilim. Lütfen. Seni ve doğmamış çocuğumuzu kralın merhametine tehlikeye atamam."

"Kocan haklı, sormamalıydım."

"Ben gideceğim."

Yeni bir ses duyunca donakalırim, bu görünmeyen misafirin yaklaşmasını daha önce fark edemediğim için içimden kendimi azarlarım. Dönüp, kalın bitki örtüsünü incelerim, ama onların yerini ele verecek hiçbir şey görmem.

"Kendini göster," diye emrediyorum. Birkaç saniye sonra, çekici bir genç kadın tereddütte sarmaşıkları ayırıp küçük açıklığa bize katılıyor. "Sen kimsin?"

"Adım Florence, lordum. Lord Eros'un hizmetçisiyim ve yardımımı kabul ederseniz, ölümlü kıza seve seve hizmet ederim."

"Adı olan bir succubus ve kralın sarayından da değil? İlginç." Başımı bir yana eğip, onu dikkatle süzerim. "Peki neden yardımını kabul etmeliyim?"

"Kızı tanıyorum," diye cevaplar. "Burada misafir olduğu süre boyunca onun ihtiyaçlarını karşılayan bendim."

"Söyledikleri doğru," diye onayladı Lilia. "Ayrıca, onun bir succubus olması da ek bir avantaj."

"Bu nasıl bir avantaj olabilir?"

"Çünkü bu diyarın tanrıları için hiçbir anlam ifade etmiyorum. Ben, bilinmezlik içinde yaşamak ve ölmek için yaratıldım ve bu nedenle, hizmet ettiğim salonlarda duyulmadan ve görülmeden hareket etmeyi öğrendim... Affedin beni, efendim, sanırım az önce bunu kanıtladım."

HAZEL

Uykunun merhametli kucağından sarsıldığımda içimden hafif bir inilti kaçıyor. Birkaç dakika önce hafiflemiş olan acı ve keder, intikam alırcasına geri dönüyor ve bir kez daha beni boğmakla tehdit ediyor.

İstem dışı bir titreme beni sarar, soğuk banyo zemini, hala kıvrılmış halde uzandığım çıplak vücudumun kemikli kısımlarını ısıtır. Bu düşünceye yüzümü buruşturur, gözlerimi dünyaya karşı daha sıkı kapatırım.

Bir an için, bunların hepsinin bir kabus olduğunu ummuştum. Ama uyanık zihnimden uyku hızla kaybolurken, tüm bunların cehennem gibi gerçekliğini inkar edemem.

"Hazel?"

Adımın sesiyle irkiliyorum, ses ne kadar yumuşak olsa da, uyanmış olduğumu çoktan unutmuşum. Gözlerimi açıyorum ve bana bakan tanıdık bir yüz görünce şok oluyorum.

"Florence, gerçekten sen misin?" diye soruyorum, gözlerime inanamadan.

"Evet, ama sen yerde ne yapıyorsun? Öğleden sonra neredeyse bitti."

Onun sorusunu görmezden gelip kendi sorumu soruyorum.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"Sana yardım etmek için gönderildim," diye cevaplar, nazik bir gülümsemeyle. Bu cevap karşısında kalbim bir an durur.

"Eros," diye nefes nefese soruyorum, kendimi yerden yarı yarıya kaldırırken küçük bir inilti kaçıyor. "Seni Eros mu gönderdi?"

Gülümsemesi

sönüyor. "Hayır,

korkarım ki hayır."

"Eros değilse, kim?"

"Cerberus."

Ona bakıyorum, ağzım hafifçe açık kalmış. "Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Üzgünüm, ama seni göndereceğini nereden bilecekti ki?"

"Lilia'yı sana bakması için göndermek istedi, ama o gelemeyince, onun yerine beni göndermesini istedim."

"Lilia mı? Bekle, Cerberus'un seni nerede bulduğunu söylemiştin?"

"Beni bulduğunu hiç söylemedim," diye cevapladı, hafifçe gülümseyerek, sonra açıklığa kavuşturdu, "Onu bulan bendim, hem de Eros'un sarayında."

"O zaman Lilia'yı nereden tanıyorsun?" "O da oradaydı."

"Eros'un sarayında mı?" Florence başını sallar ve kafam karışır. "Ama... ama o burada. Hades tarafından burada tutulan kadınlardan biri."

"Artık değil."

"O zaman saraydan kaçtı mı?" diye soruyorum, bunun mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemeden.

"Evet."

"Diğerleri de kaçtı mı?"

O başını sallar ve ben bu haber ve ruhumdaki ağırlıktan bir anlığına kurtulduğum için neredeyse gözyaşlarına boğulurum.

"Ama yine de neden Cerberus'tan seni buraya göndermesini istediğini anlamıyorum. Burası kimsenin yaşamak istemeyeceği bir kabus."

Florence, bana nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi başını hafifçe yana eğiyor.

"Çünkü," diye başlıyor sonunda, "sen beni *gördün*. Kendi sorunlarına rağmen bana ilgi gösterecek kadar önemsedin. Bana, az sayıda succuba'nın kötü şöhret dışında bilmediği bir şey verdin ... bir isim. Ve bunu yaparak bana umut verdin. Şimdi, izin verirsen sana umut vermek için bir şans istiyorum."

"Tabii ki, nankörlük etmek istemedim," diye derin bir nefes alıyorum. "Tanrılar biliyor ki, burada bir arkadaşına ihtiyacım var."

"O zaman anlaştık," diyor, parlak bir gülümsemeyle. "Artık arkadaş olduğumuza göre, gelmemin başka bir nedeni daha olduğunu da belirtmeliyim."

"O da nedir?" diye soruyorum, birdenbire tekrar temkinli davranmaya başlıyorum.

"Ölüm'e söz verdim."

Onun adını duyunca zihnim ve ruhum donar. Kesinlikle onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Sen... Sen Ölüm'e söz mü verdin?" diyorum, sorum dudaklarımdan fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Evet," diyor Florence, bana elini uzatırken yavaşça yaklaşıyor.

"Ne zaman oldu bu? Sana ne dedi?"

"Gel, sana banyo yapmana ve yaralarını tedavi etmene yardım edeyim,

sorularını elinden geldiğince cevaplayayım."

Kendime baktım ve aniden onun önünde çıplak, kirli ve kurumuş kan izleriyle oturduğumu hatırladım. Neyse ki, dağınık saçlarım biraz mahremiyetimi korumama yardımcı oldu. Yine de, elini tutup ayağa kalkmama ve buharlı su havuzuna gitmeme yardım etmesine izin verirken, utançtan yanaklarım kızardı.

Her yerim ağrıyor ve sıcak suya dikkatlice girerken rahatsızlıktan iniltiyi zorla bastırıyorum. Florence hemen işine koyuluyor.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Florence bana şefkatle bakarken, kulaklarımı dolduran yumuşak su sesleri ve sabun köpüğü ile huzur dolu bir anın tadını çıkarıyorum. En azından, onun devam etmesini sabırla beklerken düşüncelerimi toparlama fırsatı buluyorum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun sessizliğini ancak bir süreliğine kaldırabiliyorum, sonra sorular yine zihnimi doldurmaya başlıyor.

"Florence, Cerberus'u Eros'un sarayında bulduğunu söyledin. Seninle birlikte geri döndü mü?"

diye soruyorum, succubus'a sorgulayan bir bakış atarak. "Hayır, yalnız geldim."

"Kapının kilitli olması bir yana, sarayın tüm muhafızları varken bunu nasıl başardın?"

"Ego ve taş kolayca kandırılır," diyor Florence umursamaz bir şekilde. "Kapıya gelince, Cerberus bana anahtarlarını verdi."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, çünkü o elbisesinin kıvrımlarına uzanır ve daha önce cehennem köpeğinin kullandığını gördüğüm anahtarları çıkarır.

Anında, göğsümde umut yeşerir, ancak bunun farkına varmaya cesaret edemem.

"Bunu bana neden söylemedin? Çabuk, beni bu küvetten çıkar da Cerberus geri dönmeden kaçalım."

Succubus parmaklarını anahtarların üzerine kapatır ve onları hızla elbisesinin kıvrımlarına geri sokar.

"Hayır," der, elini omzuma koyarak. "Kaçamayız." "Ne? Neden? Bu bizim tek şansımız olabilir!"

Florence şiddetle başını sallar, eli beni sıkıca yerinde tutar.

"Hayır, güvenli değil. Henüz değil."

"Güvenli mi? Burada benim için güvenli *hiçbir yer* yok," diye ısrar ettim. "Saraydan bana ulaşmanın bir yolunu bulabildin... Elbette aynı yoldan kaçabiliriz."

Bunun üzerine başını hafifçe yana eğdi. "Hayır, ben bir succubus'um, tatlı ölümlü."

"Ee?"

"*Yani*, senin aksine, ben karanlık gecede bir gölgeden biraz daha fazla fark edilirim."

"Ama sen çok güzelsin; bu nasıl olabilir?" diyorum. "Biz ölümlülerin succubuslar hakkında yazdığı hikayeler bile buna karşı çıkacaktır."

"Bu beni şaşırtmadı," Florence hafifçe gülerek söyledi, sonra sesindeki mizah kayboldu, "ama ölümlülerin dünyası bizimkinden çok farklı. Sizin türünüz, özellikle fiziksel güzellik söz konusu olduğunda, gerçeği kolayca görmezden gelmesiyle bilinir. Burada yaşayanlar için... benim gerçekte ne olduğumu görebilenler için, ben sizin inandırıldığınız kadar çekici değilim."

"Gerçek mi?"

"Ben tanrılar arasında nefret edilen biriyim, değerli ölümlü. Ben, türümüzün en büyük korkusunun vücut bulmuş haliyim, çünkü ben ruhsuzum. Bu, benim tek bildiğim hayat. Senin ruhun yıldızlardan daha parlakken, ben sadece boş bir kabuktan ibaretim. Benim türüm, yalnızca hizmet etmek ve iktidar sahipleri tarafından kullanılmak için yaratıldı. Burada, benim değerim, insanın üzerinde yürüdüğü topraktan biraz daha fazla, hatta daha az, çünkü benim söz hakkım yok."

kendi hayatım. Yaratıcım benimle işini bitirdiği anda, sanki hiç var olmamışım gibi toza dönüşeceğim."

Ona inanamadan bakıyorum, bana söylediklerini kafamda tam olarak oturtamıyorum... Bu bana mantıklı gelmiyor, ama yine de, Yeraltı Dünyası ve onun işleyişi pek mantıklı gelmiyor zaten.

Yine de, nasıl olur da kendini ruhsuz olduğu kadar önemsiz de bulabilir? En azından bu doğru olamaz. Bana bu kadar iyilik gösteren birinin ruhsuz olduğuna inanmayı reddediyorum.

Ama bu düşünceler şimdilik beklemek zorunda.

"O zaman bana kaçmak için başka bir yol gösteremez misin? Belki daha az muhafızın olduğu bir yol?"

"Az önce söylediklerimi hiç duymadın mı?" diye sordu Florence, gözleri dehşetle yüzümü tararken. "Sen bu odanın ötesindeki dünya için bir işaret gibisin. Kendi başına kaçmaya çalışırsan, sarayın tamamı seni gördüğü anda farkına varacaktır."

"O zaman fark edilmeyeceğim."

"İmkansız, ben bile bunu başaramam."

"Lütfen, Florence," diye yalvarıyorum. "Eğer *denersek*, bu şehirden ve bu acınası yaşam biçiminden birlikte kaçma şansımız olabilir."

Buna başını sallayarak yanıt verdi.

"Sevgili ölümlü, seni muhafızların yanından ve sokaklardan görünmeden geçirebilecek bir yol bulsam bile, şehir kapısının ötesine adım atamam."

"Bu doğru olamaz, yoksa bizim alemimizde senin türünle ilgili bu kadar çok hikaye nasıl olurdu?"

"Succubae, şehir ve hizmet ettikleri tanrılara bağlıdır. Ayrılanlar, ancak efendilerinin emriyle bunu yapabilirler," diye açıklıyor, sesi yumuşak ama soğuk. "Bizler, burada olduğu gibi, efendilerimize hizmet etmek için ölümlülerin dünyasına gideriz, onlar ne emrederse onu yaparız. Cesaretle söyleyebilirim ki, cazibemizden bahsetmek dışında, hakkımızda anlattığınız hikayeler pek de... hoş değil."

Haksız değil ve bu tür hikayelerde sıklıkla yer alan ahlaksızlık ve büyük zulüm temalarını hatırlayınca utançtan yanaklarım kızarıyor. Şimdi, succubae hakkında bildiklerimizin ne kadarı doğru, ne kadarı tanrıların karanlık eğlencesi için uydurulmuş merak ediyorum.

ne kadarının doğru, ne kadarının tanrıların karanlık eğlencesi için uydurulmuş olduğunu merak ediyorum.

"Eğer ayrılamıyorsanız, bana anahtarları vermeye ne dersiniz?" diyorum. "Zamanı geldiğinde, tek başıma kaçmayı deneyeyim."

Succubus bana bakıyor, kaşları karışmış bir şekilde. "Peki nereye gideceksin?"

"Ben... bilmiyorum."

"Aglai'a'dan kaçmayı başarsan bile, Yeraltı Dünyası'nın kapıları hala kapalı," diye devam eder, kalan tüm umutlarımı yok eder. "Ve bir de Styx var. Charon. Kayıp ruhlar. Sisler..."

"Anlıyorum," diye sözünü kesiyorum, zaten yeterince aptal hissediyorum.

Ölüm'ün yardımı olmadan kaçmanın ne kadar imkansız olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Kapıların anahtarı bende olsa ve Ölüm'ün bedenini ve babamın ruhunu bulmayı başarsam bile, Florence haklı, Styx'i geçmenin bir yolu yok, alemleri geçmekten bahsetmiyorum bile...

Kalbim umutsuzluğa daha da batıyor ve aceleyle succubusa sırtımı dönüyorum. Dalgalanan su önümde bulanıklaşmaya başlarken, görmeden bakıyorum ve acımasız gerçeklik yerleşiyor.

Ölüm olmadan kaçış yok. Benim için yok. Ölümler diyarının ötesinde bir geleceği olan biri için kesinlikle yok.

Vücudum hala onun sarayında yatıyor, benim ulaşamayacağım kadar uzakta... kimsenin ulaşamayacağı kadar uzakta. Ölüm olmadan, yaşam da olmaz. Şu anda umabileceğim en fazla şey, babamın ruhunun hala kurtarılabilmesi ve benim ruhumun öbür dünyada Ölüm'ün ruhuna katılabileceği... tabii onun ruhu orada olursa ve benimki o zamana kadar kaybolmazsa.

Yeter.

Titrek dudaklarımı birbirine bastırarak, bu düşünceleri zihnimin karanlık köşelerine geri itiyorum. Kendime acımaya devam etmeyi bırakmalıyım. Bundan daha güçlü olmalıyım. *Denemeliyim.*

Kolay bir iş olmayacak ama Ölüm'ün fedakarlığının boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Ne olursa olsun, onunla yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulacağım... ama önce babamın ruhunun güvenliğini sağlamalıyım.

Ve umarım, Hades geri dönmeden önce.

HAZEL

Plan şekillenmeye başladıkça kalbim yeniden canlanıyor. Florence beni saraydan çıkaramayabilir, ama yine de yardım edebilir.

Özellikle de Cerberus'un isteğimi yerine getireceğinden şüphe etmeye başladığım şu anda.

Succubus'a dönerek, gözlerimle bana kulak vermesini rica ediyorum ve akmamış gözyaşlarımı silerek. "Bana yardım etmek istediğini söylemiştin, hâlâ öyle mi?"

"Öyle dedim ve hala öyle," diye cevapladı, beni ihtiyatla süzerken. "Aklında ne var?"

"Cerberus geri döndüğünde onun dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulman gerekiyor," diye fısıldadım acil bir sesle. "Onu meşgul edecek bir yol bulabilirsen, ben de bu süreyi sarayı aramak ve babama ne olduğunu, Hades'in Ölüm'ün bedeni için ne planladığını öğrenmek için kullanabilirim... Tabii ki, sana verdiği anahtarları da ödünç almam gerekecek." "Ölümlülerin zihni gerçekten bu kadar kolay unuttur mu?" diye mırıldandı Florence mırıldanır, gözleri uzun bir süre beni inceler. "Lütfen."

"Hayır." Florence beni tekrar döndürmek için hafifçe itti, böylece sırtımı ovmaya başlayabilecekti. "Defalarca söylediğim gibi, bu imkansız. Daha başlamadan yakalanırsın."

"Ama, eğer ben sadece..."

"Hayır," diye keskin bir şekilde sözümü kesti ve aramızda gergin bir sessizlik oluştu. "Ancak, Cerberus geri döndüğünde onun dikkatini dağıtırsan, belki senin için arama yapabilirim."

Onun önerisiyle yüzüm aydınlanır. Elbette, o daha iyi bir seçenek olurdu, ama görev yine de tehlikeli olacaktı.

Muhtemelen daha da tehlikeli.

Eğer yakalanırsam, Hades'in adamlarının onun yokluğunda bana zarar vermesi olası değildir, ama Florence için de aynısını yapacaklarını varsayamam.

Onun önerisini bir dakika daha düşündükten sonra ona dönüp baktım.

"Senden bunu isteyemem."

"Sen istemedin. Ben teklif ettim." "Yine de..."

"Bu görevin gerekli olduğunu düşünüyor musun?" "Evet."

"O zaman karar verilmiştir."

"Teşekkür ederim," diyorum, minnettarlığımın gerçek derinliğini ifade edecek kadar değerli kelimeler bulamadan.

Eğer bunu başarabilirse, Hades'in Ölüm ve babamla ilgili planları hakkında bir şeyler öğrenebilirse, ona hayatımı borçlu kalabilirim.

Succubus anlayışla başını hafifçe sallar ve içimi bir rahatlama dalgası kaplar. Artık bir planın varlığından memnun olarak, Florence'ın banyomu bitirmesine izin vermek için suya geri uzanırım.

Sonunda bu nadir huzur anını kabul etmeye izin verdiğimde, stres ve gerginlik yavaş yavaş vücudumdan kayboluyor... Ta ki Florence bana geriye yaslanmamı söyleyip saçımı tutarak durulayana kadar.

"Ölümlü," diye nefes nefese, parmaklarıyla saçımı gerginleştirerek, "tanrıların adına, bu da ne böyle?"

"Ne?"

Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum ve bakışlarının boynuma odaklandığını zar zor görebiliyorum. Isırık izini yeni fark ettiğini anlamam bir saniye daha sürüyor.

Florence elini uzatıp izi dokunmak ister, ben de aceleyle geri çekilirim, saçımı onun elinden çekip küvetin ortasına doğru ilerlerim.

"Hazel?"

"Önemli değil, sadece bir yara izi."

"Yara izi mi? Hayır, bu sıradan bir yara izi değil. Ayrıca, daha önce de olsaydı fark ederdim. Hayır, bu yeni. Bu bir ruh izi."

Bunu sana kim yaptı?"

"Gerçekten, önemli değil," diye tekrarlarım, Cerberus'la beni yalnız bırakma konusunda fikrini değiştirmesini istemediğim için.

"Söyle bana, yoksa kendim tahmin etmek zorunda kalacağım," diyor. "Sana yardım etmemi istiyorsan, bana karşı dürüst olmalısın."

Omuzlarım çöküyor, ama kabul etmek istemememe rağmen, o haklı.

"Cerberus yaptı," diye itiraf ettim, böylece cehennem köpeğine verdiğim sözü bozmuş oldum.

Ama şimdi, bunu uzun süre gizli tutabileceğimi sanmıyorum. Florence bir bakışta ne olduğunu kolayca anladıktan sonra.

Gözleri daralarak beni sabit bir şekilde izliyor, beni yoğun bir şekilde inceliyor. "Bunu yapmasına izin verdin mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır!"

"Bu ne zaman oldu?"

"Sabahın geç saatlerinde, duruşmadan hemen sonra," diye cevapladım, aramızda olanları hatırlayınca midemde bir suçluluk hissi ve yanaklarımda bir sıcaklık hissettim.

"Başka kimler şahit oldu?"

"Kimse," şaşkınlıkla boğazım düğümlenir. "Yalnızdık. Beni geri getirdikten sonra oldu."

Succubus başka yere bakar, anlaşılmasert sözler mırıldanır. Sonra bana döner, bakışlarının derinliği beni tam kalbimden delip geçer.

Ben tepki gösteremeden, küvetin kenarına eğilir ve kolumu tutup beni kendine doğru çeker. Diğer eliyle boynumdaki saçları okşar ve bir anda, kendimi takip edecek olan dayanılmaz acıya hazırlamak için gözlerimi sıkıca kapatırım.

Parmakları boynumu okşadı, ısırık izinin üzerinden nazikçe geçti... ama hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum.

"Sıra sende," diyor, elini izden çekip kolumu sıkıca tutmaya devam ediyor. Bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor

ve ben çekinerek yara izine dokunmak için elimi uzatıyorum.

Bu sefer, vücudumu saran yakıcı acı neredeyse anında doruğa ulaşır. Kaslarım kasılır, istem dışı bir çığlık dişlerimi sıkarak ciğerlerimden kopar ve Florence, boğulmamam için yüzümü suyun üstünde tutmak zorunda kalır.

Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, beni küvetin kenarına sıkıştırmayı başarana kadar, elimi çekip almayı başaramadı.

"Lanet olsun sana, Cerberus," diye homurdanır Florence, beni hızla küvetten çıkarır ve kaslarım gevşemeye başlamadan önce beni küvete yaslar, sonra da Eros'un sarayından getirmiş olduğu kabarık bir havluyla beni sarar. "Sanki işler zaten yeterince zor değilmiş gibi, gidip kıza bunu yapmak zorunda mıydın?"

Ağrı daha dayanılabilir bir hale gelince, uzun ve titrek bir nefes alıyorum.

"Bana ne yaptı?" diye soruyorum, sonra ekliyorum, "Yani, bariz olanın dışında."

"Hazel..." Bir an durur, dolgun dudakları uzun bir süre ince bir çizgiye dönüşür, sonra tekrar dener. "Hazel, bu sıradan bir ısırık değil. Bu bir kader işareti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Cerberus'un ruhunun seni işaretlediği... seni eş olarak *seçtiği* anlamına geliyor," diye açıklıyor Florence, sesindeki endişe açıkça belli.

"Hayır. Hayır, bu imkansız," diye kekeliyorum. "Onun eşi olmayı hiç kabul etmedim."

"Bu sihir öyle işlemiyor. Bu kader tarafından belirlenen bir bağ," diyor, gözleri boynumdaki yara izini takip ediyor. "Onun bu konuda fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum. Yine de, kesinlikle daha fazla özdenetim göstermeliydi."

"Yani, bu kadar mı? Hoşuma gitse de gitmese de artık onun eşi mi olacağım?"

"Şey, tam olarak öyle değil." Havluyla uğraşır ve ağzının seğirmesinden, bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Bunu yine de kendin karar vermelisin, ama seçim zor olacak. Ve şartlar göz önüne alındığında, karar vermek için fazla zamanın olmayabilir."

"Kararımı çoktan verdim. Onun eşı olmak istemiyorum, peki bu işareti nasıl yok edebilirim?" Succubus benim cevabımdan çok etkilenmiş görünüyor ve içimde garip bir tedirginlik hissi uyanmaya başlıyor. "Florence, bunu yok edebilirim, değil mi?"

"Korkarım o kadar basit değil. Böyle bir işaret, bir kez verildiğinde geri alınamaz; ancak bağı kendisi koparılabilir."

"Tamam. Basit olması gerekmiyor; senden tek istediğim gerçek," diyorum yumuşak bir sesle. "Lütfen, seçeneklerimin neler olduğunu söyle."

Derin bir nefes alır ve başını sallar.

"Pekala, bağı kabul edip Cerberus'a bedenini ve ruhunu bağlanmayı seçebilirsin, ya da onu reddedip bu süreçte onunla birlikte yok olmayı seçebilirsin."

"Bunlar seçenek değil, Florence. Bunlar ölüm cezası. Elbette başka bir yol olmalı?" diye yalvarırım.

Succubus bir saniye tereddüt ettikten sonra itiraf eder: "Reddedilen bir bağı hayatta kalmak mümkündür, ancak bunun için sadece eşini öldürmek, böylece ölümle bağı koparmak ve kanla bağı tatmin etmek gerekir."

Düşüncelerim döngüye girince midem bulanıyor.

Cerberus'u öldürmek mi?

Sadece bu düşünce bile omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor. Sadece cinayet işlemekten bahsettiği için değil, açıkçası bunun imkansız olduğu için. Cerberus bir koruyucu, tüm varlıkların değilse de tüm Yeraltı Dünyasının en güçlü yaratıklarından biri ve ben sadece bir ölümlüyüm.

"Bu barbarca. İstesem bile onu öldüremem," diye fısıldıyorum. "Koruyucu olmasa bile, Ölüm'ün bile öldüremediği bir şeyi ben nasıl öldürebilirim?"

"Tamamen imkansız olmayabilir."

Morbid merakım galip gelir ve kendimi "Nasıl?" diye sormaktan alıkoyamam.

"Kader ve en eski büyüler söz konusu olduğunda, ölümsüzlüğün bile sınırları vardır," diye gizemli bir şekilde cevaplar, gözleri donuklaşır ve uzaklara dalar.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Gözleri netleşir, odanın içinde endişeyle etrafına bakarken odaklanır. "Sadece hiçbir şeyin ve hiç kimsenin, dünyalarımızı birbirine bağlayan derin güçlerin üzerinde olmadığını. Ancak, bir öneride bulunmam gerekirse, bu bağı tamamen reddetme. En azından şimdilik."

Cevaplarının belirsizliği yüzünden sabrımın azaldığını hissediyorum, ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum.

"Peki, bu bağı görmezden gelirse ne olur?"

"Bu bir eş bağı, Hazel. Onu görmezden gelmeyi seçmek, onu kabul etmekle neredeyse aynı şey. Ruhlarınız arasındaki bağ bir kez sağlamlaşırsa, onu inkar etmek mümkün olmayacak."

"Neden olmasın?"

Florence hafifçe kıpırdanır ve yüzünde beliren rahatsızlığı neredeyse gözden geçiririm. "Dediğim gibi, bu bir eş bağı ve belirli... koşulların yerine getirilmesini gerektirecek. Sen istesen de istemesen de."

Anladığım için daha fazla açıklamasına gerek yok, yanaklarım kızarıyor.

"Ya yapmazsak?"

"Yapacaksınız. Bunu inkar edemezsiniz. Bu, tatmin olana kadar ikinizi de tam anlamıyla delirtir ya da deliliğinizde sizi öldürür. Cerberus bunu önce yapmazsa..." Sesi kesilir ve sözlerinin tüm ağırlığı üzerime çöktüğünde kanımın çekildiğini hissedebiliyorum.

Eğer söyledikleri doğruysa, tek seçeneğim onunla yatmak ya da kesin ölümle yüzleşmek olacak... İster onun elinden, ister benim elimden olsun.

Ve yine de, her iki durumda da hayatım sona erecek.

"Ya *ikimiz de* bağı reddedersek? Hiçbirimiz istemiyorsak, kader bile bizi birlikte olmaya zorlayamaz."

"Cerberus seni çoktan işaretledi. Eğer onun içinde, ne kadar küçük olursa olsun, aranızdaki bağı talep etmek isteyen bir parça olmasaydı, bunu yapamazdı."

"Yani, bu kadar mı?"

"Bildiğim kadarıyla, evet."

Çevremdeki hava üzerime baskı yapıyor, önümdeki imkansız seçimi kavramaya çalışırken beni boğmakla tehdit ediyor.

Bunu hiç istemedim. Hiçbirini *istemedim*. Ve yine de, işte buradayım, ölümden daha kötü bir kadere mahkum.

ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamadığım bir kader.

Çarpıntılı kalbimi sakinleştirmeye ve içimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak, kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum.

"Öyle hissetmeyebilirsin, ama hala zaman var. Henüz ilerleyeceğin yolu belirlemene gerek yok," diyor Florence, sanki aklımı okumuş gibi. "Gel, Cerberus dönmeden önce giyinmeni bitireyim."

Bana yardım ederek, beni tabureye götürüyor ve saçımı bir dizi karmaşık örgüye dönüştürmeye başlıyor, aramızdaki sessizlik, gelecekte ne olacağına dair belirsizlikle ağırlaşıyor.

Florence saçımın son rötuşlarını yaparken ben hala düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım, odadan çıkıp birkaç saniye sonra geri döndüğünde, koluna asmış olduğu, burada giymeye alıştığım aynı gece mavisi renginde, ipek bir elbise olduğunu tahmin ettiğim şeyi fark etmiyorum bile.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp elbiseyi ondan alıyorum.

"Bekle," diyor Florence, elini nazikçe koluma koyarak. "Giymene yardım edeceğim, ama önce bunları giymelisin."

Daha önce fark etmediğim taştaki bir yarığa koyu renkli ipek kumaşı asan Florence, elbiseyle aynı gece mavisi renginde birkaç parça giysi çıkarır ve bana uzatır.

Meraklı bir bakış attığımda, "Eros'un sarayından iç çamaşırları," diye açıklıyor. "Merak etme, göründüklerinden daha esnekler."

Onları yanında getirmeyi düşünmüş olması mı, yoksa Hades'in benim için seçtiği renkle bu kadar mükemmel uyumlu olmaları mı, hangisi beni daha çok şaşırttı bilmiyorum. Gerçi, Aglaia'daki herkesin artık onun tercihlerini çok iyi bildiğini düşünüyorum.

Onları elimde çeviriyorum. İç çamaşırından çok zırha benziyorlar, keskin çizgileri ve kemikli dikişleri, elbisenin akıcı ipekiyle tamamen uyumsuz görünüyor.

Yine de söyleneni yapıyorum, önce ince, dar bir gecelik giyiyorum, sonra Florence'ın kaburgalarım ve kalçalarımın etrafına sert korsenin bağlamasına izin veriyorum. Hızlı, tecrübeli parmaklarıyla korsenin bağcıklarını bağlıyor, her çekişinde

beni daha dik hale getiriyor ve rahatsız olmaya başlamadan hemen önce duruyor.

Onun yapısı bana garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor ve hareket ettiğimde onu ince yıldız ışığı gibi parıldatan binlerce narin dikişi hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum. Florence, kumaşın uzun parçalarını ustaca sararak iğneliyor ve korseyi hafifçe gösteren yerlerde kontrast oluşturarak parıltatıyor olsa da, elbisenin neredeyse mat ipek kumaşının onu örtmesi neredeyse üzücü.

Bu elbiseyi nereden bulduğunu bilmiyorum, ama Eros'un Hades'i baştan çıkarmam için bana giydirdiği kumaş parçalarından çok daha az açık saçık bir elbise seçtiği için minnettarım.

Bu anı hatırlayınca titriyorum.

Keşke başka bir yol bulabilseydik, Hades'in dahil olmadığı bir yol... O zaman Ölüm hâlâ burada olabilirdi.

"İşte," diyor Florence, son iğneyi takıp bir adım geri çekiliyor.

Yukarı bakıyorum, aynada kendi yansımamı gördüğümde nefesim kesiliyor. Kumaş, saten bir şelale gibi kıvrımlarımın üzerine dökülüyor, ancak Ölüm'ün bana verdiği elbiseler kadar güzel değil, ama asıl dikkatimi çeken boynumdaki iz.

Florence'ın tüm çabalarına rağmen ve soluk tenimde birkaç soluk beyaz çizgiden ibaret olmasına rağmen, görebildiğim tek şey bu. Gelecek olanı, gerçekten kaçamayacağım bir bağı sürekli hatırlatan bir şey.

Yutkunarak aynadan uzaklaşıyorum, artık aynada kendi yüzümü görmeye dayanamıyorum. Kendime acımaya kapılmayacağıma yemin ettiğimi biliyorum, ama hayatımın ne hale geldiğini merak etmeden edemiyorum.

Ne hale geldiğim...

Evde hayatım mükemmel olmaktan uzaktı, ama en azından orada bir şansım vardı. Burada ise, tanrıların dünyasında sıkışıp kalmış, onların kurallarına uymak zorunda olan bir ölümlüyüm. Sadece kendi kaderimi değil, tanrıların ve krallıkların kaderini de belirleyecek imkansız seçimler yapmak zorunda kalıyorum.

Ve yine de...

Yavaş yavaş, hayatımın ne kadar azının benim kararım olduğunu anlıyorum. Kaçtığım gecenin canlı anıları zihnimi doldururken kaşlarımı çatıyorum.

Ayaklarımın altındaki kanla ıslanmış toprak, Cyprian'ın gözlerindeki dehşet, o anın korkunç sessizliği.

Belki de ölüm hep peşimdeydi.

Her zaman peşimde olacak.

Belki de bu yeni kader dönüşü, sonuçta her zaman karşı karşıya kalmam gereken şeyden o kadar da farklı değildir.

"Sana bir şeyim var," diyor Florence, beni zihnimdeki karmaşadan uzaklaştırarak.

O bir adım geri çekilir ve ben de dönüp, eteğinin kıvrımlarına uzanıp, ön kolum kadar uzun, kumaşa sarılmış ve deriye bağlanmış bir nesneyi çıkarmasını izlerim. Elinin hafif titremesini ve bana uzattığı ellerinden önce bir anlık tereddütünü fark etmeden edemem.

"Bu nedir?" diye soruyorum, gizemli paketi dikkatle inceleyerek. "Bir hediye," diyor, "Ölüm'den."

HAZEL

"Ölüm'den bir hediye mi?" diye tekrar ediyorum, buna inanmaya cesaret edemeden.

Onun adını duyunca kalbim göğsümde bir atış atlar, Florence'dan hediye almak için çekinerek uzandığımda ağzım kurur.

Titreyerek deri bağlardan birini gevşetip kumaşın bir köşesini çekerek deri kılıfı ortaya çıkarıyorum.

Diğer bağları da hızla çözüp, daha önce hiç görmediğim bir hançer çıkarıyorum. Dokunulduğunda çok soğuk ama daha iyi görebilmek için onu ters çevirirken elinden bırakmıyorum.

Hareket ettiğimde havada koyu, mürekkep gibi bir iz bırakıyor ve bu manzaraya bakınca nefesim kesiliyor.

Tamamen en saf obsidiyenden ve gölgeden yapılmış. Ölümün sarayının koridorlarında yürüdükten sonra buna hayatımı koyarım. Bıçak o kadar karanlık, o kadar başka dünyadan bir gölgeye sahip ki, sanki onun yerine önümde bir boşluk açılmış gibi.

Hançerin mükemmelliğine, avucumdaki serin ağırlığına hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Ama ona ne kadar uzun bakarsam, o kadar beni çağırıyor, onu kullanmaya cesaret etmemi istiyor gibi geliyor. Ne yapabileceğini öğrenmek için.

Bıçağı ters çevirdiğimde ışık bıçağın kenarına yansıyor, keskin ucu bir anlığına parladıktan sonra tekrar karanlığa gömülüyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Bu sıradan bir silah değil.

Bu kılıçta ruhani bir güç akıyor ve bana uğursuz bir şekilde fısıldıyor, ancak nasıl olduğunu bilmiyorum. Zaman ve uzayın dokusunu parçalayabileceğini öğrensem de şaşırmazdım.

Saray muhafızlarının obsidiyen kılıçlarının, bir zamanlar bana çok korkutucu gelen kılıçların,

gerçeğin sadece kötü taklitleri
olduğunu fark edince gülmeme
engel olamıyorum.
Karşılaştırıldığında sönük ve
zayıf kalıyorlar.

Bu kılıç, güçlerin vücut bulmuş hali, hem güzel hem de
korkutucu, Ölüm'ün bizzat kendisinden uygun bir hediye... Yine de,
onu kime veya neye karşı kullanmam gerektiğini hayal bile
edemiyorum.

Buna kaşlarımı çatarak, sonunda gözlerimi silahtan ayırıp
succubus'a bakmayı başardım, ancak onun birkaç adım geri çekildiğini
fark ettim.

"Ne oldu?"

"O... o Ölüm'ün ruh kılıcı," diye fısıldadı, sesi boğazında
dügümlendi.

"Ne?" Bu düşünceyle elim titrer. "Bunu sana ne zaman verdi?"

"Şehri terk etmeden önce."

"Ama neden? Neden bunu bana vermeni istesin ki?"

"Nedenini bilmiyorum." Florence, silahın varlığını kabul etmeyi
reddediyormuşçasına gözlerini yere dikti. "Bu ana kadar hediyenin
ne olduğunu bile bilmiyordum. Bilseydim, bu görevi asla kabul
etmezdim."

"Neden?" Gözleri benimkilere doğru yükselir ve içinde
gördüğüm saf korku beni şaşırtır. "Florence?"

"Şimdiye kadar, o kılıç sadece kabuslarda ve fısıltıyla anlatılan
hikayelerde var olmuştu," diye mırıldanır, uzaklara dalmış bir bakışla.
"Ölümün özünün kendisiyle dolu olduğu söylenir ve ölümsüzleri yok
edebilecek tek kılıç olduğuna inanılır... Onları, ruhlarını ve bedenlerini
sonsuzlukta yok eder."

"Bu, ölümsüzleri öldürebilir mi? Herhangi
bir ölümsüzü?" "Hikayeler öyle diyor."

Korkunç olduğu kadar güzel olan bir anlayış içimde doğar — Ölüm
bana tanrıları yok etme gücünü vermiştir.

Bunun üzerine ağızım kurur, midemde ağır bir yük hissedirim.

"Bunu başından beri elinde tutuyormuş," derim, Florence'dan çok
kendime. "O zaman neden Hades'e karşı kullanmadı?"

"

"Bilmiyorum tatlım, ama onu tanıyorsam, kullanmamak için çok iyi
bir nedeni olmalı."

Bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum, etmek de istemiyorum, çünkü aklıma başka bir düşünce geliyor.

"Florence, bu bizim kaçış yolumuz olabilir! Eğer bu hançer senin dediğin kadar korkutucuysa, o zaman tek yapmamız gereken, yolumuza çıkmaya cesaret eden herkese onu kullanmakla tehdit etmek."

"Peki ya geri çekilmeyi reddederse?"

"Biz... onu kullanırız," diyorum, bu fikir midemi bulandırır da.

"Cesur bir plan, ama biraz da pervasız," diyor nazikçe. "Hikayeler doğruysa, Death burada bıçağa gücünü yeniden aşılardan, onu kullanmak için tek bir şansın olacak. Belki de bu yüzden kendisi kullanmamayı tercih etmiştir."

Bakışlarım hançere geri döner, onun sözleri içime işler ve sonunda avucumda tuttuğum şeyin ne olduğunu kabul ederken dudaklarım titrer; Ölüm'ün son arzusu, benim seçmeyeceğim bir kaderden beni korumak için son güvencesi...

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor, tutamağı sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim beyazlıyor. Adrenalin damarlarımdan akarken, keskin bir nefes alıyorum ve şoktan gözlerim büyülüyor. Zihnim berraklaşıyor, görüş alanımın kenarlarına mürekkep gibi siyah çizgiler yayılsa da, geriye tek bir şey kalıyor...

Bir arzu.

Hayır, bir ihtiyaç... hançeri cilde değdirme arzusu. Kemikleri kırma arzusu.

Kaderin kendisini parçalamak için.

Nefesimi tutuyorum, silahı yere bırakıyorum ve onun gücünden kurtulduğumda bir adım geriye sendeliyorum. Deri kılıfı kapıyorum, hançeri hızla yerine koyuyorum ve tekrar bir bezle sarıyorum.

"Bekle, onu bağlama," diyor Florence, sanki silah kendi isteğiyle onu öldürebilecekmiş gibi, silahı ihtiyatla gözetleyerek. "Bunu söylemekten nefret etsem de, onu yakınında ve hazır tutmalısın."

"Onu kullanacak gücüm yok."

"O zaman asla kullanmak zorunda kalmaman için dua edelim." Sesi keskin ve dikkatli, beni dinlemeye zorlarken aynı zamanda sakinleştiriyor. "Ama

zorunda kalırsan, tereddüt etme. Sert ve isabetli vur... ve her şeyin iyiliği için, bunun yanlış ellere geçmesine izin verme."

Yine de, sesindeki üzüntü bana da yansıyor ve onun uyarısını ciddiye alıyorum.

Bana ölüm armağanı verildi ve bununla birlikte kaderi değiştirme şansı da.

CERBERUS

Boş arenanın ortasında dururken, tozlu zemini bir kez daha tararken çenem sertleşiyor.

Koridorları, odaları, tribünleri ve hatta çevredeki sokakları didik didik aradım. Lanet olsun, adımlarımı onlarca kez geri izlemiş olmalıyım, ama yine de Hazel'ın babasının burada olduğuna dair hiçbir kanıt bulamıyorum.

Onun kokusu bile beni yanıltıyor.

Burada ne bulmayı umduğumu bilmiyorum, ama kesinlikle *hiçbir şey* bulamayacağımı ummuyordum.

Burun kıvırıyorum ve hayal kırıklığıyla burnumdan bir toz bulutu çıkıyor, bir adım geri atıyorum. Ayağımın altında yumuşak bir çıtırtı duyuyorum ve hemen donup kalıyorum.

Çömelerek, bir katmanı tozu silip, buruşuk bir kağıt parçası ortaya çıkardım. Elimde çevirdikten sonra burnuma götürdüm ve derin bir nefes aldım.

Hazel'ın kokusu çok belirgindi. Sıcak ve parlak, yumuşak bir yaz günü gibi.

Bu, duruşma başlamadan hemen önce ona verdiğim notun bir parçası olmalı... Ama bu hala onun kokusunu taşıyorsa, neden babasının burada bulunduğu dair hiçbir iz bulamıyorum?

Şimdi düşününce, burada başka birinin bulunduğu dair kanıt da bulamadım. Sanki biri burayı tamamen temizlemeye çalışmış gibi.

Garip.

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşürken, sanki yeni bir kanıt aniden ortaya çıkacakmış gibi yavaşça dönerek ayağa kalkarım. Kızın iyiliği için ne kadar istesem de, bu ölümlüyü bulmak için tüm Yeraltı Dünyasını aramaya vaktim yok.

Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarayarak, kendimi yeniden toplamak için derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum.

Şu anda dönüşmek, kendimi canavara kaptırmak çok iyi gelirdi, ama tanrılar bilir ki şu anda yapmam gereken en son şey bu ...sırf küçük kuzunun hatırı için.

Çünkü o, bir kurban haline gelirdi.

Kanım hala derimin altında kaynıyor olsa da, dönüşümün kız için ne anlama gelebileceğini bilmek, canavarı uzak tutmam için yeterli.

En azından şimdilik.

Elimdeki kağıt, yumruğumu sıkarken buruşuyor ve dikkatimi tekrar şimdiki ana çekiyor.

Notun geri kalanına ne oldu acaba? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu bir kenara itiyorum.

Şu anda bir kağıt parçasından çok daha önemli şeyler var. Elimdekileri cebime sıkıştırıp, arenadan çıkmak için dönünce, birdenbire tüm vücudum kaskatı kesildi.

Burnumu havaya kaldırıp kokladım. Hemen, ensemdeki tüyler, zayıf ama yine de tanıdık bir koku karşısında diken diken oldu.

"Persephone, ortaya çık," diye bağıriyorum, ama cevap olarak sadece sessizlik geliyor.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra sinirli bir homurtu çıkarırım. Onun oyunlarına ayıracak vaktim yok.

Yine ayrılmak üzereyken, bir şey dikkatimi çekti, görüş alanımın kenarında, çok hızlı olduğu için tam olarak belirleyemediğim bir hareket. Kafamı o yöne çevirdim, ama görebildiğim kadarıyla sadece boşluk vardı.

"Persephone," diye tekrar bağıriyorum, bu sefer uyarı olarak, "Benden varlığını saklayamazsın. Ne istiyorsun?"

Sesim hala arenada yankılanırken, onun kokusu burnuma çarptı — baş döndürücü, bayat ve o kadar yoğun ki dilimin arkasına yapışıyor.

Yanılmışım. Bu bana tanıdık gelmiyor.

Baharın yumuşak kokuları, çürümenin eşiğindeki çiçeklerin kokusuyla yer değiştirmişti. Artık hayatın tadı yoktu, solgunluk ve çürümenin tadı vardı.

"Yardım etmek istiyorum," diye kulağıma fısıldar gibi söyler.

"Yardım mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, sesinin geldiği yöne dönerek ama boşluğu buluyorum. "Neye yardım?"

"Ölümlüye."

"Zaten yeterince zarar vermedin mi?"

"Zarar mı? *Zarardan* bahsediyorsak, ben senden daha kötüsünü yapmadım," diyor Persephone, sözleri suçluluk duygusuyla midemi burkuyor.

"Benden daha kötüsü yok mu?" diye acı bir gülümsemeyle soruyorum. "Öyle mi? O zaman, ölümlünün buradaki rolünü bana ne zaman anlatacaktın?"

"Onun rolü mü?"

"Evet, bana utangaçlık yapma," diye hırlıyorum. "Öyleyse tekrar soruyorum, Hades'in anlaşmasındaki rolünü bana ne zaman söyleyecektin?!"

Bir duraklama.

"Sadece yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum." "Yapılması gerektiğini *düşündüğün* şey..."

"Evet," tanrıça sözümü keser, yumuşak sesi birden bıçak gibi keskinleşir. "Eğer burada olsaydın... Hades'in bize yaptıklarını görseydin, belki anlardın. Belki de sonunda olması gereken koruyucu olarak davranırdın ve bunların hiçbirisi gerekli olmazdı."

Dudaklarım tiksinti ile kıvrılır, gözlerim daralır ve arenada onun nerede olabileceğine dair herhangi bir işaret ararım.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Kocama olan sadakatinden dolayı gerçekten bu kadar kör müsün?"

"Sadakat," diye homurdandım, bu kelime dilimde safra gibi tadı vardı. "Gerçekten ona sadakatimden dolayı böyle davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

Ağzımın köşelerinde alaycı bir gülümseme belirir.

"Hayır. Sadakat, seçim anlamına gelir," diyorum soğuk bir sesle. "Başkaları ne derse desin. Onların ne düşünmesine izin versem de. Ben Hades'e sadık değilim... Ona köle oldum, bu kadarı senin çok iyi anladığını düşünüyorum."

Etrafımdaki hava parıldamaya ve yoğunlaşmaya başlar ve tanrıçanın varlığını cildimde yoğun bir çığ gibi hissederim. Atmosfer titrerken onun tereddütünü hissederim, gergin bir an

Persephone yaklaşır, uzun saçları omuzlarından yumuşak dalgalar halinde dökölür ve beni araştıran gözlerle bakar, gözlerinde gördüğüm korku beni şaşırtır.

Persephone yaklaşır, uzun saçları omuzlarından yumuşak dalgalar halinde dökölürken, beni araştıran gözlerle bakar ve ben, gözlerinde gördüğüm korkuya şaşıırım.

"Böyle şeyleri yüksek sesle söylememelisin," diyor, sesi sakın ama temkinli.

Onun uyarısına kaşlarımı kaldırarak, bakışlarım sertleşir.

"Neden? Ben sadece gerçeği söylüyorum ve Hades'in gazabından korkmuyorum."

"Oh, ama korkmalısın," diye fısıldadı. "Seni öldüremeyebilir, ama bu pek çok kişinin sahip olduğu bir lüks değil. Dikkatli ol, Cerberus. Birkaç kelime gibi zararsız görünen bir şey bile bir krallığın yıkımına neden olabilir."

Bunu söyleme şekli beni tedirgin ediyor. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Ölümlü, Hades'in Kaderler ile yaptığı anlaşmanın bir parçası değildi." "Ama bana söylendiği..."

"O benim anlaşmamın bir parçası."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken Persephone'ye şaşkın bir sessizlik içinde bakıyorum ve ilk kez, gözle görünenin ötesini görüyorum.

Gözlerinin altındaki morarmış karanlığı, yorgun bedenini, kemiklerine yapışmış çaresizliği görüyorum. Bir zamanlar yeni hayatla dolu olan güzelliği, artık daha çok dondan zarar görmüş bir iek gibi.

Eğer daha aşağı bir yaratık olsaydım, ona acıyabilirdim, ama tanrılar arasında geçirdiğim binlerce yıl beni buna karşı uyarıyor.

"Senin mi?" diye tekrarlıyorum. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Kaderle yaptıım anlaşma." "Devam et..."

Persephone düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırırken ellerine bakıyor.

"Konuş dedim!" diye bağırırım, artık onun sessizliğine dayanamayarak ellerimi yumruk yaparım.

Persephone irkilir ve hemen şöyle der: "Anlaşmayı yaptığımda Hazel'ı tanıımıyordum. Anlaşma çok uzun zaman önce yapıldı, o zamanlar Hazel'ın dedesi ve büyükannesi bile henüz doğmamıştı."

"Suçluluğunun arka planını duymak istemiyorum. *Gerçekleri* duymak istiyorum, Persephone."

"Çaresizlikten bir ricada bulundum. Burada esaret altında olan tek kişi sen değilsin," diyor, sesi birdenbire nefretle doluyor. "Hades'in anlaşması sadece daha büyük bir güç, Ölüm için yapılmıştı, ama benimki? Ben yeni bir başlangıç istedim. Hades'in sürekli genişleyen hakimiyeti altında giderek soğuyan bir diyara hayat vermek istedim ve bana sunulan da buydu."

"Ama ne pahasına? Onlara ne vaat ettin?"

"Ölümlü bir ruh... masum, Hades'in kollarına sürüklenen ve zorla benim yerime kraliçe olarak alınan bir ruh."

Kırmızı görüyorum.

Kan görüyorum.

Persephone'nin hayatı, etrafımdaki tozun susuzluğunu gidermek için akıp giderken, onun boğuk sesini duyuyorum. Arkamda yeraltı dünyasının yandığını görüyorum.

Görüyorum...

"Beni affet, Cerberus," diye yalvarır, önümde dizlerinin üzerine çökerek. "Bilmiyordum... Ondan kurtulmak için çaresizdim. Tekrar yaşamak için çaresizdim. Ben... ben sandım ki..."

"Ne düşündün?" diyorum, sesim o kadar alçak ki, bağırmak bile bu kadar korkutucu olmazdı. "Aynı işkenceyi, aynı acı döngüsünü bir başkasına da yaşatmak mı? Hazel'a da aynısını yapardın..."

Bir an durdum, çenemi sıkarak bir sonraki sözlerimden duyduğum tiksintiyi geri yutmak zorunda kaldım.

"Sen, bir tanrıça olarak dayanamadığın aynı işkenceyi ona *isteyerek* çektirmek mi istedin? Hades'in zulmünün döngüsünü kendi zulmünle sürdürmek mi istedin?"

"Yanılmışım. Şimdi anlıyorum. Henüz çok geç değil." "Ancak şimdi mi? Ancak şimdi mi anlıyorsun?"

"Onu takip edenin, ruhu için savaşan, onu kalbinde tutan kişinin Ölüm olduğunu gördüğümde, onun kurtarılabileceğini düşündüm... Hepimiz kurtarılabilirdik."

Yine, beni ele geçirmek isteyen öfkeyle mücadele etmek zorundayım.

Bu sefer ölümün hatırlatılması ve Hazel'a olan sevgisi üzerine.

Kaderimdeki eş.

"Ölüm gitti," diyorum.

"Evet, biliyorum. Yanıldığımı çok geç fark ettim. Hades, Kaderlerin ondan istediğini yaptı. Eğer onu durdurmak için birlikte çalışmazsak, istediğini elde edecek ve Hazel onun kraliçesi olmak zorunda kalacak."

Onun Hazel'ı sahipleneceği düşüncesi saçımı yolmak istememe neden oluyor, içimdeki canavar serbest bırakılmak için uluyor, ama onun söylediği bir şey beni durduruyor.

"Hades'in Kaderlerin istediği gibi davrandığını ne demek istiyorsun?"

"Anlaşmasının bir ölümlü ruh gerektirdiği söylenmemişti, değil mi?" "Evet, ama..."

"Ölümlü. Tek bir kelime fazlası, bir krallığı yok etmeye yetecek kadar."

"Yeni krallıkların doğuşuna yol açacak ya da ardından yeraltı dünyasını yerle bir edecek kadar güçlü bir ruh," diye mırıldanıyorum. "Hades'in anlaşması asla ölümlü bir ruh gerektirmedi... Ona gereken şey Ölüm'ün ruhuydu."

Bahar tanrıçası ciddiyle başını sallar. "O zaman neden öyle söylemedin?"

"Gizlilik yemini ettikleri ya da bir ruhun gerekli *olduğu* yalan değildi," diyor. "Hades'in gerçekten istediğinin Ölüm olduğunu ben bile onlara açıkça söyleyemezdim. Bu yüzden bunu kendi lehime kullandım ve onlara bunun bir ölümlü ruh olduğuna inandırdım."

"Peki ya uygulanan güç kısıtlamaları? Neden?"

"Ölümü zayıflatmak ve kralı korumak bahanesiyle farkında olmadan gücü çalmak için."

"Neden... Bunu bana *neden* şimdi söylüyorsun?"

"Belli değil mi? Ölüm'ün ruhu feda edildi. Hades bedelini ödedi."

"Hades hiçbir zaman bedelini ödemedi," diye tükürdüm.

"O zaman şimdi bizim şansımız," diye yalvarır, ayağa kalkarken gömleğini avuçlayarak umut dolu gözlerle yüzüme bakar. "Sana yardım etmek istiyorum... Hazel'ın en çok istediği şeyi elde etmesine yardım etmek istiyorum. *Hepimizin* en çok istediği şeyi. Lütfen, yaptıklarımın telafisini yapmak istiyorum."

Onu uzun bir süre izledim, yüzüm sert ve okunaksızdı.

"Hayır."

Topuklarımı dönüp uzaklaşırken onu benden uzaklaştırıyorum. Onu dinlememem gerektiğini bilmeliydim. Onun için bir saniye daha harcamayacağım.

"Buraya neden geldiğini biliyorum! Kimi aradığını biliyorum," diye arkamdan sesleniyor.

"Öyle mi?" diyorum soğuk bir kahkaha atarak, arkama bakmadan çıkışa doğru yürümeye devam ediyorum. Onun beni daha fazla aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim. "Ee? Ne olmuş yani?"

"Sana yardım edebilirim. Nerede olduğunu biliyorum."

Yürüyüşümü durduruyorum, yüzümü bozan tiksinti dolu alaycı gülümseme yavaşça kaybolurken, tekrar ona dönerek yüzünü görüyorum.

"Peki, *tam* olarak kimi aradığımı düşünüyorsun?"

"Ölümlünün babasını."

Düşüncelerim onun niyetini anlamaya çalışırken, çenem sertleşir ve içimden bir küfür savururum.

"Sana neden inanayım, güveneyim?"

"Çünkü hata yapmanın ve bununla yaşamak zorunda kalmanın, bunun bedelini sonsuza kadar ödemenin ne demek olduğunu biliyorum," diyor Persephone, arenanın zemininden yavaşça kalkarken, gözleri bana dinlemem için yalvarıyor. "Çünkü aşk ve görev arasında kalmanın ne demek olduğunu biliyorum."

... krallığın iyiliği için seni parça parça parçalayan seçimler yapmak. Yaptığım şeyin geri alınamayacağını biliyorum, ama durumu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim.

"Nasıl? Bunların nasıl düzeltilebilir ki?"

"Bilmiyorum, ama bana zaman verin, değerimi kanıtlayacağım. Kanıtlayacağım ki..."

"Sende olmayan bir şeyi istiyorsun! Zaman doldu ve ben senin sözüne güvenecek kadar aptal değilim."

"Sana zaman verebilirim," diyor Persephone. "Sana zaman verdim." "Ne?"

"O bilmiyor ama ben Hades'in ormandaki ilerleyişini çoktan yavaşlattım. Kaynaklarıma göre, iki saattir neredeyse aynı yerde dönüp duruyor."

Küçük tanrıçaya gözlerimi kısarak, yüzünün her bir köşesini ve çizgisini inceliyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, doğruyu mu söylüyor yoksa yalan mı söylüyor anlayamıyorum... ama doğruyu söylüyor olma *ihhtimali* varsa. Bana Eros'u bulmak ve bir plan yapmak için daha fazla zaman verebilecekse, onun yardımını kabul etmekten başka seçeneğim yok.

şimdilik.

"Peki, beni ölümlünün babasına götürerek başlayabilirsin," dişlerimi sıkarak pes ediyorum. "Ama, yanlış bir hareket bile *yaparsan*, tüm tanrılara yemin ederim ki, benim yoluma çıktığına pişman olacaksın."

Persephone başını sallar, gözlerinin köşelerinde küçük bir rahatlama gülümsemesi belirir. "Elbette, gerçek bir koruyucudan başka bir şey beklemezdi. şimdi gel, acele etmeliyiz."

Bunun zerine tanrıça, beni şehrin dolambaçlı sokaklarından geri götürmek için yola ıktı.

HAZEL

Florence sarayı aramak için ayrılalı saatler olmuştu, ama önce bana bir tabak yemek ısmarlamakta ısrar etmişti... yemem için söz verdirmişti.

Dürüst olmak gerekirse, denedim, ama bana servis ettiği kavrulmuş kabak ve ballı ekmeği birkaç lokmadan fazla yutamadım. Ağzımda küle dönüştüler, her lokma, Ölümün olmadığı bir dünyada bile hala aç olabileceğimi acı bir şekilde hatırlattı.

O burada olsaydı, her lokmayı bitirmem için ısrar ederdi, ama kendisi hiçbir şey yemezdi, sadece benim doymuş bir şekilde yemek yememi izlemekle yetinirdi.

Tabii ki, ben sormadıkça.

Parmağımı ıslanmış ekmeğin içine batırıp, tatmin edici bir sesle düzleştiriyorum. Parmağımı kaldırdığımda, kalın bir bal damlası parmağımdan aşağı akıyor ve cildimde altın rengi bir iz bırakarak табаğa damlıyor. Bir an daha bu yapışkanlığın tadını çıkararak, parmağımı peçeteyle silip ayağa kalkıyorum.

Yorgunluk beni çekiyor, ama gözlerimi kapatamıyorum, uyumak bir yana, onun dönüşünü endişeyle bekliyorum.

Sarayı daha hızlı arayabilmesi için anahtarları alması konusunda ısrar etmiştim, ama şimdi kendimi bir kule odasında kilitli buluyorum ve yapabileceğim tek şey odada volta atmak ve onun sağ salim dönmesi için dua etmek.

... ve tercihen, kilitli kapıyı ve onun yokluğunu Cerberus'a açıklamak zorunda kalmadan önce.

Büyük yatak odasının penceresinin önünde durup, ötesindeki garip gece gökyüzüne bakıyorum. Yıldız gibi ışık parçacıkları

karanlık renklerin girdapları arasında parıldıyor, sis onları defalarca yutsa da parlamaya devam ediyor.

Midem bulanıyor, ama gözlerimi ayırmıyorum ve kendimi dışarı atlayıp onların sonsuz dansına katılmak istediğimi fark ediyorum.

Ölüm'e katılmak için, o her neredeyse.

Dikkatsizce, artık uyluğuma sıkıca bağlanmış kınlı hançerin dış hatlarını izlerken, belki de onun niyeti benim bu hançeri Cerberus'a ya da tanrılara karşı kullanmam değil, kendime karşı kullanmamdı diye düşünüyorum.

Belki de bu bıçak, Ölüm'ün bana başka bir seçenek sunma yoluydu. Zamanı geldiğinde kendi kaderimi seçmemin bir yolu.

Bu düşünce aklımdan geçmeden, bir şey beni bir an daha üzerinde düşünmekten alıkoyuyor — içimden gelen küçük bir ses, Ölüm'ün bile bana *sadece* hayat dilediğini hatırlatıyor.

Elimi zar zor gizlediğim silahtan çekip, odada tekrar volta atmaya başladım.

Ayrıca, bu seçimi yapamam.

Hâlâ kaybedecek çok şeyim var. Babamı kurtarmaya çalışmalıyım ve mümkünse, Hades ona akıl almaz şeyler yapmadan önce Ölüm'ün bedenini geri almalıyım.

Ölüm'ün şu anda *en azından* hak ettiği şey, onurdur.

Gece kararmaya başlar ve endişelerim de onunla birlikte artar. Sessizlik uzar, sadece ayaklarımın ritmik sesi ve diğer odadan gelen hafif su sesi onu bozar.

Neden bu kadar uzun sürüyor?

Her adımda, korku ve yorgunlukla hayal gücüm daha da çılgına dönüyor. Yatağa bakmamaya çalışıyorum, ama endişe damarlarıma dolarken, sanki benimle alay edercesine, yatağın cazibesi giderek artıyor.

Babamın hayatta olup olmadığını bile bilmezken nasıl uyku düşünebilirim ki?

Bu beni durduruyor.

Belki de bu yüzden kimse henüz dönmemiştir.

Çünkü o öldü ve bana verilen bu kader işareti doğruysa, birkaç gün içinde ben de öleceğim.

Yere çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve karanlık yerini çılgın renk patlamalarına bırakana kadar ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum.

Öyleyse neden şimdi acı çekmeyi sonlandırmayayım? Sevdiğim her şeyi zaten kaybetmişken, yaşamaya devam etmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?

Babam ölmemiş olsa bile. Onun ruhunu kurtarıp Yeraltı Dünyasından kaçabilsem bile, Ölüm olmadan yaşamaya devam etmek ister miydim?

Hayır, bir şeyden eminim...

Ölümün olmadığı bir hayat, yaşamak istemediğim bir hayattır.

Onsuz bir sonsuzluk geçirmektense, onunla birlikte hiçliğe katılmayı tercih ederim. En azından o zaman birlikte olurduk, ruhlarımız nihayet sonsuza kadar, bilinçsizce de olsa, ortak bir kaderde birleşirdi.

Bu düşünceleri kafamdan atmak için mücadele ediyorum, ama başaramıyorum.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor ve daha fazlasını çağırmadan onu silmek için acele ediyorum. Böyle düşünmemeye, kendime acımaya yemin ettiğimi biliyorum, ama elimde değil.

Düşüncelerim delilik gibi geliyor ve onlardan kaçmak dışında başka bir şey istemiyorum.

Daha iyi düşünemedim boynumdaki izi dokunmak için elimi uzatıyorum. Parmaklarım kabarık eti okşuyor ve vücudumda bir karıncalanma hissi yayılıyor, sonra hızla dayanılmaz bir acıya dönüşüyor.

Yan tarafa yığılırken ciğerlerim zorlanıyor ve birkaç saniye içinde nefes almakta zorlanıyorum. Yoğunlaşan ağrının dalgalarını sürerken, bilinç kaybının eşğine yaklaşıyorum.

Yeter, ufaklık.

Sesi gün gibi açık bir şekilde yankılanıyor ve beni o kadar şaşırtıyor ki, elim boynumdan düşüyor. Odada etrafa bakmak için kendimi hazırlarken, her nefes alışımda acı yavaşça azalıyor.

"Ölüm mü?" diye fısıldıyorum, hıçkırık sesimi boğarak onun adını dudaklarımdan çıkaramıyorum.

Cevap olarak sadece sessizlik var.

Oda boş, onun sesi sadece zihnimin çaresiz bir halüsinasyonu. Beni kendimden kurtarmak için basit bir girişim.

Kendimi oturur pozisyona getirip, derin ve titrek bir nefes alıyorum. Fiziksel acı az çok dinmiş olsa da, kalbim hala ağır ve Ölüm'ün sesini tekrar duymak istemeden edemiyorum.

Onunla bir an daha geçirebilmek için binlerce kez her türlü acıyı çekmeye razıyım... gerçek ya da hayali olsun.

Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, ama bu düşünceler, bu arzular, ne kadar direnirsem o kadar beni dibe çekmeye çalışan bir girdap gibi. Dizlerimi göğsüme çekmek için uzanırken parmaklarım gizli hançerin çizgilerini okşuyor.

Onun hançeri.

Aniden, umutsuzluğumun ortasında, içimde bir kararlılık kıvılcımı parlar ve bir kez daha sağlam zemine basabilirim.

Yeter.

Ben bundan daha güçlüyüm. Beni bu halde görmek Ölüm'ün kalbini kırardı. O, benim savaşmamı ve savaşacak bir şey kalmayana kadar savaşmaya devam etmemi isterdi.

Henüz pes edemem. Her şey kaybedilene kadar pes edemem.

Kaderime karşı gelmenin bir yolu varsa, şansım ne kadar az olursa olsun, onu bulmalıyım.

Ölüm son çare ve öyle kalmalı.

İçimde yeni bir umut doğarken, kendimi yerden kaldırıp nihayet yatağa doğru ilerliyorum. Yatağa uzandığımda yumuşak bir hışırtı duyuluyor ve hızla eğilip babamın... Cyprian'ın kitabını yatakların arasından çıkarıyorum.

Kitap yırtılmış sayfada açılır ve gözlerim, duruşmadan önceki son birkaç dakikaya geri döndüğümde büyür.

Not.

Arenadan beri onu görmediğimi fark ettim.

Onu düşürdüğümü bile hatırlamıyorum.

Çizimin kaybı yüzünden kalbim sıkışır, notun anlamı ise cabası. Ölümün veda hediyesiydi, gerçeğin ilanıydı, ama yine de... Cyprian'ın kendi el yazısıyla yazılmıştı.

Bu da tek bir anlama gelebilir: kalbim göğsümde çarpıyor, o öldü.

HADES

Kader lanet olsun! Senin için Ölüm'ü kanattım, sen ise beni sıradan bir iplik gibi örüp önüne getiriyorsun!

Üzerimdeki karanlık gölgeliklere doğru kükredim, bir başka dikenli dal bana vurmak için geriye doğru sallandı. Dişlerimi sıkarak, gittikçe kalınlaşan yaprakların arasından zorla ilerledim.

Eğer daha iyi bilmesem, şu anki ıstırabımdan Moirai'yi sorumlu tutabilirdim. Kim suçlu olursa olsun, bu hakareti unutmayacağım. Tanrılar tarafından terk edilmiş bu topraklarda, onların huzuruna çıkmak için yol almam gerekti... Oysa şimdi bana borçlu olanlar onlar.

Yaptığım onca şeyden sonra, benim önümde diz çökmesi gerekenler onlar olmalı! Kimsenin yapamadığını tek başıma başardım. Ölümü diz çöktüren ve son darbeyi vuran ben değil miyim?

Sözlerimi unutma. Her şey bittiğinde, beni, *krallarını*, *tanrılarını*, anlaşmayı tamamlamak için önlerine çıkardıkları için bedelini ödeyecekler.

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrılır, bu kadınlara gereğinden fazla ilgi göstermek zorunda kalacağım düşüncesi içimde tiksinti uyandırır. Ölümün gücüne kavuştuğumda, anlaşmanın tamamlandığından emin olduğumda, kader bile bana karşı gelmeye cesaret edemeyecektir.

Ağzımın köşesi gülümsemeye çekiliyor, her adımında zemin bana karşı yükselmeye devam etse de beni ileriye doğru itiyor.

"Yeter," diye bağıryorum sonunda, sol kolumu yakalayan kalın, dikenli bir asmayı yakalamak için uzanırken. "Gölgelere boyun eğmeyi seçiyorsun, ama kralına karşı ayaklanıyorsun?!"

Anında, parlak mavi alevler elimde canlanır ve bükülmüş kabuğu yalar. Asma

yavaşça, acı verici bir şekilde, ormanın çığlıklarla dolu protestoları arasında küle dönüşmesini memnuniyetle izledim.

"Sessizlik!" diye bağırarak, kolumdaki külleri silkeliyorum. "Şimdi, kralınıza boyun eğip beni engelsiz geçmenizi öneririm, yoksa hepinizi botlarımın altında toz haline getirmekten çekinmem. O zaman Persephone bile sizi kurtaramaz."

Ağaçlar etrafımda titreyip inliyor, bir rüzgâr esintisi yaprakların hışırtısı arasında ormanın ötesine bir mesaj taşımak için acele ediyor. Birkaç dakika içinde orman geri çekilmeye başlıyor.

Persephone.

Elbette, bu işin arkasında o hain bahar cadısı kadının olduğunu bilmeliydim.

Benim için çiçek açtığın tek şey çürümeyken hâlâ kraliçe mi oynuyorsun? Önemli değil.

Onunla çoktan sıkıldım ve döndüğümde ona cezasını fazlasıyla ödetmekten büyük mutluluk duyacağım. Ya da belki de intikamımı daha yavaş ve daha acı verici bir şekilde alacağım.

Onu tahtımın altına gömeceğim, orada acı ve yıkımdan başka bir şey yönetemeyeceği bir yere.

Ama tüm bunlar beklemek zorunda.

Şimdilik, önümdeki göreve odaklanmalıyım. Orman artık yol açmak için yer değiştirirken, yeni şafağımın, yeni *hükümdarlığımın* muazzam gücünü her adımda daha da yaklaştığını hissedebiliyorum.

Yakında, bu alemin ve bir sonraki alemin tamamı, önümde diz çökmekten başka seçeneği kalmayacak.

Evet, yakında herkes bir zamanlar ve son kralı olan Hades'in önünde titremeye başlayacak.

Hayır

Yüzümde yavaşça bir gülümseme

yayılıyor... Bir zamanlar ve son *tanrıları*.

Ben, Tüm Yaşayanların ve Lanetlenmişlerin Tanrısı olacağım.

HAZEL

Kendime sadece bir an dinleneceğime, ağrıyan gözlerimi kısa bir süreliğine kapatacağıma söz verdim, ama yine de...

Bir sonraki nefesimde, oda artık karanlık değildi. Sabahın erken saatlerinin ışığı, ya da en azından bu alemin simülasyonu, pencereden içeri doluyor ve zeminde sıcak su birikintileri oluşturuyordu.

Çılgınca bir karışıklık içinde battaniyelere tutunarak dik bir şekilde ayağa kalktım, ama gözyaşlarıyla lekelenmiş kitap hala oradaydı ve oda hala boştu.

Kimse geri dönmemişti.

En azından Florence bir konuda haklıydı, korse esnekti. Beni uyanık tutmasına yardımcı olacağını ummuştum, ama uykum beni rüyasız bir geceye sürüklerken onu fark etmemiştim bile.

Yataktan fırlayarak, kitabı bir kez daha saklandığı yere geri koyuyorum ve kapıya ulaşmak için acele ederken taş zeminde neredeyse kayıyorum.

Hâlâ kilitli.

Merdivenler her zamanki gibi sessiz.

İç çekerek geri adım atıp yan odaya geçiyorum. Yüzüme buharlı su serpip, cildimden ve gözlerimden kurumuş gözyaşlarının tuzlu kabuğunu temizliyor ve aynaya doğru dönerken dağınık saçlarımı düzeltiyorum.

Dudaklarımın hafif şişkinliği ve gözlerimin kızarıklığı olmasaydı, Florence'ın az önce burada olduğuna neredeyse inanacaktım.

Neredeyse geri döneceğine inanabilirdim. Onu ...

Tanrılar, kim bilir ne sonla.

Gözlerimin arkasında bir kez daha gözyaşları yanıyor, ama onları geri tutuyorum. Boğazımdaki acıyı yutarak gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça nefes veriyorum.

Net düşünmeliyim. Hade'ye hazır olmalıyım...

Merdiven boşluğundan gelen yüksek bir ses, sakinliğimi bozar. Gözlerimi açarım, korku göğsümü sıkıştırırken, dinlemek için açık kemere doğru koşarım.

Nefes almaya cesaret edemiyorum, kulaklarım kalbimin çarpışını duymak için zorlanıyor.

Uzun, ıstırap verici bir sessizlik anı geçiyor ve sonra... ayak sesleri.

Biri geliyor. Biri geri dönmüş.

Dikkatlice kapıya doğru adım atıyorum, hançerin baskıları birdenbire uyluğumda çok belirgin hale geliyor. Bu düşünceyle kulaklarımda çınlayan sesler daha da yükselirken, birkaç kez yavaşça ve sakin nefes alıyorum.

Yine uzun bir sessizlik oluyor, sonra acı dolu bir homurtu gibi bir ses duyuyorum.

Şaşkınlıkla, şimdi sendeleyeyen ayak sesleri olduğunu düşündüğüm seslerin yaklaştığını dinliyorum, bu seslere düzensiz nefes alıp verme ve ara sıra acı dolu inlemeler eşlik ediyor.

Belli ki, dışarıdaki kişi merdivenleri çıkmakta zorlanıyor. Kim olabileceğini tahmin etmeye çalışırken, midemde bir korku hissediyorum.

Florence sarayda gizlice dolaşırken yakalanıp işkence mi gördü? Bu yüzden mi şimdi geri dönüyor?

Ama o zaman neden serbest bırakılmış ya da beni görmesine izin verilmiş olsun ki? Hayır. Ayrıca, inlemeler onun inlemelerine göre çok daha derin geliyor.

Belki de Eros'tur, son gördüğümünden beri karşılaştığı korkunç şeylerden kaçarak sonunda bana ulaşmaya çalışıyordur.

Ama yine de bunun mümkün olduğuna da inanamıyorum.

Kesinlikle babam olamaz. Cerberus, onu bu kadar kötü bir durumda bana yürütmesi için zorlayacak kadar acımasız olamaz, değil mi?

Korku beni olduğum yerde dondurur. Kalbim göğsümde boş boş atıyor ve ağzımın kurumasını rağmen boğazımda oluşan yumruyu yutmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Sonunda, ayak sesleri kapının hemen dışında durur ve ben nefesimi tutarak kapı kolunun çevrilmesini beklerim.

Kapı açılmıyor.

Bir başka duraklama, ardından derin bir iç çekme ve sonra bir yumruk kapıyı yumruklar.

"Florence," diye çağırır Cerberus boğuk bir fısıltıyla, "Bu kapıyı açman lazım, hemen!"

Sesini duyunca kalbim ağzıma gelir, elim içgüdüsel olarak hançere doğru hareket eder, ama sonra onu bırakıp eteğimi düzeltirim.

Cerberus hiçbir şey yapmadı.

Panik yapmamalıyım. Eğer yaparsam, gerçekten pişman olacağım bir şey yapabilirim.

Yine de, o buradayken ne yapacağımı bilmiyorum. Keşke uykuya dalmasaydım, bir plan yapabilirdim.

"Florence? Florence, cevap ver!" Sesi şimdi biraz daha yüksek.

Ne yapmalıyım? Eğer onun burada olmadığını, anahtarların onda olduğunu öğrenirse...

"Ölümlü," diyor Cerberus, sesi giderek panikle yükseliyor, "*Hazel*, orada mısın? Cevap ver! Succubus sana zarar verdi mi?"

"B-ben buradayım," diye sesleniyorum, onun istenmeyen dikkatleri üzerine çekmesini istemiyorum.

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Rahatlamış gibi bir nefes alır ve kapıya, alnı yere çarpmış gibi hafif bir ses gelir.

"İyi. Florence'ı çağırabilir misin lütfen?"

Ağzımı açtım ama onun yokluğundan dikkatini başka yöne çekmem gerektiğini hatırlayarak hemen kapattım.

"Şu anda meşgul."

Cevabımdan rahatsız olan Cerberus, "O zaman, ne yapıyorsa bırakmasını ve bu kapıyı açmasını söyle." derken, çenesini sıkıldığını neredeyse duyabiliyorum.

"Yapamam."

"Neden olmasın?" Aramızda uzun bir sessizlik uzanır, sonra Cerberus çok yumuşak bir sesle onu bozar. "Küçük kuzu, ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, ona zarar vermiş olabileceğim düşüncesine bile itiraz ederek. "Sadece şu anda kapıya gelemiyor, hepsi bu

hepsi bu. Bu... kadınların işi."

Cehennem köpeği, bunun üzerine sadece küfür olduğunu varsayabileceğim bir dizi kelime mırıldanır ve sonra hayal kırıklığına uğramış bir nefes verir.

"Tamam, o ne yapıyorsa yapmaya devam edebilir, ama yine de gelip bu kapıyı açman gerekiyor."

"Neden yapayım?" diye soruyorum, Florence'ın hala benimle birlikte olduğuna dair inancını mümkün olduğunca uzun süre sürdürmesini umarak.

Cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt eder ve sonra şöyle der: "Çünkü senin istediğini yaptım, ölümlü. Babanı buldum."

Bunu duyunca her şey durur, hatta kalbim bile, onun az önce söylediği şeyi anlamaya çalışırken.

Kesinlikle, onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Babamı buldunuz mu?" Sesimi tekrar bulduğumda tekrar ediyorum. "Evet, eğer ona hala öyle diyebiliyorsan."

Bununla ne demek istediğini anlamadım, ama bu garip ifadeyi aklımdan silip kapıya doğru koştum.

"Nerede? İyi mi?" Cevap vermediğinde, ihtiyatlılığım beni durdurur. "Cerberus?"

"Bu soruların cevaplarını kendin öğrenmen en iyisi olabilir."

"Nasıl?"

"Seni onun yanına götürebilirim, ama acele etmeliyiz." "Bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" diye ısrar ediyorum. "Bu konuda sana yalan söylemem için ne sebep var?"

"Kapıyı açmam için."

Kısa bir sessizliğin ardından Cerberus'un zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum.

"Bana güvenmek için pek bir nedenin olmadığını biliyorum, ama babanı buraya getiremem. Yani, onu görmek istiyorsan, kapıyı açman gerekiyor," der ve derin bir nefes alır. "Şimdi, onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Şu anda içinde bulunduğum talihsiz durumu kabullenirken yüzümü buruşturuyorum. Kapı kilitli, Florence anahtarları getirmemiş ve bu, babamı tekrar görebilmem için tek şansım olabilir.

"Evet," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, "ama kapıyı açamıyorum."

"Neden?"

"Anahtarlar bende değil."

"Succubus nerede?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Kapının arkasından, yorgunluk ve neredeyse yenilgi hissini taşıyan, boğuk bir homurtu geliyor.

"Geri çekil."

"Ne yapacaksın..."

"Hazel, çekil," diye emretti, sesi kalın ve boğuktu.

Ağır bir kütle kapıya çarpmadan hemen önce geriye doğru sendelerim. Kapı çerçevesi titrer, ama dayanır.

İkinci darbe, kalın abanoz kapıyı ortasından çatlatır ve o kadar gürültülü bir ses çıkarır ki, hayalimdeki acıdan irkilirim.

Dışarıda, Cerberus hayal kırıklığından düşük bir hırıltı çıkarır, nefesi düzensiz ve keskin. Bir şey söylemek için ağzımı açarım, ama o kapıya üçüncü kez kendini atarken ağzımdan sadece bir çığlık çıkar.

Bu sefer, kırılğan bir kemik gibi parçalanır, gürültülü bir çıtırtı ile parçalanır ve tahta parçaları ve metal parçaları yere dağılır.

Odayı kaplayan yıkıntıdan gözlerimi kaldırıp kapıya doğru bakarken, en yakın duvara doğru sendeleyerek geri çekildim ve cehennem köpeği görünür hale gelirken, bir elimi ağzıma kapatarak bir çığlık atmamı engelledim.

HAZEL

Cerberus, kırık çerçeveye ağır ağır yaslanarak boşluğu doldurur, göğsü inip kalkarken omuzlarından birini ovuşturur.

"Sanırım sana yeni bir uyku yeri bulmamız gerekecek," der, pek de ikna edici olmayan bir gülümsemeyle.

Yorgunluk onu çekiyor, yüzüne dalgalar halinde düşen koyu saçları yorgunluğunu daha da vurguluyor ve terden vücuduna yapışmış giysileri yırtık ve kanlı.

"Ne oldu?" diye soruyorum, dilimi ısırmadan önce soru ağzımdan çıkıyor.

Cehennem köpeği kendine bakar ve abartılı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır, sanki durumunun farkına yeni varmış gibi.

"Oh, bu mu? Bu, biraz dinlenmekle geçecek bir şey. Gel, kaybedecek zaman yok," diyor ve parmağını yarım yürekli bir hareketle bana işaret ediyor.

O fikrini değiştirmeden önce, aceleyle itaat ederek yanından geçip merdiven boşluğuna giriyorum. Cerberus dönüp beni takip etmek için, aramızda yeterince mesafe bırakmadan kolumu yakalıyor.

"Kaçmayacağım," derim, onun dokunuşuna irkilirim.

"Nedense buna inanmakta zorlanıyorum. Her ne olursa olsun, seni bir şekilde kısıtlamadan bu koridorlarda dolaşmana izin veremem."

Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum ve Cerberus merdivenlerden aşağı inmeye başlıyor, beni de peşinden sürüklüyor.

Normalde olduğu gibi ona yetişmek için kendimi zorlamadığımı fark etmem uzun sürmüyor.

Kaşlarımı çatarak, cehennem köpeğine daha yakından bakıyorum.

Onda daha önce fark etmediğim bir ihtiyat var; bu ihtiyat, gözlerinin köşelerini aşağı çekiyor ve hareketlerini keskinleştiriyor. Ama beni en çok endişelendiren bu değil... Benden gizlemeye çalıştığı, bir bacağındaki hafif topallama.

Buna ne sebep olabilir? Daha da kötüsü, onun beni aynı tuzağa düşürmesine izin mi veriyorum?

Bir koruyucu bile bu tuzaktan zarar görmeden kurtulamaz.

Onu gördüğüm anda cevaplar almakta ısrar etmeliydim. Şimdi ise, bilmek istediğimden bile emin değilim.

Merdivenler aşağı doğru sarmal şeklinde uzanıyor, titreyen aplikler gölgelerimizi taşlara uzun ve ince çizgiler halinde yansıtıyor.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Aşağı inerkenki ürkütücü sessizliğe daha fazla dayanamayarak soruyorum.

"Şimdi değil."

"Ama..."

En alt basamağa ulaştığında, Cerberus aniden durup bana baktı ve ben neredeyse ona çarpıyordum.

"Şu andan itibaren," diyor, benden bir kıl kadar uzakta, "kendi iyiliğin için, sessiz kalıp dediklerimi aynen yapacaksın."

"Ben gitmeyecektim..." diye öfkeyle başlıyorum, ama Cerberus bana öyle bir bakış atıyor ki, neredeyse dilimi yutacağım.

"Bana itaat edeceksin Hazel, eğer babana sağ salim ulaşmak istiyorsan, anlaşıldı mı?"

Anladığımı belirtmek için başımı hafifçe sallayıp bakışlarımı yere indiriyorum, ama yine de onun gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. O beni incelemeye devam ederken, elimden geldiğince uysal görünmeye çalışıyorum. Sonuçta, babamı gerçekten görmek istiyorum.

"Güzel. Şimdi, ben sana tekrar konuşana kadar tek kelime bile etme."

Uzun süren sessizliğimden sonunda memnun kalan babam, tekrar yola koyulur.

Cerberus beni bir gölgeden diğerine olabildiğince sessizce taşıırken, nedense adımlarımız eskisinden daha da yavaşlar. Salonlar şu ana kadar tamamen boş olmasına rağmen, sarayda her sesin, her ışık değişiminin beni tedirgin eden ürkütücü bir ağırlık var.

Hellhound'un devasa boyutu ve yaralı hali olmasına rağmen, bizi açığa çıkarma tehlikesi yaratan benim hareketlerim. Ne kadar dikkatli adımlar atarsam atayım, onun yaptığı kadar varlığımı gizleyemiyorum ve neden her zaman bu kadar gizlice hareket etmediğini merak ediyorum... özellikle de böyle bir yerde.

Ona soru sormayı çok istiyorum, ama birdenbire yakın duvara itildiğim için ağzımı açamıyorum, sesimi çıkaramıyorum. Cerberus hızla vücuduyla beni koruyor, bu sırada beni neredeyse ezip geçiyor, ve birkaç saniye sonra, salonun uzak ucunda iki taş nöbetçi görüldüğünde bunun nedenini anlıyorum.

Dururlar, başlarını mükemmel bir uyum içinde koridora doğru çevirirler ve ben, bizi fark etmemeleri için sessizce dua ederken midem burkular.

Ciğerlerimde nefes kalmış olsaydı, ben de nefesimi tutardım. Tam bayılmak üzereyim derken, iki taş dev nihayet yürümeye devam eder ve gözden kaybolur.

Cerberus dikkatlice duvardan uzaklaşır ve ben titreyerek nefes alırken kendimi tutamam. Bana doğru döner, elini kaldırıp ağzımı kapatırken yüzünü buruşturur, ama artık çok geçtir.

"Orada kim var?"

Çakıllı sese yüzümü buruşturup cehennem köpeğine özür diler gibi bakmaya çalışıyorum, ama o çoktan benden uzaklaşıyor.

"Sadece benim, Cerberus," diye cevaplar ve iki taş muhafız salonun uzak ucunda yeniden ortaya çıkınca beni daha da arkasına itekler.

"Sarayın bu kanadında ne yapıyorsun?" diye soruyor içlerinden biri, ben de cehennem köpeğinin beliyile kolu arasındaki boşluktan bakmaya çalışıyorum.

"Ne *mi* yapıyorum?" diye tekrarlar Cerberus, sesi aniden tehlikeli bir şekilde alçalır. "*Bana* soru sormaya cesaret edecek kadar ne yapıyorsun?"

"Emirlerimiz var. Kimse sarayın bu kanadına girmeyecek..."

"Kimin emriyle?"

İki taş nöbetçi, taş gibi yüzleri bunu pek gösteremese de, şaşkınmış gibi birbirlerine bakışırlar.

"Deimos'un emri."

Cerberus buna burun kıvrarak, gözlerini onlara diker.

"Deimos'un otoritesi ne zamandan beri benimkini aştı? Yoksa Hades'in yokluğunda emirlerinizi aldığınız kişinin ben olduğumu mu unuttunuz?"

Muhafızlar yine birbirlerine bakıştılar, ancak bu seferki bakışları tamamen okunamazdı.

"Dün öncesinde bu doğru olabilirdi, ancak Deimos, kralın yokluğunda muhafızlar üzerinde yetki verildi," der devlerden biri, ikisi de tehditkar bir şekilde bir adım öne çıkar. "Öyleyse, tekrar soruyorum, sarayın bu kanadında bulunmak için ne gibi bir nedeniniz var?"

Cerberus'un vücudunun gerginleşmesinden, bunun beklediği cevap olmadığını anlayabiliyorum.

"Peki. Bilmek istiyorsanız, kraliçeyle bir görüşmem var."

Ne? Sözleri midemi bulandırıyor, ama kendimi tepki vermemeye zorluyorum.

"Kraliçe hiç misafir kabul etmiyor." "Tekrar soruyorum, kimin emriyle?"

"Deimos, daha önce de söylediğimiz gibi..."

"Öyle mi?" cehennem köpeği karanlık bir şekilde kıkırdar. "O zaman Hades geri döndüğünde, sadece Deimos'un yetkisini aştığını değil, muhafızlarının da aştığını bildirmem gerekecek."

Yaralı olmasına rağmen onları bu kadar kolay bir şekilde azarlarken, hızlı düşünme yeteneğine ve dilinin keskinliğine hayran kalmamak elde değil.

"Kral dışında *kimsenin*, kraliçenin kendi evinde istediğini yapmasını engellemeye cesaret edebileceğini düşünmek. Eğer daha iyi bilmesem," diye sözünü keser ve sanki söylemek üzere olduğu şeye inanamıyormuş gibi başını sallar. "Hayır, bu kesinlikle imkansız..."

"Neyin imkansız?" İki muhafız, onun açıklamasını beklerken hafifçe hareket ederler, taşlar birbirine hafifçe sürtünür.

"Deimos'un Hades'in yokluğunda tahtı ele geçirmeye çalışacağını ve kendi adamlarının bunu göremeyecek kadar kör ve aptal olacağını düşünmek."

Muhafızların ikisi de buna tepki göstermez ve ben, duygusuz bir kaya gibi Cerberus'a bakan muhafızların öfkesine hazırlıklı olmaya çalışırım. En azından, onların yaptığını düşündüğüm şey budur... ta ki ikisi de aniden aynı anda başlarını eğene kadar.

"Bizi bağışlayın, ama kralın emirlerini yerine getirmek zorundayız," diyor içlerinden biri. "Söyledikleriniz doğruysa, Deimos'un başarılı olamayacağından emin olabilirsiniz. Ancak, durum böyle olduğu için, emir emirdir."

"Öyleyse, kraliçenin isteğini reddedeceksin," diyor Cerberus sinirli bir şekilde.

Taş varlıklar onun sözlerini sindirmek için uzun bir süre duraksıyor ve ben de onların gerçekte ne kadar özerk olduklarını merak ediyorum.

"Hayır, ama onun eylemlerinin rapor edilmeden kalmasına izin veremeyiz."

"Bu koşullar altında, kralın muhafızlarından başka bir şey beklemezdim."

Üç adam birbirlerine rahatsız edici derecede uzun bir süre bakiştılar, sonra muhafızlar sonunda bir kez başlarını salladılar, omuzlarını dikleştirdiler ve birlikte dönüp yürüyüşe geçtiler.

"Gel, acele etmeliyiz," diye emreder Cerberus, ihtiyatı bir kenara bırakarak beni pervasızca sürükler. Onun topallaması hala ona bariz bir acı veriyor olmasına rağmen, birdenbire ona yetişmek için çabalarken, kendi ağır adımlarıma yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum.

"Sessiz olmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

"Bu, tüm sarayı bizim varlığımızdan haberdar etmeden önceydi." "

I wouldn't have needed to, if you hadn't nearly beni ezip öldürmemiştin," diye inanamadan karşılık veriyorum.

O hemen durur ve bana bakmak için döner.

"Özür dilerim. Yerine gelmeyen bir şey söyledim ve haklısın, kendi hatalarım için seni suçlamamalıyım," der Cerberus, samimiyeti beni tamamen şaşırtır. "Kendi gücümü her zaman bilmiyorum, özellikle de ölümlüler söz konusu olduğunda. Şimdi, hadi, Deimos'a tam bir rapor verilmeden önce acele etmeliyiz."

O beni tekrar ileriye doğru yönlendirirken, tek yapabileceğim başımı sallayarak cevap vermek.

"Söyledikleri doğru mu?" Dilimi bulduğumda soruyorum.

"Ne doğru?"

"Hades'in Deimos'u adamlarının başına bıraktığı." "Evet."

Bu tek kelimeyi o kadar zehirli bir şekilde söylüyor ki, bu konuda daha fazla ısrar etmemeye karar veriyorum.

En azından şimdilik.

Ayrıca, şu anda daha acil endişelerim var, özellikle de koridorlar giderek çok tanıdık gelmeye başladığı için.

"Beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

"Babanın yanına," diye cevapladı Cerberus açıkça. "Evet, ama *nerede* tutuluyor?"

Cerberus çenesini sıkarak gözlerini öne doğru çevirir ve bana bakmayı reddeder... Bu, cevabı beğenmeyeceğimi anlamam için yeterli bir işarettir.

Bir köşeyi daha döndüğümde, yaklaşan çift kapı görünür ve soğuk terler dökülmeye başlar.

Demek taş muhafızlara gerçeği söylemiş.

Beni *ona* götürüyor.

Bu yerde şu anda en çok korkarak karşılaştığım tek kadına.

Kraliçeye.

HAZEL

Beni ileri doğru çekerken ayaklarım sürünüyor, midem düğüm düğüm oluyor.

Bu doğru değil. Babam neden tüm yerler arasından burada tutuluyor?

Özellikle de muhafızların kraliçeyle ilgili emirleri hakkında söyledikleri doğruysa... Ve her ne olursa olsun, neden kraliçenin odasının dışında hiçbir erkek muhafız yok?

Ya da başka herhangi bir yerde.

Birdenbire, taş muhafızlarla karşılaştığımızdan beri kimseyi, ne muhafız ne de başka birini görmediğimi veya duymadığımı fark ettim.

Dün arenadan döndüğümüzden beri herkes nereye gitti?

Cerberus'a bunu sormaya fırsat bulamadan, yumruğu kapılardan birine çarpmıştı bile.

İki kez.

Kapıların boş koridorlarda yankılanan sesi, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Tüm varlığımla tek istediğim, topuklarımı dönüp olabildiğince hızlı ve uzağa koşmaktı, ama bu mümkün olsa bile, artık çok geçti.

Kapının diğer tarafından biri kapıya bastırınca, parfümlü hava kapının aralıklarından içeri süzülür.

"Evet?" Persephone fısıldar ve sesini duyunca midem düğümlenir.

"Kız benimle birlikte." "Cerberus?"

O da benim kadar temkinli
görünüyor. "Başka birini mi
bekliyorsun?"

"Hayır, ama..." diye söze başladı, sesindeki belirsizlik benim tedirginliğimi daha da artırdı.

"O zaman, bizi içeri alacak mısın?"

"Önce kızın sizinle birlikte olduğundan emin olmam lazım."

Cerberus sinirlenerek burun deliklerini genişletir, sonra başını çevirip bana bekleyişle bakar.

Elbette, ona benim burada olduğumu doğrulayabilecek tek kişi benim, ama bunu yapmak istiyor muyum?

Bu kapıların arkasında beni gerçekten ne bekliyor? Ya babam burada değilse?

Bildiğim kadarıyla, bu Persephone'nin Hades'in yokluğunda benden intikam almak için yaptığı bir oyun olabilir.

Yine de, bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu var. "O doğru söylüyor. Ben buradayım."

"Hazel," Persephone rahat bir nefes alarak, kapılardan birinin kilidini hızla açıp araladı. "İçeri gel lütfen."

Cerberus bir yana kayarak beni bırakır ve içerdeki odaya girmem için bana işaret eder.

Bir an tereddüt ettim, eşiği geçip onun odasına girmek istemiyordum, ama sonunda bunu yaptım. Beni çok rahatlatan, şaşırtıcı bir şekilde, cehennem köpeği arkamdan kapıyı kapatmadı, o da içeri girdi.

Eşiği geçmeyi zar zor başardık, Persephone bizi kenara itip arkamızdaki kapıyı kapatıp kilitler.

Artık geri dönüş yok ve etrafıma bakınırken doğru seçimi yaptığımı içimden sessizce dua ediyorum.

Geniş oda soluk ay ışığıyla aydınlatılmış, sis çiçekli, yosunlu zeminde, sanki ılık bir bahar sabahında تنها bir fundalıkta olduğu gibi yayılıyor. Şu anki durumumda bile, önümdeki manzaranın saf güzelliğini inkar edemem.

Neredeyse buraya neden geldiğimi unutmama yetecek kadar güzeldi, ta ki gözlerim odanın ortasında, sisin içinde neredeyse gizlenmiş garip bir şekil yakalayana kadar. Anlaması zor olsa da, bunun ne olduğu konusunda hiç şüphem yoktu.

Persephone'nin bataklığının tam ortasında bir ceset yatıyor.

Kalbim bir an durur ve daha yakından bakmak için öne doğru eğilirim.

"Hayır. Hazel, dur," der Cerberus, beni durdurmak için kolumu tutar.

"O mu?" diye soruyorum, ona dönerek. "O benim babam mı?"

Cehennem köpeği sorularımı görmezden gelir ve Persephone'ye döner. "O güvende mi?"

"Böyle bir durumda olabileceği kadar güvende," diye cevaplar tanrıça.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diyorum, ikisi ve onların temkinli ifadelerine bakarak.

"Hazel," Persephone tedirgin bir şekilde söze başlar, "anlaman gereken bir şey var. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama baban

... eskisi gibi değil." "Yani, o mu?"

"Evet, ama..."

Bilmem gereken tek şey bu. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Cerberus'un elinden kurtuldum ve bu hareketimiz ikimizi de şaşırttı.

Şansımın farkına vararak, cehennem köpeği tepki göstermeden odanın karşısındaki silüete doğru fırladım... Aceleyle, bu yerin sadece bataklık gibi *göründüğünü* tamamen unutmuştum.

Tökezlerim, su ve turba hızla batan ayaklarımın altında büyük sıçramalarla sıçırıyor. Dört ayak üstüne düşerken ellerimi uzatıp kendimi tutmaya çalışırım, elbisenin önü çamurlanır ve Florence'ın emekleri boşa gider.

"Dur!" diye bağılıyor Cerberus, ama ben onu görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ve yoluma devam ediyorum.

Yolculuk zorlu geçiyor; bataklık bana yapışıyor, attığım her adımı emiyor ve yakalanıp sağlam zemine geri sürüklenmekten korktuğum için arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Kısa süre sonra, ilerleyebilmek için çaresizce, sıçrayarak sürünmek zorunda kalıyorum... Ama çok geçmeden, bu bile çok zor hale geliyor.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, bir an dinlenmek için durduğumda, kendi ağır nefeslerim dışında odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Cerberus ve Persephone'ye cesaretle bir bakış attığımda, ikisinin de kapıdan kovalamaya kalkışmadığını fark edince kalbim dehşetle çöktü

, ben de başladığım yerden birkaç adımdan fazla uzaklaşmadığımı fark edince kalbim dehşetle sıkışır.

Kraliçe bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor, ama belki de Cerberus onun yanında o kadar keskin bir kontrast oluşturuyor ki, gülmemeye çalışırken çok nazik görünüyor.

Tabii ki, onun bir tür büyüyle korunduğunu fark edemediğim için aptalım.

Sonuçta burası onun odası.

"Bitirdin mi?" diyor Cerberus.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Persephone hemen ardından.

En son istediğim şey yenilgiyi kabul etmek, ama zaten yeterince kendimi utandırdım.

Ayrıca, inkar edemem, yardıma ihtiyacım var. Kalan azıcık gururumu yutarak başımı sallıyorum.

Elini hafifçe salladığında, yumuşak bir ışıltı bataklığın üzerinde dalgalanarak, yumuşak fundalıkların arasından kıvrılan kuru, dar bir yol ortaya çıkıyor... benden neredeyse bir kol mesafesinde.

Persephone yanımdaki yola adım attı ve eğilerek elini uzattı. İsteksizce ve büyük bir zorlukla kabul ettim. Kirli elimi onun eline sokmadan önce çamurdan kurtulmaya çalışırken yanaklarım yanıyordu.

Asmalar patlar, tanrıçanın kolundan aşağı kıvrılarak bana dolanır ve tüm vücudum çamurdan kurtulana kadar beni yavaşça ileri çeker. Bir kez daha kuru zemine ulaştığımda, asmalar solup toz bulutu içinde kaybolur ve Persephone ayağa kalkmama yardım eder ve üzerimi temizler.

"Gördün mü, yeni gibi," der, giysilerimi işaret ederek.

Onun hareketini takip ediyorum ve bir kez daha temiz olduğumu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. "Nasıl..."

"Sihir, canım, sürekli değişen bir ortamda varlığımı başka nasıl sürdürebilirim sence?" der ve nazikçe gülümser. "Gel, seni babana götüreyim."

Elimi tutarak, beni bataklığın içinden geçirmek için dönüyor ve attığı her adımda yol yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Onun nezaketini nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemiyorum, çünkü daha bir gün önce, beni bir daha görmek istemediğini düşünmüştüm.

"Persephone, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Cerberus, bir ara sessizce arkama gelmiş, alçak sesiyle tüylerimi diken diken ediyor.

"Bir fikrin iyi olup olmadığını düşünmenin zamanı çoktan geçti," diye cevapladı. "Şu anda tek yapabileceğimiz denemek."

"Hmph."

Onunla aynı fikirde olup olmadığını anlayamıyorum, ama her halükarda, daha fazla tartışmadan yolumuza devam ediyoruz.

Yol, bataklıkta kıvrımlı bir şekilde ilerliyor, bu da ilerlememizi yavaşlatıyor ve her yeni adımı tahmin etmemi imkansız hale getiriyor. Sonunda ona yaklaşmaya başladığımızda, figürün özelliklerini daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum, ancak ona neredeyse ulaştığımızda sis yeterince dağılınca yüzünü görebiliyorum.

Nefesim kesiliyor, ayaklarım yavaşlayıp duruyor, midem düğümleniyor.

Buraya gelmem için kandırılmadım, ama şimdi neredeyse kandırıldım diyorum.

Önümde, yosun ve sarmaşıklarla yarısı örtülmüş halde duran kişi babam.

Ama şimdi Cerberus'un ne demek istediğini anlıyorum. Onu zar zor tanıyabiliyorum.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayana kadar fark etmedim. Ona gitmem gerekirdi, ama şoktan olduğum yerde kalakaldım.

Tek yapabileceğim şey bakmak. Şişmiş yüzüne, kanla kaplı gözlerine, morarmış derisinin altında kırılmış burnuna bakmak. Görünür olan her yerinde derisine keskin, öfkeli çizgiler kazınmış, giysileri kanlı, yırtık pırtık ve parçalanmış.

Göğsünün hafifçe inip kalkması olmasaydı, onun çoktan öldüğünü düşünürdüm.

"Sana ne yaptılar?"

Persephone'yi itip geçmek için harekete geçiyorum, ama Cerberus kolumu yakalayıp beni geri çekiyor.

"Hazel, dur!"

"Bırak beni! Ona ihtiyacım var!"

"Hayır, henüz değil." Sesi sert çıkarken beni kendine doğru çevirip, beni yerinde sabit tutmak için iki kolumu da kavradı. "Küçük kuzu, beni dinlemen gerekiyor."

"Ne olursa olsun bekleyebilir. Babamın bana ihtiyacı var..."

"Hayır, bekleyemez," dedi Cerberus, uyarıcı bir şekilde düşük bir homurtuyla, beni nazıkçe sallayarak. "Bunu duymak senin için zor olacak, biliyorum, ama anlaman gereken bir şey var. Baban, daha önce tanıdığın adam, artık yok."

Ona inanmaz bir bakış attım, sonra omzumun üzerinden yosunların üzerinde yatan siluete baktım. Yaralı olmasına rağmen, babamı her yerde tanırdım.

"Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum," dedim soğuk bir sesle, Cerberus'a dönerek, "ama babamı her yerde tanırım..."

"Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne diyorsun!"

"Hazel, lütfen," diye yalvarır kraliçe, "*dinlemeye* çalışmalısın."

Hava baş döndürücü bir çiçek kokusuyla doldu ve aniden içimi bir sükunet kapladı.

"Bu gerçekten gerekli mi..."

Persephone, dar patikada yanıma gelerek, cehennem köpeğini susturmak için elini kaldırır.

Derin bir nefes alır ve olabildiğince nazık bir şekilde konuşur. "Hazel, endişelenmemiz gereken şey onun bedeni değil, ruhu."

"Ruhu ne olacak?" diye soruyorum, içimdeki mücadele artık tamamen kemiklerimden sızmış durumda.

Cerberus'un gözleri kısa bir süre tanrıçaya dikkatle bakıp sonra bana geri döner. "Artık onun varlığını hissedemiyorum... Aslında, onda artık *hiçbir* ölümlü özelliği hissedemiyorum."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" "Kesin olarak söyleyemeyiz, ama..."

"Onun ruhu yok oldu bence," diye sözünü kesen Cerberus, artık daha fazla dayanamadı. "Bu, bir ölümlü çok uzun süre Yeraltı Dünyasında tutulduğunda, kaybolduğunda ve öbür dünyaya geçemediğinde olur. Onu arenaya ilk getirdiğimde bu konuda endişelenmişim, ama şimdi... bundan eminim."

"O zaman neden ben aynı kaderi paylaşmadım? Ben ondan çok daha uzun süredir buradayım."

Cerberus'un ağzı açılıp kapanır, buna bir cevap bulamadığı için kaşları çatılır.

"Unutma, Hazel," Persephone yardım etmek için araya girerek, "senin bedeninin, zamanın ve çürümenin bu tür şeyleri hızlandırdığı ölümlülerin dünyasında yatmıyor. Hayatının alınması sırasında fiziksel olarak da zarar görmedin."

Öfkelenmek istiyorum, ama tek yapabildiğim sessizce bir sonraki sorumu sormak: "Bu onun için ne anlama geliyor? Eğer ruhu, senin iddia ettiğin gibi yok olduysa, o zaman o şimdi kim... ya da ne?"

"Bu, kendi zihninde hapsediği anlamına gelir. Ölümünden önceki hayatının anıları içinde. Bu demek oluyor ki..."

"Lütfen artık bilmece sormayın," diye yalvarıyorum, başım dönüyor. "Nazik sözlerinizi istemiyorum. Gerçeği istiyorum."

Persephone, gözleri kederle dolu bir şekilde Cerberus'a yalvarırcasına bakar.

"Bu, onun artık tamamen kendisiyle çeliştiği anlamına geliyor. Gördüğün kişi ile onun içinde yaşadıkları artık uyumlu değil. Sanırım sizin türünüz bu tür varlıklara hayalet diyor," der, bu kelime ağzında yanlışı gelerek, sonra kraliçeye başını sallar. "Onu serbest bırak."

Bir sonraki nefesimle ciğerlerimden çiçeklerin tatlı kokusu çıkar. Moor'un topraksı havası onun yerini doldurmak için içeri girer ve beraberinde tüm acı duyguları da getirir.

"Hayır," diye hıçkırırım, cehennem köpeğinin beni tutması, dizlerimin üzerine çökmememi sağlayan tek şeydir. "Bu nasıl doğru olabilir? O bir hayaletse, neden hala babama benziyor?"

"İşte bu noktada çaresiz kalıyoruz," diye itiraf ediyor tanrıça. "Artık onu hissedemiyor olabilirim, ama kendisinden bir parça hala tutunuyor olabilir," diyor Cerberus, sesinde belirsizlik

. "Hatta onda bir iki anlık bir açıklık bile kalmış olabilir. Bir ruhun bu kadar çabuk bir hayalet haline dönüştüğünü hiç görmediğimi itiraf etmeliyim. En azından, onun gibi bir ruhun."

"Ben de görmedim," diye onaylıyor Persephone.

Gözlerimden yaşlar süzülürken Cerberus'a bakıyorum. "O zaman onu hala kurtaramaz mıyız?"

Yavaşça başını sallar ve cevap verir: "Yargıçların önüne çıkarılması gerekir, ama bu hızla, yeterli zaman yok. Mümkün olsa bile, geri çekilebilecek kadar kendinden geriye bir şey kalmadığını düşünüyorum."

"O zaman, en azından son anlarında onun yanına gitmeme izin verin," diyorum ağır bir yürekle. "Veda etmeme izin verin. Beni buraya bu yüzden getirmediniz mi?"

Cerberus derin bir nefes alır, başını bir kez sallayarak beni bırakır. Dönüp, hiç vakit kaybetmeden kraliçenin yanından geçip babamı çevreleyen kalın yosun yatağına adım atarım.

Yaklaştıkça, ona verilen zararın, düşündüğümünden daha da korkunç olduğu ortaya çıktı.

Ona bakamıyorum; ağzım kuruyor ve aniden kusmak için dönüyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Bir sonraki anda, mide bulantımın yerini Cerberus ve Persephone'ye karşı yanan bir öfke alır.

"Bunu ona kim yaptı?" diye soruyorum, gözlerim cehennem köpeği ve onun kanlı giysilerine sabitlenmiş halde.

"Ne? Böyle bir şey düşünmüyorsun herhalde," diye başladı, ellerini teslimiyetle kaldırarak, "Hazel, hayatım üzerine yemin ederim, o yaraları ben yapmadım. O kendi kendine yaptı."

"Sana inanmıyorum, babam asla..." "Ellerine bak, Hazel."

Bir saniye daha ona sertçe baktım, sonra yavaşça dönüp baktım ve gördüğüm şey karşısında kalbim sıkıştı. Babamın parmak eklemleri kanamış, tırnakları pürüzlü ve kanla lekelenmişti.

"Hayalet olmak kolay bir iş değildir," diyor Cerberus, daha önce fark etmediğim, yarı iyileşmiş uzun bir kesik üzerinde dalgın dalgın başparmağını gezdirerek. "Onu buraya tek parça halinde getirmek için tüm gücümü harcadım."

Aniden, cehennem köpeğinin yaralarının babam tarafından yapılmış olması gerektiği aklıma geliyor, tersi değil, şu anki durumunun ne kadar kırılğan olduğu düşünülürse, bunu hayal etmek ne kadar zor olsa da.

"Ve tanrılara şükür ki baban bu süreçte kendini yıprattı, yoksa ondan geriye bir şey kalmazdı," diye ekliyor Persephone.

"*Tanrılara* teşekkür edecek pek bir şey yok," diye mırıldanır

Cerberus. "Bir dakika, babam burada tutulmuyor muydu?"

Cevap vermeden önce tereddüt eder,

"Hayır." "Nerede tutuluyordu?"

"Belki de bazı şeyler bilinmemesi daha iyidir," diyor kraliçe.

"Bilmem gerek."

"O, baban," cehennem köpeği konuşmaya başlar ama sonra ağzını kapatır. Kaşlarını çatıp, bir an çenesini oynatır ve sonra konuşmaya devam eder, "Persephone babanı şehir dışındaki korumasız bir çukurda buldu."

"Onu kendi başıma taşıyamadım," diye aceleyle açıklıyor tanrıça. "Bu yüzden, Cerberus'u bulup yardımını istedim."

Her türlü duygu göğsümde çarpışır, sonunda hüzne dönüşür.

Titreyerek, yumuşak bir sesle dizlerimin üzerine çöküyorum, yemyeşil bitkiler düşüşümü yumuşatmak için yükseliyor.

"Baba..."

Sözcükleri zar zor çıkarabiliyorum, sonra yosunların üzerine eğiliyorum, ellerimle sıkıca tutunuyorum, keder bedenimi ve ruhumu sarsıyor.

İçime kapanmaya devam ederken, ezilmiş bitkilerin baş döndürücü kokusu, topraksı ve tatlı bir dalga gibi üzerime çöküyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi bir kez daha topraklamaya çalışırken bu kokuyla doyuruyorum.

Yavaş yavaş zihnim uyuşuyor ve göğsümdeki ağrıya rağmen, topuklarımın üzerine oturana kadar kendimi rahatlatıyorum.

Cerberus yanıma diz çöküyor, alçak ve nazik sesiyle benimle konuşurken varlığı bir şekilde beni sakinleştiriyor. "Üzgünüm, Hazel. Gerçekten."

Yine de, kendime konuşacak kadar güvenemediğim için, sadece önüme bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Yaralarını tedavi etmeye çalıştım," diyor Persephone, bir kez daha sessizliği bozarak, "ama benim büyüm işe yaramadı."

Sanırım bu, Cerberus'un yarı iyileşmiş kesiklerini de açıklayabilir.

"Ne kadar zamanı var?"

"Bunu bilemem..." "Ne kadar?"

diye ısrar ediyorum.

"Saatler." Tanrıça bunu söylerken gözlerini kaçırıyor, sesi Artık neredeyse bir fısıltı bile değil. "En iyi ihtimalle."

"Ve bu, Deimos'u hesaba katmadan. Henüz haberi olmasa bile, yakında benim nerede olduğumu öğreneceğini sanıyorum," diyor Cerberus.

"Bu oldukça tuhaf," diyor Persephone, sesindeki bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne garip?" Cerberus ve ben aynı anda soruyoruz.

"Sen onun babasını buraya getirdiğinden beri hiçbir şey yapmamış olması ve şimdi Hazel de burada olmasına rağmen yine de hiçbir şey yapmaması... Bu noktada sarayın kargaşa içinde olmasını beklerdim."

Haklı. Cerberus'un babamı buraya getirmek için ne kadar uğraştığını hiç düşünmemiştim. Kimsenin bir şey görmediğini veya duymadığını düşünmek aptalca olurdu, ama neden onu durdurmadılar?

Florence aklıma gelince midem bulanıyor. Hâlâ aramasından dönmedi; ya kimse gelmemişse onun yüzündense?

Belki de henüz farkında olmadığımız korkunç bir şey olmuştur.

"Florence," diye başladım, sesimin sakinliğine şaşıarak, "tehlike altında olabilir."

"Nasıl yani?"

"Ona sarayda babamın ve Ölüm'ün cesedini aramasını istedim," diyorum, Cerberus'a belirgin bir meydan okuma ile bakarken, onun yüzünde endişe dolu bir ifade görüyorum.

"Neden bana bunu söylemedin? Ben dönene kadar ne kadar süre yoktu?"

"Bütün gece." Onun taş gibi ifadesine rağmen, gözlerinde beliren dehşetle içimdeki mücadele sona eriyor. Onun öfkelenip, aptallığım için beni azarlayacağını bekliyordum, ama bu bir şekilde çok daha kötü.

Cerberus dikleşirken, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor ve suçluluk duygusu midemi kemiriyor.

"Persephone..."

"Git," dedi. "Şimdilik burada işleri ben halledebilirim. Kız güvende olacak."

Cerberus tereddüt eder, ikimiz arasında kararsızca bakışlar atar. Elbette, beni kraliçeyle burada yalnız bırakmamasını tercih ederim, ama Florence'ın zarar görme riskini göze alamam.

"O haklı. Git, geç olmadan," diyorum ve o bir kez başını sallıyor.

Persephone, bataklığı geçmek için geri dönerek ona onu takip etmesini işaret eder ve bu sefer önünde tamamen yeni bir yol belirir.

Odasını farklı bir giriş ve çıkış yolu ile koruması mantıklı geliyor. Sis içinde zar zor görebildiğim kadar, geri dönüş yolunu ezberlemek için zihnimi zorlayarak onun hareketlerini dikkatle inceliyorum.

Ne olur ne olmaz diye.

Persephone'nin odasının kapısına ulaşana kadar dikkatimi nihayet babama çeviriyorum.

Endişe, kaşlarımı çatarken, bakışlarım bir kez daha onun üzerinde dolaşıyor, zayıf nefes alıp verişini, kanla kaplı yüzünde açan morlukları ve damarlarının gerildiği cildinin ölümcül solgunluğunu gözlemliyorum.

Bu son düşünceyle başımı hafifçe yana eğiyorum.

Belki de Cerberus haklıydı. Belki, sadece *belki*, babamdan geriye kalanlar hala mücadele ediyor ve sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyuyor.

"Baba," diye başlıyorum, ağzım çok kuru, ona yaklaşıırken, "Baba, benim. Ben Hazel, kızın. Buradayım."

O cevap vermiyor.

Vazgeçmeyi reddederek devam ediyorum, sözler birdenbire ağzımdan dökülüyor: "Lütfen, kal. Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Keşke itaat etseydim. Keşke Merelda'ya karşı gelmeseydim, bunların hiçbirini

. Kadere karşı gelebileceğimi düşünerek aptallık ettim. Seni kurtarmaya çalıştım, ama şimdi anlıyorum ki, her şeyi daha da kötü hale getirdim. Lütfen... lütfen, beni affet."

Elini tutmak için uzanıyorum, burada olduğumu bilmesini istiyorum. Son anlarında yalnız olmadığını bilmesini istiyorum.

"Baba," diye nefes nefese söylüyorum, elim sonunda onun elini bulduğunda bu kelime boğazımda düğümleniyor.

onunkini bulduğunda.

Acı bir soğukluk var, tamamen cansız değil ama ona yakın. Elini sıkıyorum

Elini sıkarak, ona tekrar sıcaklık kazandırmaya çalışıyorum. Bir an için, parmağının benim parmağıma karşı seğirdiğini hayal ediyorum ve onun hayatımızın çok daha güzel bir anını yeniden yaşadığını umuyorum.

Öne eğilip, diğer elimle yüzünün yanını kavradım ve başparmağımla onu şefkatle okşadım.

"Merak etme, baba," diye fısıldıyorum, öne eğilip alnımı onun alnına dayıyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan damlayarak onun alnındaki kurumuş kan lekelerine karışıyor. "Buradayım. Seni buldum."

Gözlerimi kapatıp, kederle lekelenmiş yüzüne yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Babamın eli seğirir, bileğimi tutmak için bükülür. Düşünmeden elimi çekmek için hareket ederim, ama hareket edemediğimi, konuşamadığımı... gözlerimi bile açamadığımı fark ederim.

Vücudum beni dinlemiyor.

Cildimde bir ürperti hissediyorum, ardından kolumdan omurgama doğru yayılan bir titreme geliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonra, don gelir. Yanar, damarlarımda derinliklerine sızar, her santimetrekareme yavaşça keskin, kristal izler bırakır.

Arayış

içinde.

Aç.

Çaresiz.

Dişlerimin arasından keskin bir nefes alıp, kalbimi sarmaya başlayan buzun göğsümde çatırdamasını neredeyse duyabiliyorum.

Kalbim çılgınca atıyor, kulaklarımda yankılanıyor ve sonra duruyor. Bir kez.

İki kez.

Ve sonra, sessizlik.

EROS

İşte, hissediyorum.

Onu hissediyorum.

Kız burada, ama henüz bunun farkında değil. Varlığı, zayıf da olsa, *açık* ve *sarhoş* edici — tamamen *ıstırap verici*, ben sabırla onun uyanmasını beklerken.

Karanlık, etrafımda sonsuz bir boşlukta uzanıyor. Üzerimde baskı yaratıyor, *ruhumu kemiriyor, onun buraya getirilmemesi gerektiğini* hatırlatıyor, ama...

Tanrılar, elimde değildi!

Onun dokunuşunu fark ettiğim an. Onun olduğunu anladığım saniye. Onun gerçek olduğunu, bir rüya ya da zihnin bir oyunu olmadığını anladığımda, direnemedim.

Ona direnmek istemedim.

Buraya getirilmesi
gerekliyordu.

Düşüncelerim bir an durdu, sonra tekrar üzerime çöktü...

Bu onu öldürebilir.

Başka yolu yok; çok geç olmadan gerçeği bilmesi gerekiyor

Bu, içimde süren savaşı nihayet susturur ve ben beklemek için geri çekilirim.
beklemeye başlıyorum.

Hazır olmadan onu uyandırmamalıyım.

İçimdeki her şeyi susturarak dinliyorum, onun varlığı daha net hale gelene kadar küçük nefeslerinin sesinin beni doyurmasına izin veriyorum. Somut.

Aramızdaki bağlantı yerine oturduğunda nefesinde bir aksaklık olur ve ben ona ruhumu dökerim.

Boşluk eriyip gider, yerini renk ve ışığa bırakarak, en güzel çiçekleriyle dolup taşan bir avlu bahçesini ortaya çıkarır.

Gümüş rengi sarmaşıklar, parlak nöbetçiler gibi etrafımızda yükselen mükemmel, mermer kemerli geçitleri sarar. İpek perdeler, benim dışımda kaynağı olmayan hafif bir esintiyle hareket ederek yükseklikten sarkar. Bu esinti, zengin ve tamamen ilahi olan arzumu taşıyan kokuyu da beraberinde getirir... ama yine de umutsuz bir özlemin acısıyla damgalanmıştır.

Ve tüm bunların ortasında, hala en dikkat çekici güzellik, ölümlü kız var.

Orada, sadece hayal edebiliyordum. Onu dokunarak, ışığının tadıyla, ruhunun benim ruhuma yansıyan renkleriyle tanıyordum.

Burada ise onu görebiliyorum.

Portresi, onun tam görüntüsü, neredeyse dayanılmaz, ama yine de, bunun için ölümsüzlüğün her anını feda ederdim.

O güzelliştir.

En yumuşak tüylerden daha yumuşak çimlerin üzerinde uyuyor, koyu saçları küçük vücudunun etrafına yayılmış, cildi ışık ve enerjiyle parlıyor ve *canlı*.

Ona gitmek, onu kollarıma almak istiyorum, ama yapmıyorum. Dudaklarının titremesini, göz kapaklarının seğirmesini ve bana uyanmaya başlamasını izlerken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Hazel."

Onun adı dudaklarımda bir lütuf ve bir lanet.

Cevaplanamayacak bir dua. O

beni tüketiyor.

Hazel.

Kurtuluşum ve yıkımım.

Küçük ölümlü.

Benim kıvılcımım.

Gölgeler için zaman kalmadı.

Derin bir nefes alıp, odaklanıyorum, Hazel'ın gözleri benim için açılmadan hemen önce bahçenin her köşesine yumuşak, sabit bir ışık yayıyorum.

Onları gördüğümde hazırlıksız yakalandım ve zorlukla yutkundum. Renklerinden dolayı.

Mavi.

Okyanustan daha derin bir mavi. Yıldızlardan daha parlak.

Onlara boğulabilseydim, boğulurdum. Yine de, onları hep gümüş rengi olarak hayal etmiştim. Yanlış tahmin etmiş olmam beni rahatsız ediyor. Bu tür şeylerde pek sık yanılmam... Hayır, *asla* yanılmam.

"Eros?" Dudaklarından çıkan adım, bu sesi duymak, neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor. Sesi titriyor, belirsizlik ona yapışmış. "Neredeyiz?"

Yüzüme zoraki bir gülümseme takınıyorum, rahatsız edici düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

"Hoş geldin, sevgili kızım," diye cevap veriyorum, sesim bal gibi tatlı, ona elimi uzatmak için derin bir reverans yapıyorum, "evimden uzaktaki evime. Zihnime."

Tereddüt eder, bakışları uzattığım avucuma düşer.

Ondan yayılan temkinliliği hissedebiliyorum, ama alınmıyorum. Onu buraya getirmek için ne kadar uğraştıktan sonra, bana karşı temkinli olmaması aptalca olurdu.

"Neden buradayım?"

Sorusu beni şaşırtır, ama gerçek halinden bunu beklemem gerekirdi.

Ona cevap vermeye başlıyorum, ama kendi gözlerimle görmeyi hiç beklemediğim bir yüze bakarken, daha iyi düşünmeye karar veriyorum.

Gerçek biraz daha bekleyebilir.

"Burada olmanı istediğim için buradasın... yoksa kendi rüyalarımda bile bu zevkten mahrum mu bırakacaksın beni?" diye soruyorum, gözleri büyüdükçe içimde küçük bir suçluluk duygusu filizleniyor.

"Tabii ki hayır."

"O zaman gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Kendi kendine bir kez başını sallar ve sonunda elini benim elime sokar. Bahçe hayatla doludur; onun dokunuşuyla içimdeki sıcaklık daha da parlaklaşır. Ama dikkatli olmalıyım, çünkü burada, onun ruhu

bana eskisi gibi güç veremiyor, sadece benim gücümü daha hızlı tüketiyor.

Değişiklik onun dikkatini çekerken ağzı hafifçe açılır ve ben içimdeki her dürtüyle savaşıarak dudaklarımı onun muhteşem dudaklarına bastırmamak için kendimi zor tutarım. Onu bahçenin daha içlerine doğru çekerek, kemerli geçitlerden birine doğru ilerlerim ve perdeleri kenara çekerek geçmemizi sağlarım.

Koridorun ötesinde, yine daha fazla tül perdeler dalgalanıyor ve en uçta, bir balkon var, onun ötesinde ise renk ve ışıkla dolu bir alan uzanıyor.

Onu sütunlu koridordan geçirirken, aniden durur ve elimi daha sıkı tutar.

"Bunlar ne?"

Arkamı dönüp baktığımda, onun duvara asılı bir dizi tabloya bakmakta olduğunu görüyorum. Bunlar benim ona göstermeyi düşündüğüm tablolar değildi, ama görünüşe göre zihnim benim yerime bir seçim yapmış.

"Anılar," diyorum, portreye hayranlıkla bakarken sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor, "senin anıların. Gerçekten hatırlamak istediğim tek varlık. Mesela bu resimdeki gibi."

Resimlerden birine dokunmak için elimi uzattım ve birlikte resmin içine çekildik.

Bu, tanıştığımız ilk günün sadece bir parçası. Zamanda donmuş bir saniye.

İlk öpücüğümüz.

Ondan çalmıştım ve bu beni değiştirmişti. Ona benim hissettiklerimi hissettirdim, gördüklerimi gördürdüm, sayısız renk ve duygunun çarpışarak ruh, kalp ve kaosun resmini oluşturduğu bir anı.

Onu görememiştim, ama varlığımın her zerresinde onu hissediyordum. Karanlıkta bir ışık bulmuştum. Onu arzuluyordum, beni doyurması için ona ihtiyacım vardı.

Koridora geri adım attım, onun varlığında bu duygular birdenbire dayanılmaz hale geldi.

"Bilmiyordum," diye nefes nefese söyledi.

Elbette bilmiyordu. Benim bile henüz bilmediğim şeyi onun görmesine izin veremezdim.

"Hadi, devam etmeliyiz," diyorum, gücüm bir anlığına azalıyor ve ışık hafifçe sönüyor.

O anıyı yeniden yaşamak sandığımdan daha fazla enerji gerektiriyordu. Dikkatli olmalıyım.

Koridorda ilerlerken, başka bir tablonun önünde aniden durur. Parfümünün kokusu yükselir, tabloya yaklaştıkça içindeki ısı artar ve ben de onunla birlikte, hala elini tutarak onunla birlikte ilerlerim.

"Bunların anılar olduğunu söylemiştin, değil mi?" "Öyle söyledim."

"Ama bu..." diye devam eder.

Gözlerini yere indirmeden önce bakışlarını takip ediyorum, eli benim elimden çekilirken onun tadı daha da sıcak bir şekilde ağızımda yayılıyor.

Bu, onun bir resmiydi; ipek, sıvı gümüş gibi vücuduna dökülüyordu, benim tahtımda uzanmış, sadece benim bildiğim şekilde tamamen baştan çıkarılmıştı.

"Ah. Bu bir anı, ama sadece rüyalarda," diye itiraf ediyorum, sesim onun teninde kayarken yavaşça ona dönüyorum. "Bir tanrının neler yapabileceğini görmek ister misin?"

Soruyu soruyorum ama onun cevap vermesini beklemiyorum. Bunun yerine, elimi uzatıp tuvale dokunurken, onun kalp atışlarını cevap olarak alıyorum.

Bu benim rüyam, benim hatıram, ama onun da bunu yaşamasını istiyorum. Onu yavaşça içeri yönlendiriyorum, ellerim nazikçe beline dolanıyor, onu tahtıma oturtuyorum.

Gümüş rengi ipek, vücudunu kaplıyor, ışıktaki sıvı gibi hareket eden tenini zar zor örtüyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve ben ona bir öpücükle susmasını söylüyorum.

"Sadece bir kez, sadece benim yapabileceğim şekilde sana tapmama izin ver."

Onun önünde, adanmışlığıyla çaresiz bir tanrı gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Yavaşça, eteğinin uzun ipek kumaşını ayırıyorum ve iç uyluklarını parmaklarımla okşarken, itibarımı mahvedecek kadar güzel tenini ortaya çıkarıyorum.

Hazel dokunuşumla kıvranıyor, gümüş mavisi gözlerine baktığımda nefesi boğazında kalıyor.

"Eros," diye fısıldadı, nefesi kesilmiş bir sesle.

Dizinin iç kısmına bir öpücük kondururken, burnumun ve dilimin ucuyla yavaşça yukarı doğru iz bırakarak ona yumuşak bir gülümseme atıyorum.

Vücudu, içindeki ısı arttıkça kavislenir. "Eros," der yine, bu sefer yalvarır gibi.

"Sana göstereyim," diyorum alçak bir sesle, kalçalarının altına ve etrafına uzanarak bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırıyorum. "Seni tatmama izin ver, o zaman benim emrinde olduğumu anlayacaksın."

Onu tahtımın üzerine daha da çekiyorum ve dilimle hafifçe okşuyorum. Parmakları saçlarımı buluyor, tutunacak bir yer ararken saçlarımı büküyor, acı verecek kadar sıkı çekiyor.

Gülümsüyorum, ona olan saygılı açlığım artık açgözlü hale gelmişken, onu kendime doğru çekiyorum ve uzun zamandır istediğim yere ağzımı gömüyorum.

Ve tanrılar, bu hayal edebileceğimden daha tatlıydı. O çığlık attı, beni ona olan tapınmamı derinleştirmeye teşvik etti, ta ki...

"Eros. Eros, lütfen!"

Sallanarak resmin içinden çıkıyoruz, Hazel'a dönüp yüzünü incelerken içimde bir korku dalgası yükseliyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, sesimde beklenmedik bir titreme var. "Çok mu ileri gittim?"

"Ben... daha fazlasını görmemeliyim. Bu çok samimi." Onu korkutmak istemediğim için dikkatlice gülümsüyorum. "Benim için sorun değil."

"Hayır, lütfen. Ben... Ben kendim yapmadığım şeyleri daha fazla bilmek istemiyorum."

Bunu kafamda düşünürken, ona olan arzum, sadece hayal etmek bile neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Önermek üzere olduğum şeyin tüm tehlikesini biliyorum. Eğer kabul ederse kendimi durduramayacağımı biliyorum, ama yine de devam ediyorum: "Eğer istersen, bunu rüyadan anıya dönüştürebiliriz."

Onun arzusu yükseldiğini hissediyorum ve boğazım, onu tatmin etme arzusuyla kuruyor. Kısa bir an için, onun bunu gerçekten düşündüğünü hissediyorum. Bilmek istiyor. O bağı yaşamak istiyor, ama içinde bir şey hala direniyor.

"Yapamam."

Yapmayacak, diye düzeltmek istiyorum. En azından, bu şekilde değil. Benimle olmaz.

"Peki, gidelim mi?" diye soruyorum ve ona tekrar elimi uzatarak koridorun ilerisini işaret ediyorum. Elimi kabul eden ona, balkona çıkıp korkuluğa doğru yönlendiriyorum.

Uzun bir süre sessizce durup, gökyüzünde sürekli değişen fırça darbeleriyle yayılan renkleri izledik.

"Bana resimlerini gösterdiğin için teşekkür ederim," diyor Hazel, bana bakarak, samimiyeti kalbimi kabartıyor. "Beni kızgın sandığını düşünmeni istemem. Bu tür şeylerin ardındaki samimiyeti anlıyorum. Sanırım buradaki her resim, uyanık hayatta olduğu gibi, kalbinin ve ruhunun küçük bir parçası. Muhtemelen daha da fazlası."

"Keşke burada oldukları gibi uyanıkken de olabilselerdi, o zaman tüm ruhumu onlara verirdim... tabii konu sen olduğun sürece."

Bana tatlı bir gülümseme atıyor, ama o gülümsemenin içinde kalbindeki kederi hissedebiliyorum. Bana da aynı şeyi söylemek istiyor, ama söyleyemiyor.

Bu bir yalan olur, çünkü kalbi ve ruhu hala onu resmediyor.

"Burası çok güzel. Keşke kalabilseydim."

Bu doğru.

"Ben de öyle diliyorum, ama durum böyle olduğu için yakında ayrılmak zorunda kalacaksın." "Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Yanlış mı? Hayır," diye gülüyorum.

Keşke onun bana kendini tapınmamı reddetmesini yanlış olarak nitelendirebilseydim. Keşke onun önündeki eski halime geri dönebilseydim. Onu suçluluk duygusuna kapılmadan ona kendini tattırmaya zorlayan eski halime.

Bu konuda garip bir utanç duygusu beni sarıyor.

Hayatım boyunca, gerçek açlığımı asla tatmin edemeyecek bir arzuyu kovalayarak geçirdim.

Tanrılara şükür ki kardeşim bu düşüncelerimi duymak için burada değil.

"O zaman neden?"

Dikkatim tekrar kıza döner ve bir an için çenemi sıkıştırırım, sonra sonunda ona gerçeği söylerim: "Burası parçalanıyor ve parçalandığında ben de parçalanacağım."

"O zaman sana yardım edeyim."

"O kadar kolay değil."

"Neden olmasın? Bu senin hayalin, değil mi? Mutlaka bir yolu vardır."

"Ah, keşke bu bir rüya olsaydı."

Bir korku dalgası içimi kaplar.

"Ama sen demiştin ki..."

"Beni affet. Seni yanılttım, Hazel. Bu," elimle etrafımızdaki alanı işaret ederek, "benim gerçek zihnim, ruhum, çıplak ruhum. Buradaki her şey, ayrıldığımızda senin için olduğu kadar benim için de gerçek bir anı."

O uzaklaşır ve ben hemen elini kaybettim, sanki kalbime bir hançer saplanmış gibi hissederim.

"Neden?"

"Sadece çok geç olmadan seninle biraz daha zaman geçirmek istedim."

"Çok mu geç? Ne demek istiyorsun? Ne oluyor?" "Ben ölüyorum, sevgili ölümlü."

Kız başını sallar, gözleri inanamama duygusuyla büyürken rengi daha da koyulaşır.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu doğru... Burada benimle birlikte başka biri daha mahsur kaldı ve bedenim, ruhum onun ağırlığını daha fazla taşıyamaz."

"O zaman o da gerçekten burada mı?" "Evet."

"Anlamıyorum. Bu nasıl oldu?"

"Anteros'u suçlamak isterdim, ama bu benim hatam. Kardeşim, Hades'in duruşmada babanı sana karşı kullanmak niyetinde olduğunu söyledi ve ben bunun olmasına izin veremedim."

"Ne diyorsun sen?"

"Bu açık değil miydi?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Onun şeklini aldım. Duruşmada onun yerine geçtim."

Kaşlarını çatarak yavaşça başını sallar.

"Ama, onun yerine sen durduysan, neden ruhu burada seninle birlikte hapsolmuş durumda?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak düşündüm ve sonra yanlış anlaşılmayı fark ettim.

"Canım, burada benimle birlikte hapsolmuş olan senin babanın ruhu değil." Aramızdaki bu anı sona erdirecek ismi söylemeye henüz hazır olmadığım için bir süre duraksarım.

"O zaman kimin ruhundan bahsediyorsun?"

Derin bir nefes alıp cevap veriyorum,

"Ölüm'ün." "Ölüm mü? O burada mı?"

O, onun adını söylediği anda, zihnimin derinliklerinde bir titreme hissediyorum. Onu, uykusundan uyanan eski bir tanrı gibi ortaya çıkarıyor ve biliyorum ki fazla zamanımız kalmadı.

"Evet."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır." Yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum ve kalbimde bunun acı verici etkisini hissediyorum. Yüzümü çeviriyorum, onun beni ne kadar kolay yıkabildiğini görmesine izin vermek istemiyorum.

"Neden?" diye soruyor, güvensizlik ve ihanet ruhumu parçalayan dalgalar halinde yayılıyor. "Beni buraya gerçekten neden getirdin, Eros?"

Onun soruları, gözlerini bana dikip bakışı, buna dayanamıyorum. Bir yanımda onun burayı ziyaret etmesine izin veremediğim için minnettar olsa da, diğer yanımda bunu yapabileceğim halde bile ona izin vermeyeceğimi biliyor.

Burada değil, kendi sığınacağında değil, onu kendimden başka kimseyle paylaşmamam gereken yerde.

"Onunla konuşamazsın, çünkü bu hepimizin sonu olur. Ben hala hayattayım, çünkü pes etmedim. Zihnim ve bedenim, onun ruhunun tüm ağırlığı altında ezilip parçalanır," diye açıklamaya çalışıyorum. "Onu tutmak için mücadele ettim, onu taşımak için mücadele ettim, ama onu sonsuza kadar tutamam, Hazel. Onun ruhu benimkinden ayrılmalı ve kendi bedenine geri dönmeli, yoksa birlikte öleceğiz."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını tutup bana dönmesini sağlıyorum, ona söyleyeceğim şeyi hatırlaması için acil bir ihtiyaç duyuyorum.

"Hypnos'u bul, ona tam olarak sana söylediklerimi anlat, o ne yapacağını bilir. Her ne pahasına olursa olsun, ikimizin bedenlerini ona götür ve Death'in ruhunu onun ruhuyla yeniden birleştir."

"Ne pahasına olursa olsun derken ne demek istiyorsun?"

"Bunu sana söylemek ya da karar vermek bana düşmez," diye cevap veriyorum. "Sen bileceksin... Zamanı geldiğinde, yapman gereken seçimi bileceksin ve onu yapacaksın."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hazel, unutuyorsun, ben senin ruhunu gördüm."

Hava uyarıcı bir şekilde

dalgalanır. "Seni kurtarabilirim."

Sanki kurtarılmaya değermişim gibi.

Büyük, istenmeyen gözyaşları yanaklarından süzülür ve ben ona gülümserim.

"Biliyorum. Yapabileceğini biliyorum, sevgili ölümlü," diyorum yumuşak bir sesle, eğilip yüzündeki gözyaşlarını öpüyorum. Kalbindeki acı çok büyük, ama ben o gözyaşlarının tatlılığını, içindeki sıcaklığını hala hissedebiliyorum.

"Söz veriyorum," diyor, her kelimesi içtenlikle, "İstedığınızı yapacağım. Hepimizi kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

Tanrılar, bunu bu kadar basit düşündüğü için onu seviyorum.

Bir başka sarsıntı, dünyanın ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

"Hayır, bu bir tanrının bile veremeyeceği bir söz," diye sertçe yanıt veriyorum, parmaklarım onun kollarını sıkıca kavırıyor. "Bunu reddetmeliyim. Tutamayacağın bir sözle seni bağlamayı reddediyorum."

Yüzü gözümün önünde bulanıklaşıyor, ben tutunmaya çalışırken bile hafızamdan siliniyor. Zihnimin ikimizin üzerine çökmesini engellemek için.

"Ben..."

Zihnimin köşeleri parçalanıyor.

"Zamanı geldi.

Gitmelisin." "Eros..."

Adımın onun dilinde yankılanmasının zevkini tadıyorum, onu zihnimin, ruhumun derinliklerine sonsuza dek kazıyorum. Başka bir şey istemiyorum.

Onu burada benimle tutmak, ona sarılmak yerine, ama yapmayacağım.

Onun sonu olmak istemiyorum.

Uzaklardan gelen gürültü, toza dönüşen anı parçaları, hızla yaklaşıyor.

"Beni hatırla," diyorum, sesim sakın, yaklaşan yıkımın bilgisini onunla paylaşmayı reddediyorum. "Seçim zamanı geldiğinde, seni sevdiğimi hatırla. Tek istediğim söz bu."

Yer altımda kayıyor. Artık zaman kalmadı.

Eğilip alnına son bir öpücük konduruyorum, sonra kalan tüm gücümle onu galerinin korkuluğunun üzerinden geriye doğru itiyorum ve zihnimden silip atıyorum.

Mermer ayaklarımın altında parçalanır, gökyüzü üstümde parçalanırken perdeler yırtılır ve yapraklar küle dönüşür.

İllüzyon parçalanır, yıkıntıya dönüşür.

Ve ben düşünüyorum — anılara ya da rüyalara değil — sessizliğe ve gölgeye, hiçbir şey hissetmediğim bir yere.

Hiçbir şey görmüyorum.

HADES

Dişlerimi sıkıyorum, öfke mavi alevler halinde etrafımı sarıyor.

Yükseliş, acısız olmasa da basit olmalıydı, ama Kaderler yine eski numaralarına başvuruyor gibi görünüyor. Aglaia'nın dışındaki ormanların aksine, bu orman bana boyun eğmeyecek, diğer yeraltı tanrılarına da boyun eğmeyecek.

Persephone'ye bile.

Burada, sadece lanet okuyacak yaşlı kadınlar var.

Yarım düzine kez denedim ve zirveye ulaşamadım, kıvrımlı yol her zaman yukarıya çıkıyor, ama beni tekrar dağın eteğine geri getiriyor.

Buradan bile, benim başarısızlığımın alay eden üç gözlü kuzgunlarının ötüşünü duyabiliyorum. Onların ağacını yakacak olursam, bunu o kadar komik bulmayacaklar. Onlara ödetirim; tüm yaşayanların ve lanetlilerin tanrısı olduğumda *hepsine* ödetirim.

Beni alt edebileceklerini mi sanıyorlar? Dağlarının, anlaşılan kendi tarafına düşen kısmını yerine getirmekten onları koruyacağını mı sanıyorlar?

Buna acı bir şekilde gülüyorum.

O zaman onlar daha da korkak demektir.

Moirai cadıları seçtikleri yolu tırmanmama izin vermezlerse, onlara giden kendi yolumu kendim açarım.

Onlara giden yolu yakarak açacağım.

Daha önce yaptığım gibi, yakındaki ağaçlardan birinin kalın dalını koparmak için uzanırım. Elim mavi alevlerle tutuşur, kuru dalı yavaşça yakar, her saniye daha parlak ve daha sıcak yanar.

Kendi kendime gülümseyerek, onu diğer elimle alıp, yanan ucunu yere indirerek tekrar tırmanmaya başlarım, ilerledikçe ağaçları yakarım.

Bu sefer uyarı vermeyeceğim. Bu sefer ormanın yanışını izleyeceğim.

Ateş şiddetini arttırırken gülümsemem daha da genişliyor ve onların sessiz, çıtırdayan çığlıklarının kara gökyüzüne doğru yükseldiğini duyuyorum. Bırakın şimdi beni durdursunlar.

Önümde düşen ağaçların çığlıkları, küle ve toza dönüşmesiyle ilerideki yol daha net hale geliyor. Ateşin içinden yürüyorum, gözlerim ileriye bakıyor, ateş etrafımı sarıyor, dokunduğu her şeyi doyumsuz bir açlıkla yutuyor.

Ormanın yanan küllerini arkamda bırakıp uçurum kenarındaki patikada yürürken, sadece ben zarar görmeden kalıyorum.

Dağ bile artık beni aldatmak için hareket etmeye cesaret edemiyor; yaprakları benim gücümün altında çorak ve harap bir hal aldı.

Sonunda zirveye ulaştığımda, boynumdaki gümüş anahtar ve parmaklarımdaki yüzükler dışında, her şeyim çıplak ve çıplak kalmış, giysilerim kendi öfkem tarafından yakılmış. Vücudum ateşin ısı ve tadı ile parıldıyor, düşenlerin külleri cildimde gururla taşıyor.

İleri adım attığımda, üç gözlü kuzgunlar birdenbire sessizliğe büründüler. Ağaçları, dağ kayalıklarının koruması sayesinde, aşağıdaki şiddetli yangından henüz etkilenmemişti.

Ama benden korunmuyor.

Daha dik duruyorum, başımı daha yüksekte tutuyorum, devam ederken bana meydan okumaları için onları kışkırtıyorum. Kaderlerin sığınağı olan çürümüş tapınağa doğru büyük adımlarla ilerlerken, ona kaşlarımı çatıyorum.

Uçurumun kenarında sallanan bu tapınağı, şu anda en çok istediğim şey, aşağıdaki derinliklere çakmak. Belki de, yakında bir gün, bunu yapacağım.

Taş duvara yaklaşıp yumruğumu ona vuruyorum.

"Beni dinlemekten kaçınmayacaksın," diye bağıriyorum. "Bunu yaparsan, ağacını, kuzgunları ve her şeyi yakıp kül ederim."

Bir saniye sessizlik, sonra taş gürültülü bir çatırtıyla ikiye ayrılır ve bana geçebilmem için yeterli bir boşluk açar.

Yanlamasına.

Yine de, zorla geçmeye çalışırken taşın beni ezmeye çalıştığını hissediyorum. Bu kasıtlı bir hareket. Sınırlarını test ediyorlar, hala beni durdurmaya çalışıyorlar.

Pürüzlü taş cildimi sıyrıyor, etime batarak parçalamaya çalışıyor. Açıkta kalan vücudumun her santimetresine batıyor, ama bu sadece öfkemi körüklüyor ve beni daha da sertleştiriyor.

Acı.

Öfke.

Onların verdiği zevk.

Peki. Bana ne kadar dayanabileceğimi görsünler. Her mükemmelliğime tanık olsunlar. Benim tüm benliğimi görsünler.

Taştan çıkıp dairesel giriş yoluna adım attığımda, duvarları binlerce eski, balmumu damlamış mum kaplıyordu. Mumlar sönmüş, üzerleri toz ve çürüklerle kaplıydı.

İğrenerek dudaklarımı kıvırıyorum.

Görünüşe göre bana illüzyonun formalitesini bile tanımak niyetinde değiller. Saygısızlıklarıyla beni küçük düşürmeye çalışıyorlar.

Aşağıya bakıp burun kıvırıyorum, beni geri çevirme çabalarının boşuna olduğunu artık tam olarak anladım. Bana karşı gelenlerin neye mal olacağını görsünler. Bunun beni nasıl coşturduğunu, nasıl canlandırdığını görsünler.

Eğer aşağılanmak istiyorlarsa, onlara bunu vereceğim. Ama bu benim olmayacak.

Merdivenlerden inerken, çürümüş kokuları burnuma çarparak beni rahatsız eder, ama ben tereddüt etmem. Onları görmeden çok önce kemiklerinin gıcırdamasını, dokuma tezgahının iniltisini duyabilirim, sırtları eğilmiş ve iplikleri üzerinde çalışırken bitkin düşmüşlerdir.

Zavallı yaratıklar, sanki kendileri de bir iplikle ölümsüzlüğe tutunuyorlarmış gibi.

Dokuma tezgahından birkaç adım ötede duruyorum. Hiçbiri beni selamlamak için ayağa kalkmıyor, hatta varlığımı fark etmek için dönmüyorlar bile.

"Erken geldin." Ses bedensiz, ama konuşanın Lachesis olduğunu biliyorum. "Burada olmamalısın."

"Seni burada istemiyoruz," diyor Atropos, sesi bir kulağımdan diğerine geçerek.

"Bir anlaşmamız vardı," diyorum, vazgeçmeyi reddederek.

"Henüz yerine getirmediğin bir anlaşma," diyor Clotho.

"Ben mi? Benim sözümü tutmadığımı mı düşünüyorsun?"
diyorum, sesim öfkeyle kararmış.

"Düşünmüyoruz," diyor Lachesis.

"Biliyoruz," diye bitiriyor Atropos.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Bunu gördük," diyor Clotho, sesi soğuk ve duygusuz. "O zaman yanlış görmüşsünüz."

Lachesis'in gözleri yüzüme dikilir, sesi kafamın içinde keskin bir şekilde yankılanır. "Kuzgunlarımız sadece gerçeği söyler."

"O zaman *kuzgunlarınız* kör."

"Dokuma tezgahı onların çılgınlıklarını doğruluyor," diye ekliyor Atropos.

"Ölüm, senin istediğin gibi ruhunu isteyerek teslim etti. O öldü. Gözlerimin önünde öldüğünü gördüm," diye hırıldayarak, tüm boyumu kullanarak dik durup onlara doğru tehditkar bir adım attım. "Dokuma tezgahı yalan söylüyor. *İpliklerin* yalan söylüyor!"

"Dokuma tezgahı *asla* yalan söylemez," Lachesis'in sesi zihnimde yankılanıyor. "Ölüm'ün ruhu hâlâ burada."

"Hâlâ bağlı," en genç cadı tekrarlar. "O zaman ipliğini kes."

"Yapamayız. Denedik."

"Onun bedenini yok ettiniz mi?" diye sorar Atropos, sesinde hiçbir duygu yok.

"Öyle niyetliyim. Her şey bu olay için hazırlanıyor, biz..." "Hazır mı?" Clotho alaycı bir şekilde sorar.

"Yeraltı Dünyasının Kralı, ama *hiçbir* şey bilmiyorsun!" en yaşlısı çılgılık atar. "Kendini kandırdın. Düştüğün anda onu parçalara ayırıp küle çevirmeliydin!"

"O çözülene kadar ipliği kesilemez," diye ekler Clotho, ruhsuz gözlerini bana dikerek.

Çenemi sıkıyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Nasıl cüret eder bana, Yeraltı Dünyasının Tanrısı'na, sanki onun kuklalarından biriymişim gibi konuşur.

Onların boyunlarını çıplak ellerimle kırmak için neler vermezdim. *Ölüm'ün* kendisini bile alt etmedim mi? Onların kendi başlarına asla başaramayacakları bir başarı.

Ellerimi gevşetmeye zorluyorum, kendimi bu iğrenç yerin duvarındaki kocaman delikten onları aşağı atmamak için zorluyorum.

Bu hakareti
unutmayacağım. Onların
zamanı gelecek.

Ama şimdilik... sabırlı olmalıyım. Sözlerinde birazcık bile gerçeklik olmasaydı, anlaşmanın kendi paylarına düşen kısmını yerine getirmekten kaçınamazlardı. Bana gücümü, tahtımı vermek için Ölüm'ün bedenini yok etmeleri gerekiyorsa, öyle olsun.

"Yapıldı say," dedim, çenem hala sıkıydı.

"Yapacağız," dedi Lachesis, yumuşak sesi omurgamdan aşağıya doğru iniyordu, "bir kez yapıldığında."

Beklenmedik bir nefes, daha çok boş bir inilti gibi, dikkatimizi Clotho'ya çekti. Ağız açık, boş ve sırtarak dokuma tezgahını işaret ediyordu.

İleri adım attım ve parlayan tek bir ipliğin bir diğerinin etrafında bir kez dolandığını izledim.

"Ne görüyorsun?" diye
soruyorum. "Kızı."

"Varlığımızın ölümlü laneti," Atropos alaycı bir şekilde
gülümsedi. "Ölümün ipini buldu," Lachesis zayıf bir sesle
söyledi.

"O zaman onu ondan alıp başladığım işi bitireceğim."

"Öyle yap," der solgun olan, sonra üçü birden aynı anda, "yoksa kaderi kendi ellerimize almaktan başka seçeneğimiz kalmaz."

Bunu duyunca dudaklarım kıvrılır ve onlara alaycı bir selamla karşılık veririm. Lachesis bir kez daha seslendiğinde, topuklarımı dönüp gitmek üzereyim.

"Eğer ölümlü kırılmazsa, onu öldürmelisin. Zamanı geldiğinde Cerberus'un sadakatine başvurman iyi olabilir."

"Ona güvenilemez."

"Haklısın," der Atropos, "köpeğe güvenilmez. Ancak, biz karar verdik..."

"Sana bir hediye vermek," diye bitirir Clotho.

"Nasıl?" diye alay ettim, Kaderlerin *hediyeye vermediğini* çok iyi bildiğim halde.

hediyeler; onları zorla kabul ettirip daha sonra ödeme beklerler.

"Köpeğinle kız arasında yeni bir bağ kurulacak," diye cevaplar Lachesis.

"Kader bağı," diye alay eder en yaşlısı, sonra hepsi bir ağızdan kahkaha atarlar. "Peki ya benimle olan bağı ne olacak?"

"Endişelenmeyin, kralım," der Atropos alaycı bir şekilde, yüzünde çok geniş bir gülümseme yayılır, "o anlaşma hala geçerli. Kızın köpeğinize karşı hiçbir arzusu yok; bağ onu sadece yok edecek. Hayır, gidin ve bu hediyeği akıllıca kullanın."

Cevap vermiyorum, sadece sahte bir itaatle başımı sallıyorum.

Ayrılıyorum, merdivenleri tırmanıp açılan yarıktan geri geçiyorum, iğrenç sığınaklarını memnuniyetle arkamda bırakıyorum.

Taş duvar arkamda kapanır kapanmaz, itaatkar maskemden vazgeçiyorum. Boğazımdan derin, gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir hırıltı çıkıyor.

Nasıl bana kendimi savunamayacakmışım gibi konuşurlar, kızı köpeğime kader bağıyla bağlamak bir yana. Onu bana bağlamalıydılar!

Önemli değil, aralarındaki bu bağı koparacağım ve kızı istediğim zaman, istediğim gibi kullanacağım. O kırılacak, ama kader cadılarını yatıştırmak için değil.

İplik ören cadılar, algıladıkları güce çok alıştılar.

Ölümün gücü nihayet benim olduğunda, kaderi ben *yöneteceğim*.

Ve bunu yaptığımda geri döneceğim... onlara hizmet eden bir tanrı olarak değil... dokuma tezgahını susturan el olarak, ve tercihen, onlarla birlikte.

Yukarıdaki inleyen dallarda tünemiş binlerce boncuk gibi gözün rahatsız edici ağırlığı altında geçerken, bu düşünceyle yüzümde karanlık bir gülümseme yayılır.

HAZEL

Nefes nefese uyanıyorum, hava ciğerlerime girmeye çalışıyor, şimdi ıslak toprak ve çürüme kokusu ile keskinleşmiş.

Gözlerimi kırıştırarak, Persephone'nin odasındaki bataklıkta yatarken, yanağımın nemli yosuna bastırıldığını fark ettim. Kaşlarımı çatarak, hatırlamaya çalışarak, gerçek ile kurguyu ayırt etmeye çalıştım.

Hepsi bir rüya mıydı?

Sıcaklık vücuduma yayılırken parmağım seğirdi, kolumda karıncalanma hissi uyandırarak, son bilinçli olduğum anda çektiğim buz gibi işkenceyi hatırlatır gibiydi.

Baba.

Buraya neden geldiğimi ve onun neye dönüştüğünü hatırladığımda kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

O acı, o soğukluk... Ruhunu yiyen bir hayalet böyle mi hissettirir?

Yerden kalkmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Vücudum hareket etmiyor, hala uzak ve ağır, sanki henüz tam olarak uyanmamış gibi.

Başımı çevirip babamın cesedinin hala yanımda yatıp yatmadığını bile göremiyorum. Hiçbir sıcaklık hissetmiyorum, acı yosunların üzerinde nefesimin hışırtısı dışında hiçbir ses duymuyorum.

"Persephone," diye mırıldanıyorum, dudaklarımdan çıkan adı bozuk bir şekilde. Cevap yok.

"Cerberus?" Tekrar deniyorum, bu sefer daha net. Yine hiçbir şey yok.

Göğsümde rahatsız edici bir çarpıntı başlarken ağzım kurur, ancak panik tam olarak hakimiyet kurmadan önce, ruhum bir kez daha bedenime yerleşirken uyuşukluk yerini bırakır. Hiç vakit kaybetmeden

, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, babamın cesedinin olması gereken yanımdaki boşluğa bakmak için dönmeden önce.

Ancak, artık o değil.

Eros var.

Soluk tanrı, önümde hareketsiz yatıyor, bir şekilde eskisinden daha renksiz. Uzun beyaz saçları, bir zamanlar imkansız derecede mükemmel olan yüzünü çevrelüyor, ama şimdi kan ve kirle lekelenmiş ve yarı iyileşmiş yaralarla bozulmuş. Her zamanki tertemiz, dalgalı giysileri, babamın giysilerinin yırtık pırtık kalıntıları ile değiştirilmiş, artık eski paçavralardan biraz daha fazlası olan bu giysiler, Eros'un tanrısal vücuduna sıkıca sarılmış.

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıp ovuşturuyorum, ama bir sonraki bakışımda solgun tanrı ortadan kaybolmuyor. Elimi uzatıp, onun cildine dokunmadan önce bir saniye tereddüt ediyorum.

Dokunduğumda buz gibi olsa da, önümdeki görüntü parçalanmıyor. Değişmiyor.

Hiç enerji hissetmiyorum, acı hissetmiyorum, sadece cildin dokunuşunu hissediyorum.

Eros, bana söyledikleri, aramızda olanlar... çok gerçek, çok kişiseldi.

Elbette, bu sadece bir rüyadan daha fazlasıydı, değil mi? Öyle olmalıydı.

Öyle olmak zorunda.

Çünkü Eros'un bana söylediği doğruysa, Ölümsüz henüz ölmemiş demektir. Henüz değil.

İçimde umut uyandı, kararlılığım kalbimi yeniden alevlendirdi.

Çok geç olmadan birine anlatmam gerekiyor.

Ayağa kalkıp Persephone'yi aramak için etrafıma bakındım, ancak ne onu ne de Cerberus'u bulabildim. Sis o kadar kalınlaşmıştı ki, artık onun odasının kapısını bile göremiyordum.

Bu durum midemi bulandırdı.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, yalnız olduğumu, hatta...

Odaya bakmak için döndüğümde, ayaklarımın altındaki zemin çamurlu bir ses çıkarır ve kalbim gırtlığıma kadar yükselirken, adımlarım durur.

Batalıklık yavaşça batıyor.

Burada neler oluyor? Ne kadar süre uyudum?

Bu sorular göğsüme saplanıyor ve beraberinde yepyeni bir endişe dalgası getiriyor. Birkaç dakika, birkaç saat, hatta birkaç gün bile uyuyor olabilirim.

Bildiğim kadarıyla, Hades çoktan geri dönmüş olabilir.

Bu düşünceye karşı kendimi sakinleştirmeliyim. Her ne olursa olsun, zaman azalıyor ve bu bataklıktan bir an önce çıkmanın bir yolunu bulamazsam, bunun bir önemi kalmayabilir.

Yosunlu yatağın kalan kısmının kıyısına doğru yürürken, yoğun sisin içinden dışarıya bakıyorum, ama hiçbir şey göremem. Yardım bulmak için etrafıma bakınırken, gözüm Eros'un yırtık pırtık paltosuna takılıyor. *Babamın* yırtık pırtık paltosu.

Merak ediyorum...

Ona doğru sendeleyerek ilerledim ve cesedinin yanına diz çöktüm.

"Lütfen, beni affet," dedim ve elimi ceketinin cebine soktum.

Kaşlarım çatıldı, alt dikişi kazırken tırnaklarımın altına kırıntılar ve kir parçaları takıldı.

Boş.

Aceleyle diğer cebini kontrol ettim, ama yine hiçbir şey yoktu.

İç çekerek, dizlerimin üzerine oturup, zihnimde yarısı şekillenmiş olan planı yeniden yazmaya çalışırken, birden hareketsiz kalırım.

O pantolon, dizinde yıpranmış bir yamanın tanıdık kalıntıları... Annemin kendi elleriyle diktiği pantolondur. Annem öldüğünden beri onu giydiğini görmemiştim.

Yarı cesaretle, öne eğilip, bir zamanlar bol olan ama artık Eros'un kalçalarına çok sıkı oturan pantolonun yan cebine dikkatlice elimi soktum. Parmak uçlarım sert ve soğuk bir şeye dokunduğunda donakaldım. Elimini cebine daha derine soktum, metalin çıkardığı belirgin sesi duydum ve parmaklarımı kullanarak onu avucuma aldım.

Yine de kumaş o kadar sıkı ki, elimi geri çekerken onları çıkarmakta zorlanıyorum, ama sonunda başarabiliyorum.

Ağır metal parçaları elimde çevirirken nefesim kesildi. Avucumda beş bozuk para duruyordu, ama

bunlar sıradan paralar değil.

Bunlar *obollerdir*.

Styx nehrini geçmek için kullanılan paralar. Ölüler için kullanılan paralar.

Ama bunlar babamın cebinde ne arıyor? Ve nasıl bu kadar çok paraya sahip oldu?

Elimde bir tanesini çevirirken, arkasına kazınmış, babamın kendi el yazısıyla yazılmış kelimeleri okuduğumda kalbim bir an durdu.

Hazel, hayatımın ışığı

Boğazımdaki yumruyu yutarak, bir sonrakini çeviriyorum. Boş, bir sonraki de öyle... ama üçüncüsü de oyulmuş.

Calla, benim kadife ieğim, benim hazinem

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bunların yanaklarıma dökülmesini engelleyemiyorum.

Bu annemin madeni parası. Onun adını görmeyeli çok uzun zaman oldu, hem de babamın el yazısıyla yazılmış.

Gözlerimden yaşları silerek kaşlarımlı atıyorum. Benimkini neden sakladığını anlayabiliyorum, çünkü benim ölümüm için gömülecek bir ceset yoktu, ama neden hala annemininkini saklıyor?

Son parayı elimde çevirirken nefesimi tutuyorum ve onun da boş olduğunu görünce beklenmedik bir rahatlama ile nefesimi veriyorum.

Ancak rahatlamam kısa sürer, çünkü korkunç bir şapırtı sesi dikkatimi tekrar şimdiki ana çeker. Bataklığa ve Eros'a bakarım ve bir an için şaşkına dönerim.

Vücudu batıyor.

şimdiden belden aşağısı çamurun içinde kalmış durumda. Batış o kadar yavaştı ki, ıslak toprağın ani gürültüsü olmasaydı, o tamamen batana kadar fark etmemiştim.

Bunu düşünür düşünmez, altındaki zemin inleyerek ağzını açar. Yosunlar yırtılır, su içeri akarak onu mezarına götürür.

"Hayır, hayır, hayır!" İleri atıldım, obollerini hızla korsemim göğüs kısmına sıkıştırdım ve solgun tanrının elini tuttum. "Eros!"

Tabii ki cevap vermez.

O bir öküz kadar ağır ve daha da kötüsü, gevşek. Bataklığa karşı ne kadar mücadele etsem de, onu yukarı çekemiyorum, bırakın bataklıktan kurtarmayı.

Ayaklarımı bataklık yosununa gömüyorum, kaldıraç etkisi yaratmaya çalışıyorum, ama zemin onun altında kayıyor ve beni de beraberinde ileri doğru çekiyor.

Onu kurtaramazsam, gözlerimin önünde boğulacak.

Kayarken paniğe kapılıyorum, çamur ve sümük onun cildini tutmamı neredeyse imkansız hale getiriyor. Bataklık belini yutmaya başlıyor ve ben bunun yerine babamın paltosunun yırtık yakasına uzanıyorum. Bu sefer tutunabiliyorum ve Eros'un daha fazla batmasını engelleyebiliyorum, ama hepsi bu kadar.

O hala çok ağır, bataklık çok güçlü. Daha fazla dayanmam.

Dişlerimi sıkıyorum, alnımda ter damlaları beliriyor, pes etmeyi reddediyorum, ayaklarımın altındaki yosunların kaymaya başladığını hissetsem bile. Midem bulanıyor, bunun beni de yutacağı anlamına geldiğini fark ediyorum.

Her zaman öyleydi, ama sonra bir şey bana tuhaf geldi.

Aşağıya baktığımda, gördüklerime inanmaya cesaret edemiyorum. Yosun artık tamamen su altında olmasına rağmen, ben onunla birlikte batmadım. Aslında, sanki ayaklarımın altında yumuşak toprak varmış gibi suyun üzerinde duruyorum.

Elbisemin eteği bile ıslanmamıştı.

Bu keşif beni o kadar şaşırttı ki, Eros'u tuttuğum elimi neredeyse bırakıyordum, ta ki hatırlayana kadar.

Obollar.

Eros'un bedeni, onları aldıktan sonra batmaya başladı ve onları elime aldığımdan beri nemi ve yükselen suyu neredeyse tamamen unutmuştum. Belki de bu sular sadece sihirli değil, Styx'ten çekilmişlerdir.

Ve belki de bu paralar ikimizi de koruyabilir.

Korsemden bir obol alıp, diğer elimle Eros'a sıkıca tutunurken, madeni parayı onun üzerine sabitlemek için güvenli bir yer arıyorum. Ceketin cepleri çamurun altında gizli ve onları çıkarmaya çalışırken obol'u riske atmaya cesaret edemiyorum.

Babamın birlikte yaptığımız seyahatlerde bana gösterdiği küçük bir numarayı hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. Paltoyu açarak, içindeki gizli dikişlere gülümsüyorum. Neredeyse görünmez bir cep, bir alyans için mükemmel ve sihirli bir sikke için tam doğru boyutta.

Obolu cebin içine sıkıca yerleştirip, bunun işe yarayacağına dair sessiz bir dua ettim.

İlk başta hiçbir şey olmaz, sonra bataklığın su altında inlediğini ve hareket ettiğini hissederim. Yüzey dalgalanırken dengemi korumak için mücadele ederim ve sonra bir gürültüyle kırılır ve vücudunun geri kalanını bulanık derinliklerden dışarı çıkarır.

Gözlerime inanamayıp birkaç kez göz kırpıyorum, ama hiçbir şey değişmiyor.

İşe yaradı; *gerçekten* işe yaradı!

Yorgun ve titreyerek, derin bir rahatlama nefesiyle suyun üzerine oturuyorum, ama Eros'u bırakmıyorum. Nefesimi düzenlemeye çalışırken, yanımda yüzen onu izliyorum. Saçları su üzerinde buz gibi yayılıyor, cildi hatırladığımdan daha solgun ve onu nasıl kurtaracağımı merak ediyorum.

Hayır, merak etmem
gerekmiyor. Harekete
geçmeliyim.

Hypnos'u bulmalı ve çok geç olmadan Eros ve Death'in cesetlerini ona götürmeliyim.

Eros bana bunu yapmamı söyledi.

"Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım," diye kendime yarı yürekli bir cesaret vererek mırıldanıyorum.

Ayağa kalkarak, tereddütle ceketimi bırakıyorum. Neyse ki Eros olduğu yerde duruyor ve ben de mevcut durumu değerlendirmek için tamamen doğrulabiliyorum.

Onu odanın ortasında tek başına bırakamam. Obols'un bizi ne kadar süre koruyacağını bilmiyorum, ben ayrıldıktan sonra burada ne olacağını ise hiç bilmiyorum. En azından onu kapıya olabildiğince yaklaştırıp kuru bir yere çıkarmalıyım.

Kaşlarımı çatarak, onun etrafından dolaşmak için harekete geçiyorum, ama sendeleyip dizlerimin üzerine çöküyorum. Ayaklarımın altındaki su, ayakta durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar dengesiz.

Biraz ilerlemek istiyorsam sürünmek zorunda kalacağım... Bu da Eros'u arkamda sürüklemenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor. Keşke bir ipim olsaydı, ya da...

Elbisem, iğneler çıkarıldığında bolca kumaş kalır ve onu çıkarmak bu kadar uzun bir mesafeyi sürünerek gitmeyi kesinlikle çok daha kolay hale getirir. Altımda beni örtecek tek şey korse ve kısa, yarı saydam bir gecelik kalır, ama ben yalnızım.

Ve Eros kendi zihninde hapsolmuşken, kimse bunu asla bilmeyecek.

Florence'ın iğnelerini çabucak hallediyorum, sadece birkaç tanesini sulu mezarlarına bırakıyorum ve dikkatlice korseye sokuyorum. İpek kumaşları alıp Eros'un göğsüne ve omuzlarına sarıyorum, bir tür koşum takımı oluşturuyorum ve uçlarını kalçalarıma bağlıyorum.

Yaptığım işten memnun kalarak kapıya doğru sürünmeye başlıyorum, ancak Eros bir santim bile hareket etmeden kalçalarımdaki ipek düğümleri çözülüyor. Tekrar deniyorum, bu sefer düğümlere birkaç iğne batırıyorum.

Uğraşıyorum ama bir şekilde tanrıyı sadece birkaç milimetre ileri çekebiliyorum, sonra ipek tekrar çözülüyor ve birkaç iğne daha yüzeyin altında kayboluyor.

Bir an durup düşünürken hayal kırıklığıyla iç çekiyorum, sonra bir kez daha deniyorum.

İpeği sıkıca elime alıp, bu sefer belime olabildiğince sıkı sarıyorum. Kumaşı birkaç kez düğümleyip, düğümleri ve olabildiğince fazla ipeği korseye iğneliyorum.

Kendimi hazırlayarak tekrar yola çıktım. Kaslarım yanıyor, soluk tanrının ağırlığıyla mücadele ediyorum.

"Hadi," diye nefes alıyorum, aramızdaki geçici koşum takımı gerginleşiyor, "sakın şimdi kırılma."

Tüm gücümü önümdeki göreve verirken, vücudum soğuk terlerle kaplandı. Etrafımdaki dünya, sis, ter ve tam bir çaresizlikten başka bir şey kalmayana kadar daraldı.

Ve sonra, Eros'un vücudunun hareket ettiğini hissediyorum.

Hıçkırıkla boğuluyorum, ama bir an bile tereddüt etmeden, bu ivmeyi kullanarak değerli her santimetrede ilerlemeye devam ediyorum.

Sis yoğunlaşıyor, her yönden üzerime baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve önümde ne olduğunu görmemi tamamen imkansız hale getiriyor. Sadece kapılara doğru ilerlediğimizi umut edebilirim, oraya vardığımızda sağlam bir zemin olacağını ummak bile imkansız.

Su her an dalgalanıyor, her küçük dalga çekişime engel oluyor. Kumaş korseye ve iğnelere batarak deli edici ve acı verici bir his yaratıyor, ama pes etmeyi reddediyorum.

İlerlerken, bataklığın neden batmaya başladığını merak etmeden edemiyorum. Persephone'nin bununla hiçbir ilgisi olmadığını inanmak istiyorum, ama bir yanımda bunun başından beri onun planı olabileceğinden korkuyor. Beni babamla birlikte buraya çekmek ve sonra ben yalnız kaldığımda ikimizi birlikte boğmak.

Ama yine de, Cerberus onun benim için bir tehdit olduğunu düşünseydi beni onunla yalnız bırakmazdı. Özellikle Florence'ın kader işaretinin onun için ne anlama geldiğini anlattıklarından sonra.

Her halükarda, önümüzde sorunlar çıkacağı kesin.

Sulu genişlik sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor ve tüm varlığımı titreyip pes etmeye hazır hale gelene kadar onu göremiyorum.

Seyreleyen sisin arasından zar zor görülebilen... kıyı.

Sağlam zemin.

Toprak, taş ve çimen.

Ağlayabilirdim.

Persephone'nin odalarının kapılarını henüz göremiyorum, ama bu keşif, damarlarımda yeni bir umut ve adrenalin dalgasının dolaşmaya başlaması için fazlasıyla yeterli.

İçimde kalan tüm iradeyle, güvenli bir yere doğru ilerliyorum.

Dinlenmeye doğru.

Sert zemine ulaştığımda titriyorum, sis ve terle sırlı sıklam olmuşum, yorgunluktan yarı deli durumdayım, ama başardım.

Neredeyse.

Eros'u karaya çekmek için döndüğümde, kıyının kenarında kayıp düştüm. Yan tarafıma sert bir şekilde düştüm ve bu sarsıntı, korsemnin üst kısmına sıkıştırdığım madeni paralardan birini yerinden çıkardı.

"Hayır!"

Ona uzanıyorum, ama çok geç. Işık parıldıyor, annemin adının kenarına takılıyor, ulaşamayacağım bir derinlikte kayboluyor. Annemin altın parası, görünmez bir akıntı tarafından gözden kaybolurken, ben sadece izlemekle yetiniyorum.

Kaybın üzüntüsüyle, kalan üç parayı korse giysisinin içine daha derinlere saklamak için topuklarımın üzerine oturuyorum ve sonra dikkatimi tekrar Eros'a çeviriyorum. Nefesim kesilirken, onu yavaş yavaş sudan çıkararak kuru zemine güvenli bir şekilde yerleştiriyorum.

Hala soğuk. Hala içinde bulunduğumuz tehlikenin tamamen farkında değil, ama en azından Persephone'nin ölümcül bataklığında kaybolmadı.

Onun yanına yığıldım, göğsüm hızla inip kalkarken kendime birkaç dakikalık bir mola verdim. Derin nefes alıp, çimlere uzandım, kaslarımı hareket ettirmek istemiyordum, ama gözlerimi kapatmadım.

Dinlenmek çok kolay olurdu. Uykuya dalmak çok kolay olurdu, ama şu anda kendime bu rahatlığı sağlayamam. Ne kadar ihtiyacım olsa da.

Oturarak, sonunda kapılara doğru döndüm ve midem düğümlendi.

Menteşelerinden kopmuş, içe doğru kırılmış ve eşikte, yere kazınmış bir mücadele izleri var.

[illegible]

Artık hazırdım, ama tereddüt ettim ve Eros'a baktım.

Muhtemelen hayır, ama başka bir yol göremiyorum.

Eros'un mümkün olduğunca güvende olduğundan emin olmak için son bir kez daha kontrol ettikten sonra, sonunda kırık kapılara doğru dönüyorum. Hasarlı zemini mümkün olduğunca az bozmaya çalışarak alanı arıyorum, ama bunu kimin yaptığına veya neden yaptığına dair hiçbir ipucu bulamıyorum.

Belki de beni Cerberus'a değilse de Persephone'ye götürürler. Ya da kraliçenin kapılarını kıran kişiye ya da şeye.

Florence'ın uyarıları zihnimde yankılanırken, salona çıkıp duvarın bir tarafında olabildiğince sessizce ilerliyorum, ayak izlerini bozmamaya dikkat ediyorum.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum, ama avın yakalanma fırsatını bekleyen bir av gibi hareketsiz oturmaktan daha kötü olduğuna inanmıyorum.

Ancak, ne kadar uzaklaşırsam, ayak izlerini takip etme kararımdan o kadar şüphe duyuyorum. Daha önce ürkütücü olan sessizlik, şimdi tamamen sinir bozucu hale geldi. Daha önce olmayan bir ağırlık var, sanki benim henüz keşfetmediğim karanlık bir sırrı biliyormuş gibi.

En iyi çabalarıma rağmen, ayaklarımın hafifçe sürtünme sesi önümde yankılanıyor. Kendi beceriksiz seslerimden dikkatimi başka yöne çekmek için, koridorların bu kadar boş olmamasını neredeyse diliyorum.

İzleri takip ederek ilerlerken, ayak izlerinin hızında hiçbir değişiklik olmadığını fark ettim. Sarayın safir koridorlarında, ölçülü bir hassasiyetle kendi bölgelerini işaretlerken, sabit, telaşsız ve kesintisizlerdi.

Bu ayak izlerinin kime ait olabileceğini merak etmeye başlıyorum ki, aniden durmak zorunda kalıyorum.

Ayak sesleri kaybolmuştu.

İz bırakmadan yok olmuşlar.

Yavaşça gözlerimi kaldırdım, sahibinin huzuruna aptalca bir şekilde girmiş olmaktan korkarak. Ama hala çok yalnızdım, bu da beni çok rahatlattı.

Ancak, burada üç başka koridorun birleştiğini ve gizemli ayak izlerinin hangi yöne gittiğine dair hiçbir iz olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Işığın zemine vurduğu açığı kontrol etmek için çömeliyorum.

Hiçbir şey yok.

Ayak izleri herhangi bir yönde kaybolmuyor ya da azalmıyor, sanki sahibi adımını atarken ortadan kaybolmuş gibi, birdenbire yok oluyorlar.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bir seçim yapmak zorundayım: Ayak izlerini takip edip Eros'un yanında beklemek mi, yoksa diğer koridorlardan birini rastgele seçip kaybolma riskini göze almak mı?

Kaybolmamın bize bir faydası olacakmış gibi iç çekiyorum. Omzumun üzerinden geriye bakınca ağzım kurur.

Hayır, bu doğru olamaz.

Ayağa kalkıp, koridorda biraz geriye doğru adımlarımı takip etmeye çalışıyorum, ama nafile.

Takip ettiğim ayak izleri tamamen kaybolmuş. Ne kadar dikkatli baksam da, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Midesi bulanıyor. Kulaklarında baş döndürücü bir şekilde kalbi çarparken, geri adım atıp kendini soğuk taş duvara yaslıyor.

Tüm dikkatimi yere, izlere vermiştim... Onlar olmadan geri dönüş yolunu bulamayacaktım, çok fazla dönüş, çok fazla yol ayrımı vardı, yol boyunca kaybolmamam imkansızdı. Gözlerimi kapatıp, hızla çalışan zihnimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Buraya gelmek için takip ettiğim ayak izlerinin sadece zihnimin bir oyunu olduğuna inanmayı reddediyorum. Ancak şimdi, onları takip edenin ben değil, onların beni buraya getiren olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Koridorların birleştiği yere geri dönerek, köşeyi dönüp her birini sırayla aşağıya doğru bakıyorum.

Sola doğru, koridor hızla saparak gözden kayboluyor. Sağda ise her iki tarafta bir dizi kapı ve bunların arasındaki nişlere yerleştirilmiş heykeller var. Dümdüz ileride ise koridor, kenarlarını göremediğim geniş bir odaya açılıyor ve odada geniş bir merdiven var.

Keşke kimin ayak izlerini takip ettiğimi bilseydim, belki de hangi yöne gitmem gerektiğini... ya da kaçınmam gerektiğini bilirdim. Artık bunun için endişelenmenin çok geç, ileride kendi yolumu belirlemem gerekiyor.

Sanırım önce kimi arayacağıma karar vermem gerekiyor. Eros bana Hypnos'u bulmamı ve cesetlerini ona getirmemi söyledi.

Neyse ki Eros'un cesedinin yerini biliyorum, ama Death'in cesedini henüz bulamadım, iki tanrının ağırlığını taşıyacak kadar güçlü birini bulmak ise hiç söz konusu bile değil. Bu son düşünceye yüzümü buruşturuyorum. Cerberus,

bunu yapabilecek tek varlık, ama onun da sınırları olmalı.

Ve bu, onun bana yardım etmeyi kabul edeceğini varsayarsak. Bu şüpheyi zihnimden uzaklaştırıyorum, zamanı geldiğinde ve gelirse endişelenebilirim.

Öyleyse, önce Cerberus'u mu arayayım, yoksa Ölüm'ün cesedinin nerede tutulduğunu mu bulmaya çalışayım?

Cehennem köpeği bulmaktansa ceset bulmanın daha kolay olacağı hemen aklıma geliyor, ama bu düşünce midemi bulandırıyor. Florence ve Cerberus'un henüz onunla ilgili bir haberle geri dönemediklerini bildiğim için, muhtemelen kendimi kandırıyorum.

Ama denemeliyim.

Onu bulabilirsem, geriye sadece Cerberus'u bize yardım etmeye ikna etmek kalır. Kabul ediyorum, bu pek bir plan sayılmaz, ama en azından bir şey.

Dikkatimi tekrar birleşme noktasına çevirip, her bir koridoru bir kez daha dikkatle inceledim. Eğer ben Hades olsaydım, Ölüm kadar güçlü bir varlığı nerede saklamak isterdim?

Egosuna rağmen, içimden bir ses, korkunun onu Death'i ulaşılamayacak bir yere koymaya iteceğini söylüyor. Sarayı iyi tanımadan ulaşılması neredeyse imkansız bir yere, ki itiraf etmeliyim ki saray hakkında pek bilgim yok.

Yine de, benim tahminim yeraltı olurdu. Bu da şimdilik önümdeki merdiveni eliyor.

Diğer iki koridor arasında karar vermek için öne eğilirken, dengemi sağlamak için duvardaki aplikten tutunurum. Aniden birkaç santim öne doğru düşerken, metalik bir sesle kalbim ağzıma gelir.

Ayaklarımın altındaki taş titrer, sarayın içinden düşük bir gürültü yayılır ve koridorun diğerleriyle birleştiği yerde zeminde bir çatlak açılır. Koridorlar arasındaki tüm taş levha yaklaşık 30 santim aşağıya düşer ve yavaşça çekilerek spiral şeklinde bir safir merdiven ortaya çıkar.

İmkansız.

Taş ağır bir gürültüyle yerine oturur ve ardından yine sessizlik hakim olur. Daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum, ama merdivenin nereye çıktığını, ne kadar aşağı indiğini anlamak imkansızdır.

Merdiven karanlıkta kayboluyor — yolumu aydınlatacak meşale ışığı, aplikler, büyü yok. Sadece altında yatan her neyse, soğuk nefesi bana selam vermek için yukarı doğru dönüyor.

Dikişin kenarında duruyorum, kalan tüm içgüdülerim bu yolun bir nedenden dolayı gizlendiğini söylüyor. Bu yol bulunmak için yapılmamış. En azından bir ölümlü tarafından.

İşte bu yüzden bunun nereye varacağını görmek zorundayım. Bir tanrı bir cesedi başka nereye saklayabilir ki?

Yakındaki şamdanı elime alıp, diğer elimi uyluğumdaki hançere bastırıyorum.

Her ihtimale karşı.

Sonra, safir tahtın karanlık kalbine doğru inişime başlamak için bir adım attım.

HAZEL

Merdiven boşluğunda yaklaşık yarım spiral indikten sonra, üstümdeki taş levhanın gürlediğini hissediyorum ve kapanmaya başladığını izlemekten kendimi alamıyorum. Ani bir rüzgar esintisi meşalemi söndürüyor ve giriş kusursuz bir şekilde yerine kapanarak beni zifiri karanlık bir boşluğa hapsediyor.

Sözde şansımın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

Artık gidecek başka yer yok, aşağıdan başka.

En yakın elimle nemli ve soğuk duvara dokunarak, sönmüş meşaleyi yolumu bulmak için kullanıyorum. Merdivenler kaygan ve düzensiz kristalden yapılmış, bu da her adımı zorlaştırıyor ve ani hareketleri tehlikeli hale getiriyor.

Hava daha ağırlaşıyor — eski ve küflü — cildime yapışıyor ve ağzımda unutulmuş demirin keskin kokusunu bırakıyor. Titriyorum, ayaklarımın altındaki taş daha da buz gibi oluyor ve nefesimin daha küçük ve sıkı nefesler halinde kaçarken donduğunu neredeyse duyabileceğime yemin edebilirim.

Zaman burada yer almıyor, inişim hem zahmetli hem de sonsuz. Neredeyse pes edip yorgunluktan çökmek üzereyim ki karanlık değişiyor.

Hafif bir parıltı.

Ve sonra, birdenbire, gözlerimi korumak zorunda kalıyorum, çünkü çok aşağıdan mavi alevler fışkırıyor ve safir merdiven boşluğunun ortasındaki omurgayı parlak bir ışıkla aydınlatıyor.

Farkında olmadan kendimi merdiven boşluğunun karşı duvarına yapıştırmışım, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Artık görebiliyorum, ama ne pahasına? Alevleri kim yaktı? Ve neden sadece şimdi?

Belirsizliğe rağmen geri dönmeyi reddediyorum. Aşağıda biri varsa, eninde sonunda yakalanacağım ve aşağıda ne olduğunu bulmaya çalışırken şansımı denemeyi tercih ederim.

İleri doğru ilerlerken, bir elimle duvara tutunarak destek alıyorum ve diğer elimde tuttuğum meşaleyi, gerekirse silah olarak kullanmak için hazır tutuyorum. Artık ilerlemek daha kolay ve merdiven boşluğundan olabildiğince çabuk çıkmak için acele ediyorum.

Birkaç dakika içinde, spiral merdiven düzleşiyor ve kendimi açık bir kemerin önünde buluyorum. Öne eğildiğimde, uzun, oldukça dar bir koridor sağa ve sola uzanıyor.

Koridora adım attığımda, mavi alevler her iki tarafta da duvarlar boyunca zarif oyma çizgiler halinde akıyor, bu çizgiler sihirden başka hiçbir şeyle aydınlatılamayacak kadar sığ. Bir adım daha ileriye, merdiven boşluğunun sığınağından uzaklaşarak, karanlığa doğru bakıyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Kimse gizli bir yarıktan çıkıp beni yakalamıyor, kimse beni durdurmak veya varlığını duyurmak için seslenmiyor.

Anladığım kadarıyla, burada yalnızım.

Hafif bir rahatlama nefesini alıp, mavi ışık çizgilerinin daha uzağa uzandığı sol tarafa doğru yola çıkarak aramaya devam ettim.

Burada hava daha da ince, garip bir bayatlık ciğerlerimi kaplıyor ve umarım titrek alevler ben ayrılmadan önce havayı çok fazla tüketmezler. Bu düşünceyi düşünür düşünmez, etrafımdaki ışık tekrar değişiyor.

Kaşlarımı çatarak, alevlerin sönmeye başladığını fark ettim. Gözlerimi kırıştıtarak görüşümü sıfırlamaya çalıştım, ama durum daha da kötüleşti. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve panikle göğsüm sıkıştı.

Arkamdaki geçit her saniye daha da karanlıklaşıyor, alevler bana doğru ilerlerken sönüyor. Acele etmezsem, bir kez daha karanlık tarafından yutulabilirim.

Geri dönüp hızımı artırıyorum, ama kısa süre sonra daha da hızlı koşmam gerekiyor. Birkaç dakika içinde, solan ışık çizgilerine yetişmek için koşuyorum

ışık çizgilerine yetişmek için koşuyorum, eteğimi bir elimle tutarken, diğer elimde hala meşaleyi sıkıca tutuyorum.

Daha önce alevlerin canlanmasına neden olan bir şey olmalı, ama ne?

Ya da kim?

Soruma cevap olarak aklıma sadece bir isim geliyor, ama onu hemen bastırıyorum. şimdi değil.

Odaklan.

ışığın içinde kal, burada ne olduğunu bul ve kaç. şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ciğerlerim ağrıyor ve başım, efor ve oksijen eksikliğinden dönüyor, ama kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ediyorum.

Ta ki yapamayana kadar.

Bacaklarımın gücü kesiliyor ve yana doğru tökezleyerek duvara çarpıyorum, sonra da bitkin bir halde yere yığılıyor. ışığın bana doğru yaklaşmaya devam ettiğini ve sonra da geçip gittiğini izliyorum, ama kalkamıyorum. Onu kovalayamıyorum.

Dinlenmem lazım. Nefes almam lazım. Bir anlığına da olsa.

Duvara yaslanıp, ışığın sonunda snmesini beklerken gücümü toplamak için gözlerimi kapatıyorum.

Ancak, gözlerimi tekrar açtığımda, ışık sönmemişti. En azından, tamamen sönmemişti.

Uzakta, acele edersenem hala yetişebileceğim hafif bir parıltı var. Ağrıyla ayağa kalkarken, ona doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Yavaşladığım halde ışık giderek parlaklaşıyor ve alevlerin sonunda hareket etmediğini fark edince içimde umut yeşeriyor.

Yaklaşınca nedenini anlıyorum.

İki devasa siyah kapı nm kapatıyor, her iki yanında parlak mavi alevler yanmasına rağmen karanlıkta neredeyse görünmezler.

Bu olabilir. Bu olmalı.

Kalbim hızla çarparak kapılara yaklaşıyorum, avucumu pürüzsüz yüze ye düz bir şekilde yerleştirip itiyorum.

Ağır siyah kapı yavaşça açılır. Yeterince geniş bir aralık oluşur oluşmaz içeri sıkışarak girerim ve geniş, dairesel bir odaya adım atarım — yeraltı dünyasının tam kalbine oyulmuş karanlık bir kutsal alan.

Pürüzsüz, safir rengi duvarlar yukarı doğru kıvrılarak, tanımadığım bir dilde yazılmış garip, parlayan runik harflerle oyulmuş kubbeli bir tavana uzanır. Zemin, geçidi aydınlatan aynı ateş mavisini çizgilerle süslenmiştir, ancak bu çizgiler, gözü odanın ortasına çeken, dokunmuş bir desen oluşturur. Orada büyük bir taş masa beklemektedir.

Ve üzerinde... koyu renkli bir ketenle örtülmüş bir ceset.

İleri adım atıyorum, bunun mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum, ama örtülü olsa bile, bu şekil çok tanıdık, çok uzun, çok heybetli, Ölüm'den başkası olamaz.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve aniden bu an için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ediyorum.

Onu böyle görmek.

Bu kadar yalnız. Bu

kadar hareketsiz.

Yaklaşırken gözlerimin arkası yaşlarla doluyor, elbisenin eteği arkamda aceleyle fısıldayan bir ses gibi sürükleniyor.

"Ölümlü, burada ne yapıyorsun?"

Şaşkın bir çığlık attım, el fenerim elimden düşerek yere çarptı. Sese doğru döndüm ve açtığım kapının hemen arkasındaki gölgelerden bir figürün çıktığını gözlerimi kocaman açarak izledim.

Gözleri loş ışıktaki parıldıyor, dağınık saçlarının karanlık dalgalarını eliyle tararken içinden yanıyor.

"Cerberus," diye nefes nefese kaldım, omuzlarım rahatlamanın ağırlığı altında çöktü. "Beni korkuttun."

Cevap olarak bana bir gülümseme bile göstermedi, gözlerindeki ateşin aksine ifadesi soğuktu.

"İyi, korkmalısın," diyor, sesini alçaltıp ölçülü bir şekilde bana doğru bir adım daha atıyor. "Burada olmamalısın."

"Cerberus?" Onun adımlarına uyum sağladım, cildim uyarıcı bir şekilde karıncalanıyordu.

"Burada olmamalısın," diye tekrarlar, sesi o kadar düzgün ki, bu onu daha da korkutucu hale getirir. Çapkın gülümsemesi yok olmuştur. Gözlerindeki yaramaz ısıltı yok olmuştur.

Geriye kalan tek şey soğuk, hesaplı bir disiplin.

CERBERUS

Neden dinlemiyor? Burada olmamalı. Burası güvenli değil... *Ben* güvenli değilim.

Bir şeyler ters gidiyor.

Bağ çok hızlı bir şekilde yerine oturuyor.

Beni tırmalıyor, içimden parçalıyor. Onu arzuluyorum, ama bağ beni onu yok etmek istiyor. Pes etmediği için onu cezalandırmak istiyor.

Hades'in sadakat zinciri, kader bağı bükülürken bile sıkışıyor, keskin bir bıçak gibi kaburgalarıma gömülüyor.

O, benim ne kadar kırılmak üzere olduğumu bilmiyor.

Bu kadar kırılmanın eşiğinde olmamalıyım. *Ona* bu kadar yakın olmamalıyım.

Her an, bu bağlardan biri kopabilir. Birisi
kaz

ana Ve her halükarda, ona zarar vereceğim.

cak. Ona doğru yavaşça bir adım daha atıyorum ve onun geri çekildiğini izliyorum.

"Gitmelisin, şimdi," diyorum, sesimin bu kadar acımasız olmasından nefret ederek.

sesler. Arkasında gizlenen düşük homurtuyu nefret ediyorum.

"Haydi ama," Görünmez tasma sıkışıyor, beni itaat etmeye zorluyor. "Bunun neresi eğlenceli ki?"

Hades.

Dişlerimi sıkıyorum, iç kutsal alanın sessizliği tarafından aptal yerine konduğumu fark ediyorum, kral arkamdaki odaya girerken, ağır kapıları gürültülü bir sesle kapatıyor.

Son birkaç dakikada tasmaının çekişinin giderek sıkıştığını fark etmeliydim. Kaçmalıydım, fırsatım varken onu da yanımda götürmeliydim.

Neden kaçmadım?

Şimdi, ikisinin arasında sıkışıp kaldım. Onunla kader bağı, onunla sadakat bağı... ve ben ikisinin arasında boğuluyorum.

O işareti reddederken onu koruyamam, ama Hades beni ona karşı kullanırsa kendimle yaşayamam.

"Cerberus," diyor Hades, sesi çok tatlı. Çok yumuşak. "Görünüşe göre benden çok uzun zamandır sır saklıyorsun."

"Sırlar mı, efendim?"

"Not. Ölümü kapıma çağıranın sen olduğunu.

Devam etmeme gerek var mı?"

"Ben sadece görevimi yerine getirmek istedim, korumak için..."

"Yeter, Kaderleri gördüm. Senin bağıni biliyorum."

Hayat ruhumdan akıp gidiyor, kalbim göğsümde ölüyor. Neden ona söylesinler ki? Tabii ki, bunu bana karşı kullanması için söylemedilerse.

Bana karşı.

"Ben..."

"Sessiz ol! Ben sana konuşmanı söylediğimde konuşacaksın," Hades kulağıma fısıldayarak etrafımda dolanıyor. "Onun Ölüm'ün yeni bedenini bulduğunu da biliyorum. Görünüşe göre, ruhu şimdilik bağıli kalacak."

Ne?

Gözlerim ölümlü kadına kayıyor, yüzü solgun ve sarsılmış, ama onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyorum.

"Şimdi, Cerberus, onu konuşturun. Bana onun bağıının kim olduğunu söylemesini sağla."

kim olduğunu söylemesini sağla."

"Kim o?" diye ona hırlıyorum — sözlerim kül ve zehir gibi tadı zehir gibi tadı var. Gözlerim karanlık bir kararlılıkla ona sabitlenirken, farkında olmadan Hazel'a doğru bir adım attığımı fark ediyorum.

Kendimi durduramıyorum. Sorgusuz sualsiz emirlere itaat ediyorum,

tasman gerginleşiyor.

"Yapamam..."

"Yapabilir ve yapacak," Hades onu keser. "Onu zorla.

Gerekirse onu kır."

Geri çekilir, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde korku belirir. Bir yanımda, onun üzerinde yarattığım etkiyle acımasız bir zevk duyarken,

diğer kısmım acı içinde kıvranıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum ve nefesini tutuyor. Çığlık atmıyor ya da kaçmıyor. Sadece bana bakıyor ve bu benim kalbimi parçalıyor.

Hâlâ bana güvenebileceğini düşünüyor.

Onu yakalamak için uzanıyorum, elim boğazını sarıyor ve o da bana izin veriyor. Elimle boynunu kırabilirim, ben...

Acı dolu bir inilti.

Gözlerimi kırıştırdığımda Hazel'ın uzak duvara yaslanmış yerde kıvrılmış olduğunu görüyorum. "Aferin oğlum," diyor Hades alaycı bir şekilde ve aniden onu fırlatmış olabileceğimi fark ediyorum. onu attığımı anlıyorum. "Devam et."

Kalbim burkulur, zihnim bana direnmem için bağıırır. Durmam için, ama artık kendimi kontrol edemiyorum. Hazel başını kaldırır, gözyaşları yanaklarından süzülürken kendini yerden kaldırmaya çalışır. Yolumdan çekilmek için.

Ve içimdeki canavar kükrer.

Birdenbire ona birkaç santim uzaklıkta buluyorum kendimi, dişlerimi sıkmış, nefesim kesik kesik, ellerim başının iki yanındaki duvara vuruyor. Onu kafese kapatıyorum.

Ona *dokunmamak* için kendimi zor tutarken... Ona zarar On vermemek için... u.

"Cerberus," diye nefes nefese söylüyor.

Dudaklarından çıkan adım sanki yatıştırıcı bir merhem gibi, Hadi, söyle. Bana *emir ver*. Ona karşı gelmem için bir yol göster. Gözlerimle yalvarıyorum, ama konuşan Hades.

"Onu kırmanı söylemiştim," diye emreder. "Eğer sana ismi vermezse, ondan zorla al. Onun için değerli olan her şeyi al. Onu soyun. Hemen!"

Bu sözler içimde topyekûn bir savaş başlatır. Hiçbir uyarı olmadan, tasmam ve bağım uyumlu ve korkutucu bir uyum içinde, ikisi de bana itaat etmemi emreder.

Onun kokusu duyularımı alt üst ediyor. Yumuşak ve tatlı, savunmamı yıkıyor.

Ellerim onun iki yanında titriyor, sonra koyu renkli ipek elbisesine düşüyor.

Hayır.

Elbisesi yırtılır, iç çamaşırının üst kısmı ortaya çıkar, Hades'in sözleri kafamda yankılanır.

Onu kır.

Onu al.

Onu soy.

Lanet olsun, onu istiyorum, ama böyle değil. Zorla değil. *Ona* itaat ederek değil.

Kumaşı tekrar yırtıyorum, böylece kalçalarının etrafında asılı kalıyor.

"Cerberus, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin. Ona itaat etmek zorunda değilsin."

Bu bir emir değil.

Parmaklarım kumaşa karşı seğiriyor, söyleneni yapmak için can atıyor, karnım düğümleniyor ve alnımda ter damlaları oluşuyor.

Tasma bir ilmek gibi sıkışıyor, ben de dişlerimi sıkıp dilimde demir tadı hissediyorum.

"Bu bağın sorun yaratacağını biliyordum," der Hades alaycı bir şekilde. "Onu buna boyun eğmeye zorla, Cerberus. Hemen."

Eğilirim, ağzım onun ağzını bulur, şiddetli, aç, yanlıştır. Ellerim ona uzanır, vücudumu onun vücuduna doğru iterim, bizi duvara yapıştırırım.

Bir elimle saçlarını, diğer elimle uyluklarını tutup kendi kalçamın üzerine kaldırıyorum. Bunu bitirmek, onu sahiplenmek ve tasma ile bağı tatmin etmek çok kolay olurdu. Çok kolay olurdu...

Hayır, tatlı ve çılgın dudaklarından uzaklaşıyorum. İrademle direnmeye devam ederken vücudum titriyor.

Dağılmaya başlıyorum, tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Hazel," öpücükler arasında düşük bir sesle inleyerek, kalbim içimde parçalanıyor. "Beni durdur."

Bununla tek başıma mücadele edemem.

Ve sonra canavar devreye girer, arzusu yakıcıdır, avı elinin altındadır. Artık direnmek yok. Elimi saçlarından çekip eteğini çekerek kendimi ona bırakırım.

"Cerberus, dur," diye inler Hazel, sesi küçük ama duyulabilir.

Boynumdaki ilmek gevşer ve donakalırım. Ama, ruhumu parçalayan tek bir an için, bunun için çok geç olduğunu düşünürüm.

Ama yanılıyorum. Onun sıcaklığı beni tüketmek üzereyken, kalbim hızla çarpan göğsümde yeniden canlanıyor.

Hades ise, şanslı bir mucize eseri, o anı yanlış yorumladı.

"Aferin, benim iyi oğlum," diye yavaşça alkışlayarak övünür. "Senin bunu yapamayacağını düşünmeye başlamıştım. Tabii ki, şimdi o benim için mahvoldu."

"Ona zarar vermemi söyle," diye Hazel'ın kulağına fısıldadım. "Ne?"

"Lütfen, söyle. Emret," diye düşük sesle homurdanarak, onun gözlerine bakmak için geri çekildim. "Sana hizmet etmeme izin ver."

Sadece bir saniye tereddüt eder.

"Cerberus, Hades'e ödet."

HAZEL

Emrim Cerberus'ta etkisini gösterir göstermez, gözlerindeki ateşin alevlendiğini görüyorum. Yavaşça, beni tutan ellerini bırakıp Hades'e doğru dönüyor.

Başını sallar, çok uzun süre dövölüp kafese kapatılmış, az önce serbest bırakılmış bir hayvan gibi vücudunu sallar.

"Kız kendine ait kalır, dokunulmaz."

Hades yaklaşır, yüzü öfkeyle buruşurken Cerberus'a tehditkar bir şekilde parmağını doğrultur. "Ne, nasıl bana karşı gelirsin! Başladığın işi bitir, yoksa ben..."

Cehennem köpeği atılır ve bir an için Hades'in yüzünde korku görürüm. Sonra yere düşer ve ikisi üzerinde ateş ve öfkeyle bulanık bir görüntü oluştururlar.

Yer, öfkeleri altında titrer. İkisi çarpıştığında, taşlar ve kristal tozu kutsal odada yankılanır.

"Sen benim malımsın," diye kükrer Hades, mavi bir ateş patlamasıyla Cerberus'u kendinden uzaklaştırır. "İtaat et, yoksa seni isyanınla boğazlarım."

Cerberus doğrulur, elinin tersiyle ağzındaki kanı siler ve Hades'e sırtarak bakar. "Denemeni görmek isterim."

Krala saldırır, bu sefer tüm vücudu alevler içinde kalır, pençeleri ve dişleriyle saldırır. Bu sahne, gözlerini ayırmanın imkansız olduğu kadar korkutucudur.

Ancak, Cerberus'un neden canavara dönüşüp işi bitirmediğini merak etmeden edemiyorum. O zaman Hades bile ona karşı koyamazdı, tıpkı Ölüm'ün yapamadığı gibi.

Midem bulanır ve Hades, Cerberus'u yere tekmeledikten sonra üzerine atlayıp yüzüne alevli yumruklar atarken ağzımı kapatmak zorunda kalırım.

Cehennem köpeği gevşerken, Hades sonunda topuklarının üzerine oturur ve parmaklarındaki yüzükleri düzeltirken zor nefes alır. Ayağa kalkar, Cerberus'un botuna iyice bir tekme atar ve sonra bana doğru yürür.

"Görünüşe göre seni mahvedecek olan ben olacağım, hem de Ölüm'ün önünde," diyor alaycı bir şekilde dilini şaklatarak. "Seni kendim mahvetmekten rahatsız olduğumdan değil. Sadece yazık oluyor. Senin için büyük planlarım vardı."

Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirmeye uzanır ve bir an için her şeyin bittiğini düşünürüm. Sonra, kralın arkasında gürleyen bir homurtuyla devasa, yanan bir çerçeve belirir ve gözlerim fal taşı gibi açılır.

Cerberus'un canavarı omzunu ısırpı onu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce, dönmeye zar zor vakit bulur. Kral safir duvara çarpar ve darbeyle duvar çatlar.

Nefesimi tutarak, vücudunun yere kaymasını ve orada kalmasını izlerim.

Hareketsiz ve kıpırdamadan.

Cerberus dizlerinin üzerine çöküyor, sırtı bana dönük, bir kez daha insan olmuş, göğsü inip kalkıyor, vücudu terden parlıyor. Ben ona doğru ilerlemeye başlarken bana doğru elini uzatıyor.

"Bekle! Bekle..." der, zor nefes alıp vererek. "Ne oldu?"

"Henüz kontrolü ele geçiremedim. Ben... canavar hala beni esir alıyor."

Ona yer açmak için bir adım geri çekildim, ama aniden sadece göğsünün çıplak olmadığını fark ettim. Nefes alırken kutsal mekanın ışığı, vücudundaki her kasın güç için tasarlanmış olduğu güçlü sırt çizgileri üzerinde dolaşıyordu.

Parmaklarım, ışığı ve onun ışığın içinde diz çökmüş halinin güzelliğini yakalamak için kaşınıyordu — savaşın ardından bir savaşçı.

Sonra ayağa kalkar ve ben onun mahremiyetine saygı göstermek için yüzümü başka yöne çevirmek zorunda kalırım. Ben de kendi elbisenin yırtık kumaşını düzeltmek için elimden geleni yaparım.

"Bakabilirsin," diyor Cerberus bir dakika sonra, ve ben tereddütle ona döndüğümde, onun kralın pantolonunu giymiş ve gömleğini giymeye çalışırken olduğunu görüyorum.

Neyse ki, Hades'in ipek pantolonunu, cesedi hala yerde yatarken geride bırakmış.

"Öldü mü?"

"Hayır, baygın," diye soğukkanlılıkla cevaplar. "Gitmeliyiz. Uzun süre bu şekilde kalmayacak."

"Ölümün bedeni..."

"Onu taşıyacağım, ama bir şartla."

"Evet?"

"Bu bağ hakkında bildiğin her şeyi bana anlat."

Bir kez başımı salladım ve o harekete geçti. Ağır kapılara doğru yürüdü, onları açtı ve taş masaya geri döndü.

Ölüm'ün cesedini kollarının arasına almadan önce, saygıyla kefeni dikkatlice çıkardığını izliyorum. Ağırlığın altında zorlanarak homurdanıyor ama şikayet etmiyor. Daha önce Ölüm'ü arenadan taşımak için yaklaşık bir düzine adamın gerektiğine şahit olduğum için, tek yapabileceğim şok içinde bakmak.

"Koşabilir misin, yoksa seni sırtımda taşımam mı gerekiyor?"

Cevap vermek için ağzımı açmaya başlıyorum, ama o çoktan çömelmiş durumda. "Boş ver. Yetiştirebileceğini bana inandırmaya çalışma.

asla sormamam gereken, savaşın yıprattığı bir soruydu."

İlk içgüdümlük öyle yapmamı söylese de onunla mücadele etmiyorum ve elimden geldiğince tutunmak için sırtına tırmanıyorum. Aramızdaki katmanlara rağmen vücudunun ısı cehennem gibi ve o yola çıkınca ince havanın soğukluğu bana rahatlama getiriyor. Tünel bulanıklaşıyor, mavi alevler sanki onu takip edercesine canlanıyor.

"Işıklar."

"Sadece belirli varlıklara tepki veriyorlar," diye cevaplar. "Şimdi, bana

her şeyi anlat."

Cerberus, Eros, bataklık ve Persephone'nin odasından kaçıp gizli merdiveni bulmamı anlatırken dikkatle dinliyor, ancak daha utanç verici ayrıntıları anlatmamaya özen gösteriyorum. Anlatmam bittiğinde tek kelime etmiyor ve sessizce kaçışımıza devam ediyoruz. Dolambaçlı tünellerden koşarak geçiyor, yan yollara sapıyor ve onun için aydınlanan garip ve harika mağaralardan geçiyoruz.

Belli ki burayı avucunun içi gibi biliyor ve o merdivenlerden geçip mavi alevleri tetiklemeseydi, nereye varabileceğimi düşünmek bile beni ürpertiyor.

Yavaş yavaş derinliklerden çıkıyoruz, hava ısınmaya başlıyor ve ciğerlerimi yeniden dolduruyor, tadı yarı unutulmuş bir nefes gibi olsa da. Çok daha dar bir virajı dönerken yukarı bakıyorum ve bir duvara çarparak Cerberus'u neredeyse elimden kaçırıyorum.

Ancak, duvara çarpıyoruz... içinden geçiyoruz.

Bir an için, kalın, pürüzsüz bir jöle duvarından çekiliyormuşum gibi hissediyorum ve sonra kendimizi safir sarayın çok tanıdık koridorlarında buluyoruz. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, ama arkamdaki taş duvar diğerlerinden farksız görünüyor.

Cerberus yakındaki bir koridordan aşağı kayarak büyük bir heykelin arkasına gizlenmiş karanlık bir oyuğa giriyor. Diz çökerek beni sırtından indiriyor ve ardından Death'in cesedini en uzak duvara yaslıyor.

"Bana anlattığın her şeyden kesinlikle emin misin?" diye fısıldayarak bana doğru dönüyor.

"Evet."

"Peki, ben gidip Eros'un cesedini getireceğim. Buradan ayrılma. Anlaşıldı mı?"

Ölüm'ü burada yalnız bırakmak ya da kaçışa bu kadar yakinken koridorlarda dolaşırken yakalanma riskini göze almak istemediğimden bir kez başımı sallarım.

Cerberus durur, gitmeye hazırlanırken, onu durdurmak için bileğini tutarım.

"Florence'ı bulabildin mi?"

"Bulamadım," diye cevaplar, çenesini bir an hareket ettirip ekler, "ama başka biri buldu."

Cesaret edemiyorum ama kendimi zorlayarak soruyorum,

"Kim?"

"Eris." Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiğini tam olarak anlamadım, ta ki o ekleyene kadar

"O, kralın casusu ve bizim dostumuz değil. Florence'ı Deimos'a teslim etti."

Aniden onu hatırladım. Persephone ile yalnız konuşmama izin vermeyen oydu.

Hayır. Ağlamayı bastırmak için elimi ağzıma kapattım, korku midemi düğümledi.

"Florence şu anda hayatta, ama zar zor. Bildiğin gibi, Deimos merhametli biri değildir."

"Bu benim hatam, yapmamalıydım..."

Cerberus sözümü keserek hızlıca yanıtladı. "Suçlu olan Deimos. Hades. Kader. Bu çürümüş çukur, sen değilsin."

"Ona yardım etmeliyim."

"Senden istenen şeyi yaparak ona yardım edebilirsin." Gözlerini bana dikti, içinden yanan bir bakışla, elini uzatıp yanaklarımla sıcaklığını hissetti. "Onu kurtarmak için kendini tehlikeye atarak kimseye yardım edemezsin. Şimdi değil. Bana güven."

Yine başımı sallayarak gözyaşlarımla yutuyorum. Haklı olduğunu biliyorum, ama yine de canım yanıyor. Bana bir saniye bakıyor, sanki bana inanmaktan emin değilmiş gibi, sonra elini benden çekip sessizce sarayla koridorlarına doğru kayboluyor.

Geri dönüp, Ölüm'ün yanına kıvrılıyorum, elime onun pelerininin bir tutam alıp ona sarılıyorum ve ağlıyorum. Ölüm için, Florence için, Babam için, Cyprian için... incittiğim ve henüz incitmemiş olabileceğim herkes için.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Bunu hiç istemedim. Kimseyi incitmek istemedim."

Cerberus aniden bir sıcaklık dalgasıyla yeniden ortaya çıkıp Eros'u omzuna attığında, uykuya daldığımı hatırlamadan birdenbire uyanırım. Birkaç taş nöbetçi saklandığımız yerin önünden gürültüyle geçerken, Cerberus hemen elini ağzıma kapatarak şaşkınlık çığlığını bastırır.

Bir dakika daha sessizce bekledikten sonra elini indirir ve Eros'u Death'in yanına yere indirir. Artık dörtümüzü zar zor sığdırabilen bir oyuktur burası.

"Saray artık uyumuyor," diyor Cerberus fısıltıyla. "Hades'in cesedi bulundu ve Deimos, suçluyu aramak için muhafızları geri çağırdı."

"Ne yapacağız?"

"Önce bu saraydan, sonra da bu şehirden kaçacağız."

"Nasıl, şu anda tüm muhafızlar bizi arıyor?"

"Neyse ki, Deimos benim rakibim olamazdı," diyor yarı gülümseyerek, ayak parmaklarının ucunda öne doğru eğilerek, arka duvara ittiği Death'i yakalamak için. "Özellikle gizli geçitler konusunda."

Duvarın onun elinin altında açılıp geçmemizi sağladığını görünce ağzım açık kalır.

"İçeride ne var?" diye soruyorum tereddütle.

"Arada." Gözlerim Death'e kayarken iri iri açılır. "Hayır, o arada değil, sadece salonların içindeki salonlar. Göreceksin."

Bununla birlikte, iki tanrıyı aynı anda nasıl taşıyacağını düşünürken bana geçmemi işaret eder.

Duvara adım attığımda, gördüğüm şey beni daha da şaşırttı. Cerberus onu tarif ederken yanılmamıştı. Buradan safir duvarların ötesini görebiliyorum, ortasından bir yol açılmış, sanki ayrılmış bir denizin içinden yürüyormuşum gibi, her iki yanında derin mavi dalgalar yükseliyor.

"Oldukça mahremiyet ihlali, değil mi?" diyor cehennem köpeği, arkamdan sıkışarak.

"Öyle de denebilir," diye hafifçe homurdanıyorum, omzumun üzerinden bakınca onun bir elinde Ölüm'ü sürüklediğini, diğer eliyle Eros'un kollarını boynuna doladığını görüyorum.

Ben onun yöntemlerini sorgulamak için ağzımı açmadan, "Saraydan çıktığımızda bir araba bulacağız" diyor. "şu anda yapabileceğim en iyi şey bu. şimdi arkanı dön, seni yönlendireceğim."

Cerberus arkamızdaki duvarı kapatır ve sarayın sesleri duvarın arkasında kaybolur. İlerleriz, yolumuzu geçtiğimiz odalardan ve koridorlardan duvarların içinden sızan ışıklar aydınlatır.

"Buradan sola," der cehennem köpeği nazikçe, ben yavaşlayıp birkaç muhafızın ters yönde aceleyle geçip gitmesini izlerken, hiçbirimiz bizim varlığımızdan habersiz. Daha ileride, bir asilzade sarhoş bir şekilde pantolonunu çekmeye başlarken, bir hizmetçi kızı sertçe bir odaya sürüklediğini görüyorum.

Onun adına harekete geçmek için duruyorum, ama Cerberus sadece yumuşak bir uyarı olarak homurdanıyor: "Hiçbir şey yapamayız, Hazel. Devam et. Oyla fazla uzağa gidemez. O ısıırır."

Bir virajı döndüğümüzde koridor daralır ve üçümüzün geçmesi için çok sıkışık bir yer olur, ama başarırız ve geçit tekrar genişler. Burada taht odasının önünden geçeriz ve Hades'in onu kirleten varlığı olmadan, odanın güzelliği beni hazırlıksız yakalar.

Biraz daha yürüdüktan sonra Cerberus bana durmamı işaret eder.

"İşte geldik."

Elini tekrar duvara bastırınca, küçük bir kemerli geçit açılır ve sarayın geri kalanına kıyasla eski hizmetçi odaları gibi görünen bir yere çıkarız, ama ben Merelda'nın eski odasını benim için seve seve alırdım.

Cerberus arkamızdaki yolu kapatır ve odanın uzak ucuna doğru başını sallar. Eros ve Death'i yere indirir, eski bir kitaplığı kenara çeker ve arkasındaki duvardan taşları çıkarmaya başlar. Çok geçmeden, benden fazla uzun olmayan, eski, yıpranmış bir kapı ortaya çıkar.

"Bunun arkasında ne var?" diye soruyorum, o son taşı da yerleştirip, duvardan yeni çıkarılmış olduğunu asla anlayamayacağım şekilde istiflerken.

Bana sırtıarak bakar ve alnındaki terli saçlarını geriye atar.

"Kaç, en azından bu lanetli saray duvarlarından."

HAZEL

O bizim için kapıyı zorla açıp geçmemizi sağlarken, daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu... ta ki diğer tarafta neredeyse iki kat yüksekliğinde bir düşüş olduğunu fark edene kadar.

Cerberus, ben çok hızlı adım atıp alışılmadık derecede serin gece havasına düşmek üzereyken, zar zor kolumu yakalayıp beni geri çekiyor.

"Vay canına, dikkatli ol! Üçünüzü birden taşıyacak gücüm yok. Önce onların cesetlerini indireceğim, sonra sana yardım edeceğim."

Onun hızlı tepkisine minnettar olarak geri çekilirken, Eros'u sırtına alıp kendini yere indirmesini izliyorum. Nasıl geri çıkacağını merak ediyorum ki, geriye doğru koşarak zıplıyor, duvara tırmanıyor ve kendini yukarı çekmeden önce kapı çerçevesini tutmayı başarıyor. Bunu bir kez daha tekrarlıyor ve sonra bir an durup açık kapıda oturuyor, bacakları kenardan sarkıyor.

"Şu anda tüm bunları yapmak için enerjiden bahsetmiyorum bile, bu gücü nereden buluyorsun?" diye soruyorum.

"Kim demiş ben yaparım diye?" diyor ve yüzünde yorgunluk belirtileri beliriyor, ama sonra bir gülümsemeyle bunu gizliyor. "Şimdilik, zorunluluk beni ayakta tutacak. Hadi, buradan gidelim."

Sırtını okşadı ve ben de kollarımı boynuna doladım. Ona sarıldım, o da bir eliyle kapı çerçevesine tutunarak diğer eliyle benim ellerimi tuttu. Gözlerimi kapatmam gerekti ve o da beni bıraktı.

Birkaç saniye boyunca dünya ağırlıksızdır, sonra bir gürültüyle yere ineriz, ama beklediğim kadar sarsıcı değildir.

Cehennem köpeğinin sırtından kayıyorum ve o tekrar duvarın yanına tırmanarak kitaplığı arkamıza yerleştiriyor. Nedense, buradan bakınca bu başarı daha da etkileyici görünüyor.

Yanımda yere inen o, ellerini silkelerken üçümüzü sırayla bakıyor.

"İkisini taşımak için bir araba falan bulmam gerekecek, burada bekleyin. Uzun sürmez."

Yalnız kalma fikrinden hoşlanmıyorum, ama Cerberus terk edilmiş bahçeyi oluşturan yabancı otlar ve dikenlerin arasında kaybolurken bunu söylemiyorum. Saray duvarı bir tarafta yükseliyor ve diğer tarafta dağa karışıyor. Hades'in sarayının bir dağın yamacına inşa edildiğini daha önce fark etmemiştim, belki de bu yüzden şehir üzerinde bu kadar büyük bir hakimiyet kuruyor gibi görünüyor.

Titreyerek yakındaki bir kayanın üzerine oturup Cerberus'u beklerken, çalılıklardan sesler duyuyorum. Sesler saray duvarının köşesinden geliyor gibi.

"Haber var mı?" diye soruyor bir adam, sesi garip bir şekilde tanıdık geliyor.

"Hiçbir şey, şehir Deimos'un adamlarıyla dolup taşıyor. Henüz uyanmadığını duydum. Bu doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla, omzuna aldığı ısırık da oldukça kötü bir şey."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırıyorum, Hades'ten bahsettiklerini fark ediyorum. Yaklaşıp dinlemeli ve belki de kim olduklarını öğrenmeliyim.

"İyileşmedi mi?"

"Kimse ona bakacak kraliçeyi bulamıyor, bu yüzden belki de hiç iyileşmeyecek."

Persephone'den bahsedilince midemde bir suçluluk hissi uyandı. Ona ne olduğunu hiç öğrenemedim. Umarım iyidir, ama onların konuşmasına bakılırsa, iyi olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

"En azından bu da bir şeydir," diye homurdanır ikinci ses. "Belki hala başarma şansları vardır..."

Kırık bir dalın üzerine basıp, sesin cümlelerin ortasında kesilmesiyle irkilirim.

"Git," diye tıslar tanıdık ses.

"Ama..."

"Git, şimdi. Ben hallederim."

Kaçtıklarını varsayıyorum, ancak önümdeki çalılar hiçbir uyarı olmadan ayrılmadan önce ayak sesleri duymuyorum. Kalın kirpiklerle çerçevelenmiş bal rengi bir çift gözle karşılaştığımda, korkudan çılgılık atacak ya da geri çekilecek durumda değilim.

"Rhyzihr," diye nefes nefese söylüyorum.

"Hazel," diye cevaplar, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Burada ne yapıyorsun? Bütün saray kargaşa içinde."

"Adımı biliyor musun?"

"Sanırım artık tüm incubuslar ve succubuslar adını biliyor."

"Neden?"

"Bunun için Florence ile olan arkadaşlığına teşekkür etmelisin." Onun adı geçince yüzüm düşüyor.

"Korkarım ona çok iyi bir arkadaş olamadım."

"Saçma. Aksi takdirde hayatını tehlikeye atmazdı."

"O zaman biliyorsun? O..." Sözlerim yarıda kalır, yüksek sesle söyleyemem.

"Kaçtığını duyduğuna çok sevindi mi?" diye göz kırparak cümlemi tamamlar. "Evet, onu hayal kırıklığına uğratma."

"Elimden geleni yapacağım."

Kehribar rengi gözleri arkamdan bakarak, arkamdaki cesetlere odaklandı. "Buraya kendi başlarına gelmediklerini varsayacağım."

"Hayır."

"Peki, o nerede?"

"Kim?"

"Hadi ama, konuşmamızı duymuşsun. Aynı taraftayız, değil mi? Cerberus nerede?"

"O, Ölüm ve Eros için bir araba bulmaya gitti."

"Ah, tabii ki. İkisini de taşıyarak bu kadar uzağa geldiğine şaşırdım." Kalın kirpiklerinin altından gözleri parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burada bekle, ben dönene kadar gitme."

"Ama ben..."

O çoktan gitmiş ve ben, Cerberus geri dönerse onu kalmaya nasıl ikna edeceğimi düşünmeye başlamışım.

Tabii ki geri geliyor.

"Geri geldin," diye fısıldıyorum, beklerken oturduğum rahatsız taştan kalkarak.

"Evet, ama bir sorunumuz var." Bakışları Eros ve Death'e kayar ve kendini düzeltir. "Üç sorunumuz var."

"Ne oldu?"

"Şehir Deimos'un adamlarıyla dolup taşıyor. Artık bir araba çekerek hiçbir yere gizlice girmek imkansız... Ve saray salonlarında yaptığım gibi, cesetlerini sokaklarda sürükleyemem."

"O zaman ne yapacağız? İkisini de geride bırakamayız."

"Biliyorum," diye iç çeker. "İlk sorun için bir çözümüm olabilir, ama bunun için şehrin altındaki mezarlıkların içine inmek gerekecek. Şehrin dışına çıkan çıkışların çoğu tıkanmış ya da çökmüş, ama ben bir yol biliyorum."

"O zaman neden aşağıda muhafızlar yok?"

"Onlar, Aglaia tanrıların şehri olmadan önce kalan kalıntılar, çoğu kişinin bilmediği bir dönemden kalma yıkık harabelerden biraz daha fazlası," diye cevaplar. "Ve uzun zaman önce herkesi, aşağıda şehirden dışarı çıkan geçerli bir yol kalmadığına ikna etmiş olabilirim. Kendi gizli çıkışlarımın olması iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştüm, şimdi haklı olduğumu görüyorum."

"Peki, peki ya onlar?"

"Bizi oraya gizlice sokabileceğimi düşünüyorum, ama bir seferde sadece birini taşıyabilirim. Diğerini almak için geri dönmem gerekecek. Peki, onlardan biriyle burada mı beklemek istersin, yoksa katakomplarda mı?"

Bu düşünce beni

ürpertir. "Burada.

Kesinlikle burada."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," diyor alaycı bir gülümsemeye Eros'un cesedine uzanırken.

"Bekle, bence önce Ölüm'ü taşımalsın," dedim.

"Neden?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana bakmak için doğruldu.

"Birincisi, onu taşımak daha zor ve derisi hala öldürücü. Orada yalnız bırakmak daha güvenli olur."

"Orada olanlardan korkuyor musun?"

"Korkmalı mıyım?"

"Bilmiyorum," diye belirsiz bir cevap verir. "Sanırım bunu sen karar vermelisin."

Sonra Ölüm'ü kollarına alır ve daha fazla açıklama yapmadan çalılar arasına kaybolur. İç çekerek, rahatsız kayanın üzerine oturup beklemeye başlarım.

Beş dakikadan fazla geçmeden çalılar tekrar hışırdamaya başlar.

"İyi, hâlâ buradasın," diyor Rhyzihr, dikenlerin arasından zorla geçerek yanımdaki duvara yaslanıyor.

"Neden burada olmayayım ki?"

"Son karşılaşmamızdan sonra dinlemek isteyeceğinden emin değildim." Banyoda gördüklerimi hatırlamamaya çalışırken yanaklarım kızarır.

"Neden beklememi istedin?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek umuduyla.

"Cehennem köpeği geri döndüğünde sana anlatacağım."

Rhyzihr, benim için çok fazla çaba gerektirmeyen hoş bir sohbet yaparken birkaç dakika daha geçer ve onun neden kraliyet haremine seçildiğinin birçok açıdan açık olduğu bellidir.

"Burada ne yapıyorsun?"

Cerberus'un dönüşünü duymadığım için şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

"Ah, buradasın. Kaçışında sana yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Arkasındaki çalılar arasından uzanır ve kalın deri kayışlar ve bir çift siyah çizme gibi görünen bir şey çıkarır.

"Bunlar senin ölümcül adımlarını bile bastıracak," der nazikçe ve botları bana uzatır.

"Teşekkür ederim," derim nefes nefese, minnetle botları alırken o da diğer hediyesini Cerberus'a vermek için döner.

"Tanrılar adına, bu da ne?"

"Bir koşum takımı ve bağlar," der Rhyzihr, "böylece ikisini de taşıyabilirsin."

Cehennem köpeği bir an şaşkınlıkla ona bakar, ama sonra öne çıkıp bunları ondan alır.

"Bunları ne için kullandığını düşünmek bile istemiyorum."

"Bunu sonra düşünürsün," diyor incubus, bilmiş bir gülümsemeyle.
"Şimdi, çok geç olmadan git."

HAZEL

Eros artık cehennem köpeğinin sırtına bağlanmış durumda, kaçışımızın bir sonraki aşamasına başlıyoruz. Uzun zamandır kalın, ölü asmaların arkasında gizlenmiş gibi görünen çevre duvarındaki bir oyuktan dışarı çıkınca, şehir sokaklarının uyumadığının hemen farkına varıyoruz.

Cerberus, gergin hareketlerle titreyen perdeli pencerelerin önünden sessizce geçmemizi sağlar, en ufak bir seste meşaleler hızla söner. Bizim olmayan botların tekmelediği çakıl taşlarının sesi, bizim hızla kaçtığımız sokaklarda yankılanır.

Muhafızlar burada, bir yerlerde, bizi arıyorlar. Bu çok açık.

Cerberus aniden durur, elini uzatarak benim onsuz köşeyi dönmemi engeller. Dilimi ısırma zar zor zaman bulurum, çünkü ağır, çınlayan ayak sesleri bir sonraki sokakta, bizim göremediğimiz bir yerde durur.

"Bu bölüm arandı mı?"

Deimos, hayatım üzerine bahse girerim, ve bunu sadece Cerberus'un beni sıkıca tutmasından değil.

"Evet, efendim."

"İyi. Tekrar araştıralım. Her sarayı alt üst edin, her tanrı, hizmetçi ve yarattığı yataklarından kaldırın, bulana kadar."

"Hemen, efendim."

Bir çift bot, tanrının emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşırken, diğeri kıpırdamıyor.

"Uzakta olamaz," diye mırıldanır Deimos. "Yemin ederim, hala onun üzerinde etli canlının kanının kokusunu alabiliyorum... onun korkusunun tadını."

Cerberus'un çenesi keskinleşir, sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi dudağı dişinin üzerine kıvrılır. Elini nazikçe onun eline koyarım ve

omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görünce rahatlarım.

Deimos'un günlerinin cehennem köpeğinin kitabında sayılı olduğundan şüphem yok, ama şu anda ihtiyacımız olan son şey daha fazla dikkat çekmek. Bir dakika daha geçer ve kan dökücü tanrı nihayet başka bir sokağa doğru yönelir.

Yine de, Cerberus elimi tutup beni ileriye doğru çekmeden önce, botlarının sesi kulaklarımızdan kaybolana kadar bekliyoruz. Başka bir sokağa sapıyoruz ve sonra aniden sağımızdaki duvardaki kırık bir delikten geçip küçük bir amfitiyatro kalıntısına giriyoruz.

Açık alanın ortasında eski bir kemer var, sarmaşıklar ve yosunlar pürüzlü taşların üzerine tırmanıyor ve içerde, zamanın sınavından bir şekilde geçmeyi başarmış metal bir kapıya inen tek bir merdiven var.

Ona doğru ilerlerken ayaklarım hafifçe sürükleniyor ve aniden, Yeraltı Dünyasının derinliklerinde bulunan bir mezarlıkta ne bulabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Merdivenlerin altına vardığımızda, Cerberus kapıyı dikkatlice açıyor ve beni içeri çekiyor. Arkamızdan kapıyı kapatarak, karanlığa doğru inişimize başlıyoruz.

Katakomplara.

Birkaç kez tökezlerim ve Cerberus'un elimi tutması sayesinde tüm yolu düşmeden geçmeyi başarırım. O ise karanlıkta yolunu bulmakta hiçbir sorun yaşamıyor gibi görünüyor.

Merdivenlerin altına vardığımızda, elimi bir anlığına bırakıp merdivenlerin inişini aydınlatmak için ateşe tuttuğunda midem bir anda düğümlenir.

"Al," diye fısıldadı, yakındaki duvardan eski bir meşale alıp yakarak bana uzattı. "Karanlıkta yol almayı tercih ederim, ama hem cesetleri taşımak hem de elini tutmak mümkün değil."

"Anlıyorum," dedim, ışık olmadan yolumuza devam etmeyeceğimiz için duyduğum rahatlamayı gizlemeye çalışarak.

Cerberus arkamıza bir kez bakıp gölgeli bir köşeye gider ve Death'in cesedini yerden kaldırır. Ben fark etmemiştim bile

fark etmemiştim, fenerimin ışığına rağmen, onu çok iyi gizlemişti.

"Acele etmeliyiz, çok geçmeden birileri çaresiz kalıp aramayı şehir dışına, hatta buraya kadar genişletecek."

Cerberus öncülük ediyor, ayak seslerimiz kalın bir toz tabakası ve zamanın çürümesi tarafından boğuluyor. Meşalem, taşa oyulmuş desenler, çökmüş tüneller, karanlık geçitler ve kim bilir başka neler üzerinde titriyor.

Eskiden mezar olduğunu düşündüğüm, uzun zaman önce tahrip edilmiş yerlerden kemikler yere dağılmış durumda. Botumun burnu bir tanesine çarptığında yüzümü buruşturuyorum, ama kemik taşa çarpmıyor, sadece bir toz bulutuna dönüşüyor... Toz havaya yükseliyor ve ben onu solumamaya çalışırken ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Gittikçe daha derine iniyoruz, her kemerli tünel bir öncekinden daha darlaşıyor gibi görünüyor ve sessizlik sinir bozucu, ta ki geniş, alçak tavanlı bir odaya çıkana kadar.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm," diyor bir kadın, sesi sıkılmış bir şekilde.

Cerberus ona dönerek hızla aramıza girer.

Kadın taş bir çıkıntıya oturur, bir bacağını bükerek yaslanır ve elindeki bıçağı çevirir.

"Eris," diye selamlar. "Hâlâ gölgelerin arasında sürünüyor gibisin. Söylesene, Hades sonunda sana o kadar arzuladığın zevki verdi mi, yoksa hâlâ sana dikkat etmesini mi yalvarıyorsun?"

"Hades'in kaçak köpeği ve onun ölümlü kemik torbası için sert sözler," diye alaycı bir şekilde söyler. "Bu küçük isyanınla paçayı kurtarabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi? Seni çok uzun zamandır izliyorum, sırlarını yeterince bilmiyor olamam."

"Son duyduğum kadarıyla, Hades'i diz çöktüren sen değil, bendim."

"Yeterince ön sevişme oldu," diye tersler, Cerberus'un sözleri hedefi vurur ve koltuğundan kalkar. "Bunu burada ve şimdi bitireceğim."

O hızlıdır, ama Cerberus daha hızlıdır. Death'i duvara yapıştırır, saldırısını engeller ve onu geriye doğru tekmeler.

deri kayışı çekerek, koşum takımını ve Eros'u Death'in yanına bırakır ve tanrıçaya saldırır.

Uzak duvara çarparak taşları titretir ve tavandan toz yağmuruna neden olurlar. Eris acı içinde inler, ama onun tutuşundan kurtulmayı başarır ve bıçağı meşalemin titrek ışığında parlar.

"Cerberus!"

Tam zamanında dönerek onun saldırısını engeller, kolunu yakalar ve omzunun üzerinden yere atar. Sertçe. Kemiklerin kırıldığını duyduğuma yemin ederim, ama bir saniye sonra ayağa kalkar.

Gözleri ondan bana kayarken, yüzünde sadece öfke kalmıştır.

Bacaklarım harekete geçmeden önce kalbim boğazıma kadar yükselir ve o bana saldırmadan önce kendimi zar zor yere atarım... bıçağı kulağımın yanından geçerek kıl payı iskalar.

Öksürüyorum, eski toz burnuma girip ağzımı kaplıyor ve meşalemi söndürüyor, tüm odayı tam bir karanlığa boğuyor.

"Ona itaat etmek çok kolay olurdu," diye bağıır Eris, sesi beklediğim yerden çok uzakta. "Hâlâ çok kolay olabilir. Buradaki kızı doyasya tatmin edip, kralının yanına bir kahraman olarak dönebilirsin. Tek yapman gereken birkaç kez sikini sokmak, sonra bıçağını... Ya da pençeni, senin tercih ettiğin gibi."

"Belki de senin için tek gereken budur," diye hırlar Cerberus.

"Bağın hiçbir anlamı yok," diye devam eder tanrıça, sesi yine yer değiştirir. "Bu zorla yapılmış bir şey. Bağ koparsa, o seni istemeyecektir. Kaderler istediklerini elde edip seni yine parçaladıklarında."

Odanın ortasında öfke dolu bir hırıltıyla alevler patlar ve Eris'in, ilişkimizin gerçekliğini zehirleyerek onu dengesizleştirmeye çalıştığını anlarım.

"Onu dinleme! Bağın önemi yok," diye bağıırırım. "Ne olursa olsun, seni yine de seveceğim."

"Sana değer vermek, anladın mı?" Eris kötücül bir şekilde güldü. "O bile karşılıklı hislerin olmadığını itiraf ediyor."

"Umurumda değil," diyor Cerberus. "O özgürce seçim yapabilir. Aramızda bir bağ kurmaya zorlamayacağım, bunun bir ömür boyu nasıl bir şey olduğunu bildiğim için."

"Öyle diyorsun ama bu tasma takmaktan farklı," diyor Eris, sesi her yerden aynı anda geliyor gibi. "Kader bağı yakınlığı zorlayacak. Onu seni sevmeye zorlayacak. Seni ve sadece seni istemeye zorlayacak. Ve bu, sonunda seks yapabileceğın anlamına geliyor, onun şu anda istemesinin ya da istememesinin ne önemi var? İsteyecek. Onun sana sarılmasını hissetmek istemiyor musun?"

"Yeter, Eris!"

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum, çünkü alevli bir el aniden çok daha küçük bir figürün siluet halindeki boynunu kavırıyor.

"Onu kaçırırsan, seni istemeyecektir." "O zaman bu onun seçimi olsun..."

Cerberus acı dolu bir çığlık attı, alevler iğrenç bir çıtırtı ile sönmeye başladı ve oda bir kez daha karanlığa gömüldü.

Sessizlik uzun bir dakika sürerken, nefes almaya cesaret edemiyorum, ta ki cehennem köpeğinin sesi sessizliği bozana kadar: "Hazel, iyi misin?"

"Evet."

"İyi, bir dakika bekle."

Alevler karanlığı aydınlatıp meşalemi yeniden yakmadan önce, bir vücudun toprakta sürünerek ilerlediğı sesleri duyulur. Cehennem köpeğı önümde yerde oturmuş, gömleğinden koyu renkli kan sızan kaburgalarının yanını tutmaktadır.

"Yaralanmışsın!"

"Önemli değil. Ben hayatta kalacağım, ama onun kalamayacağını söyleyebilirim."

Cerberus'un arkasına bakıyorum ama hemen başka yere çeviriyorum gözlerimi. Eris'in cesedi tozun içinde yatıyor, boynu yanmış ve ters yönde bükülmüş. Dudaklarım, onun gerçekten öldüğünü sormak için açılıyor ama sonra vazgeçiyorum.

"Gitmeliyiz. Eris raporla geri dönmezse, onun yokluğu fark edilecek."

"Katakompları kontrol etmeyeceklerini söylediğini sanıyordum."

"Bunu beklemiyordum," diye itiraf eder Cerberus, ayağa kalkarken acı içinde homurdanır. Eros'u sırtına kaldırmak için bana yardım etmek üzere elini uzatır.

Eros'u sırtına kaldırmak için yanına giderken. "Ama Eris farklı. Deimos onun nereye gittiğini bilecek ve geri dönmediğinde farkına varacaktır."

Eros'un ağırlığı omuzlarına yerleşirken, uzun ve kesik kesik bir nefes alır.

"Yarayı dağlayan gerekmez mi?" diye soruyorum.

"Yapamam. O bir kaos bıçağı kullandı; yıldız ışığıyla dikilmesi gerekecek."

"Yıldız ışığı ipliği mi? Ciddi olamazsın. Onu nereden bulacağız?"

"Şu anda mı? Hiçbir yerden, kaçmaya odaklanmalıyız. Ben iyi olacağım. Sadece acı verici, hepsi bu. Gel."

Daha fazla konuşmayı reddediyor ve ben de Cerberus, Death'i kollarının arasına alıp ilerlerken sessizce endişelenmekten başka bir şey yapamıyorum. Katakomplar aşağı inerken daralıyor ve kıvrılıyor, sonra ileride tüyler ürpertici bir su sesi duyuyorum.

"O ne?"

"Styx Nehri'nin bir kolu. Saray dağı altında akıyor ve son birkaç yüzyılda katakompların alt katlarını kısmen su basmış."

"Alt katlara iniyoruz, değil mi?" "Unutulmuş kapıya giden tek yol bu."

"Styx'in sularından mı geçerek?"

"Sadece kısa bir yürüyüş, en fazla birkaç dakika sürer."

Kalbim göğsümde gergin bir şekilde atıyor, Styx'e tekrar dokunmak düşüncesi bile ağızımı kurutuyor, ne kadar süreceği önemli değil, onu geçmek bir yana.

"Güvenli mi?"

"Yeterince güvenli."

Bu, duymak istediğim cevap değil, ama başka seçeneğim var mı? Altın obolları sakladığım yere elimi bastırıyorum, umarım burada da aynı şekilde işe yarar.

Gergin bir sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz, suyun gürültülü sesi kulaklarımda yankılanırken, korku kalbimi buz gibi sarar. Bir dizi merdivenden aşağı inerken, katakomb duvarları kayganlaşmaya ve nemle kaplanmaya başlar, tıpkı endişeden terleyen cildim gibi.

Cehennem köpeği durur ve bir kenara çekilir, yanına gelmeme izin verir. Küçük dalgalar hemen altındaki merdivenlere vurur ve ben titrek meşalemi kaldırıp, karanlık, parıldayan suyun uzun, eğimli koridoruna bakarım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin. Neredeyse vardık."

"Ne kadar derin?" diye soruyorum, tüm varlığımla oraya girmeye karar verdiğim anı korkuyla bekliyorum.

"İlk başta diz boyu, sonra beline kadar çıkacaktır.

Bugün bir akıntı varsa, belki biraz daha yüksek olabilir." "Akıntı mı? Neyin akıntısı?"

"Ölüler."

Tavandan damlayan bir damla enseme çarptığında titriyorum, buz gibi bir iz omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

"Başka bir yolu olmalı."

"Hayır, diğer tüneller çoktan çökmüş durumda. Tek yol bu. Başka bir seçenek olduğunu düşünseydim seni buraya getirmezdin."

"Bu doğru gelmiyor."

"Çünkü doğru değil. Styx, öfkeli, yutan bir canavardır ve uzun zamandır Yeraltı Dünyası tarafından kötü muamele görmüştür. Mümkün olsa bizi bir çırpıda yutardı," diyor Cerberus, sesi alçak ama kararlı. "Ama burada, bizi alay etmekten başka bir şey yapamaz. Güven bana, Hazel."

"Tamam."

"Gömleğime tutun ve meşaleyi yüksekte tut."

Bununla birlikte, Styx'in karanlık sularına adım attık.

HAZEL

Obollar burada işe yaramıyor, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Botlarım soğuk suyla dolmaya başlar, adımlarımı ağırlaştırarak, beni aşağı çekerek, su botlarımın üstüne, sonra da dizlerime kadar yükselene kadar. Zaten titriyorum, yukarıdan küçük buz damlacıkları üzerime yağıyor.

"Seni taşıyamadığım için üzgünüm," diyor Cerberus, dişlerim titremeye başladığında arkasına bakarak. "Artık çok uzun sürmeyecek."

Sadece başımı sallayarak cevap veriyorum, soğuk kemiklerimi parçalarken konuşmamı çok zorlaştırıyor. Ayak parmaklarım çoktan uyuşmuş durumda ve Cerberus'un gömleğine canım pahasına tutunmama rağmen parmaklarımı hissedemiyorum.

Yine de su yükseliyor, dizlerimi geçip uyluklarımın yarısına kadar çıkıyor ve her dalgalanma hareketinde iç uyluklarımın iç kısmına donmuş yıldırımlar çıkıyor. Daha önce fark etmediğim bir akıntı var, beni çekiyor, sürükliyor ve her adımımı atmak gittikçe zorlaşıyor.

El fenerim suyun üzerinde titriyor, her damla ile birlikte küçük bir tıslama sesi çıkıyor. Önümde, Cerberus Death'i yeniden tutarken homurdanıyor ve zemin aniden eğilip su belime kadar yükseldiğinde el fenerini neredeyse düşürüyordum.

"Cerberus," korku ve şok içinde nefes nefeseyim.

"Devam et! Neredeyse vardık," diyor, ancak tekrar eden cesaretlendirmeleri artık etkisini yitirmeye başlamış. "Bir sonraki köşeyi dönünce..."

Bir şey baldırıma çarptı.

"Cerberus," diye bağırarak, neredeyse ayağım kayarken bile gömleğini daha sıkı tutuyorum.

"Ne oldu?" diye sorarak bana dönüyor.

"Sanırım burada yalnız değiliz," diye fısıldıyorum.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadan durduk, sonra birden...

Bacağımın etrafına bir şey dolanıp çekince çığlık atarım. Cerberus homurdanarak, beni yakalamak için kollarındaki Death'in pozisyonunu değiştirmeye çalışır, ama bu imkansızdır.

Suyun altına çekiliyorum, buz gibi su dudaklarımdan boğuk bir çığlık ve bir baloncuk patlaması çıkmasına neden oluyor. Bir şey bacaklarımdan yukarı tırmanıyor, buz gibi dallar vücudumu sararken ben yere sürükleniyorum.

Her şey çok karanlık, hiçbir şey göremiyorum; meşalem benimle birlikte suyun altında kayboldu. Tek hissettiğim, binlerce minik parmak vücudumda, boynumda ve sonra çenemde kıvrılarak ağzımı açmaya çalışıyor.

Buna karşı direniyorum, ciğerlerimde kalan son nefesimi kullanırken tüm varlığımla dehşet içindeyim ve kaslarım yaratığa boyun eğmeye başlıyor. Su etrafımı sararken vücudum gevşiyor ve sonra boğuluyorum.

Cerberus beni sudan çıkarırken ve ağzımdan kıvranan bir şeyi çıkarırken boğuluyorum. Öksürüyorum, o akıntıya karşı mücadele ederken göğsünün sıcaklığıyla sarsılırken dudaklarımdan su dökülüyor.

Sonunda, suyun girdaplı gürültüsü, tekrar kuru zemine çıktığımızda sıçrayan su sesine dönüşüyor.

"Hazel," Cerberus dizlerinin üzerine çökerek beni yatırıyor, bana bakarken başının ve omuzlarının kenarlarında alevler canlanıyor. "Sen... sen..."

Öksürürüm ve Styx'in kalanını yere kusmak için yuvarlanırım.

"O neydi?"

"O bir Maniphage'di."

"Ne?"

"Styx'te üreyen işkencelerden biri, çeşitli lanetli ruhların parçalarının birleşimi. Bu durumda, görünüşe göre... parmaklarmış." Ayaklarına bakarak ekler, "Dürüst olmak gerekirse, nasıl zarar görmeden kurtulduğun bilmiyorum."

"Zarar görmemiş ne demek?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Şey, eğer yapabilirlerse, kendileriyle ilişkili vücut parçalarını koparırlar ve bu kesinlikle yapabiliirdi."

Titriyorum, midem sıkışıyor ve beni kusmaya zorluyor, sanki bu, o anıyı unutmama yardımcı olacakmış gibi.

"Buranın güvenli olduğunu söylemiştin," diye sorarım, sonunda tekrar konuşabilmeye başladığımda.

"Öyle olmalıydı," diyor, sesi sert. "Son zamanlarda nehrin yükselmesi, bir şeylerin buraya sürüklenmesine neden olmuş olmalı."

"Oraya geri dönemem."

Titreyerek beni kollarına alır, ben kendime gelmeye çalışırken vücudunun ısısının kemiklerime işlemesine izin verir.

"Buna gerek yok. Başardık. Kapı bu merdivenlerin hemen yukarısında. Yürüyebilir misin?"

Onun göğsüne başımı sallayarak onaylıyorum ve o isteksizce beni bırakıyor.

Bu yeraltı mezarlarından olabildiğince uzaklaşmak için her şeyi yaparım. Ayağa kalkarım ve Cerberus, Eros ve Death'i tekrar kucağına alırken, ben de kendimi taş duvara yaslayarak dengemi sağlarım.

Yeni bir meşale yakar ve tırmanırken bana uzatır. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, döneriz ve tünelin sonundaki kapıdan taze hava —en azından, buradaki koşullar için taze sayılabilecek kadar— içeri girer.

Rahatlama bir an için beni aşağı çeker, sonra ileriye doğru sürükler. Cerberus gevşek bir taşın arkasından bir anahtar çıkarır ve demir parmaklığı açar, eski örümcek ağlarını ve sarmaşıkları kenara iterek geçmemi sağlar.

El fenerimi geride bırakarak dışarı çıkıp arkamızda yükselen şehre bakıyorum. Yüksek surları dönen gökyüzüne doğru uzanıyor,

Hades'in sarayı ise her şeyin üzerinde karanlık, uğursuz kuleleriyle yükseliyor.

Yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirirken, gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı.

Aglaia artık bizi hapsetmiyor.

Sonunda şehirden kaçmayı başardık.

Cerberus kapıyı kilitleyip anahtarı sakladıktan sonra, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Kapıya gitmeliyiz." "Hangi kapı?"

"Kapı. Benim kapım," diye açıklıyor cehennem köpeği. "Hypnos ne olacak? Sanıyordum ki biz..."

"Evet," diye sözümü keserek, yanlış yola girdiğimiz için paniğe kapılmamı engelledi. "Hypnos, Styx'in diğer tarafında yaşıyor, *bu yüzden* kapıya gitmemiz gerekiyor. O, burada rüyaların bir anlamı olmadığını, sadece kabusların olduğunu düşünüyor ve ben de onunla aynı fikirde olmaya başladım."

"Buradan çok uzak değil mi?"

"Normalde öyle, ama benim için değil. O benim kapım ve ben çağırdığımda cevap veriyor," diye yanıtladı Cerberus, sesinde hoş bir uğultu vardı. "Ben dönüşemem, ama buradan oraya yürümek bir saatten fazla sürmez. Hazır mısın?"

Şehirde bir korna sesi duyulur, sesi derin ve yankılanır, kemiklerini titretecek kadar güçlüdür.

"Ya Hades uyanmıştır ya da Eris'in cesedini yeni bulmuşlardır."

"O zaman hazırlıklı olmaktan başka seçeneğimiz yok sanırım."

Yorgunluğun derinliklerinden gelen alaycı bir gülümsemeyle bana bakar. "O zaman benimle koş, küçük kuzu. Koş."

Devasa, süslü kapılar beklediğimden çok daha erken önümde yükseldi.

Cerberus, Aglaia'nın dışındaki ormana adımımızı atmadan hemen önce ona tutunmamı söylediğinde, bunun sadece kaybolmamı önlemek için olduğunu düşünmüştüm, ama ağaç sınırına adımımızı atar atmaz hemen geri fırlatıldık... ve kapılara olabildiğince yakın bir yere.

"İşte böyle," cehennem köpeği heyecanla neredeyse uluyor. "Sonunda biraz şans."

Ancak, kapıya yaklaştıkça heyecanı azaldı, çünkü kapının ötesindeki ruhlar denizi hatırladığımdan çok daha büyüktü ve sonra gözüm bir şeye takılınca kendi hatamı fark ettim.

Yere serpilmiş kırmızı bir kurdele, hala bir basamağa yarı bağlıydı.

"Cerberus," diye bağıryorum, içimde bir korku birikiyor ve adımlarımı ağırlaştırıyor, "babamın ruhu. Onu Aglaia'da unuttum. Hâlâ orada bir yerlerde!"

"Geri dönemeyiz."

"Biliyorum, ama..."

"Bildiğimiz kadarıyla, o hala güvende. İlerlemelisin.

Bu senin... *bizim* tek şansımız olabilir."

Kalbimde hissettiğim acıyı yutarak başımı salladım.

"Haklısın, devam etmeliyim. Ölümü kurtarmalıyız."

Görkemli, bükülmüş metal kapının önüne geldiğimizde kalbim hızla çarpmaya başlar ve sonra donakalırım.

"Ne oldu?"

"Hâlâ kilitli, Cerberus. Buraya kadar geldik ama anahtarı bulmayı unutmuşuz!"

"Ben Kapıların Koruyucusuyum," diyor hafifçe gülerek, "bu kadar önemli bir şeyi, anahtarı unutacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Ölüm'ü yere indirip, elini gömleğinin içine sokar ve Hades'in boynunda gördüğüm gümüş anahtarı çıkarır, bana geniş bir gülümsemeyle bakar.

"Ne zaman..." diye sorarım, gözlerime inanamıyorum.

"Giyinmemi izleseydin bilirdin. Şimdi, geri çekilsen iyi olur, bu ruhlar eve gitmeye hazır."

Cerberus, Ölüm'ü kenara çekip sonunda kapının kilidini açarken ben geri çekildim.

Aç karnını genişçe açarak inliyor ve ruhlar içeri akıyor. Onların içeri girme telaşı o kadar büyük ki, ben de hızla birkaç adım uzaklaşmak zorundayım.

"Sanırım biraz zaman alacak," diye bağıryor Cerberus diğer taraftan.

"Bekleyebilirim," diye cevap veriyorum, ruhlarının umarım yeni evlerinin getireceği mutluluk ve huzura doğru yol alırken hissettikleri rahatlamayı hissederek... ve bir parçam, babamı bundan alıkoymakla hata mı yaptım diye merak ediyor.

Uzakta bir başka korna sesi duyduğumda düşüncelerim kesintiye uğrar.

"Hazel, gitmemiz gerek, hemen!"

Cerberus, Ölüm'ü kollarının arasına alır ve kapıdan zorla geçerken, ruhlar taş çarpan su gibi ona çarparak her iki yöne dağılır.

Ama bu benim için çok büyük bir akıntı. "Yapamıyorum! Çok fazla var!"

Arkamda bir yerlerden gök gürültüsü gibi bir ses duyarım ve arkama bakarak kuşların dağılıp karanlık gökyüzünde siyah bulutlar halinde yükseldiğini görürüm. Bir şey bize doğru geliyor ve çok hızlı.

Geri dönüp bir şey söylemeye fırsat bulamadan, aniden cehennem köpeğinin güçlü kollarına kapılıyorum ve şaşkın bir çığlık atıyorum.

"Üzgünüm, soracak zaman yok," diyor ve beni göğsüne sıkıca sararken ruhların akıntısına karşı mücadele ediyor.

Sonunda kapının diğer tarafında kurtulduğunda, beni Death ve Eros'un yanına indirir, göğsü ağrıyla titrerken, hızla bir gülümsemeyle bunu gizlemeye çalışır.

"Cerberus..."

"Neredeyse vardık, kaybedecek zaman yok. Charon bir dakika içinde geri dönecek."

Beni geçip yükünü geri almak için ilerler ve sonra beni Styx ve onun kara sularına doğru iter.

Charon, kayığının yanındaki iskelede hareketsiz duruyor, yüzü başlığının oyuğunda gizlenmiş, yırtık pırtık pelerini etrafında dalgalanıyor. Gökyüzü henüz aydınlanmaya başlamış, arkasında karanlık suların üzerinde sis yayılıyor.

"Charon," diye selamlar Cerberus, ben onun arkasında yetişmek için acele ederken bile sesi göğsümde yankılanır.

"Ne?" stoik figür, dengesini kaybederek bir anlığına ceketinin kollarından çıkmış, buruşuk ellerini salladı.

"Seni uyandırdım mı?"

"Ne? Tabii ki hayır," diye cevaplar. "Ben sadece... bekliyordum."

Ancak şimdi bakışları bana dönüyor ve bunun altında midemde bir düğüm oluşmaya başlıyor.

"Ben..." cehennem köpeği başlar.

"Hayır," diye tıslar Charon. "Hayır, lanet olsun. Hayır! Her gün aynı yüzleri görmekten bıktım artık. Sence bu ne? Ölümler ve ölmek üzere olanlar için bir feribot mu?"

"Bu ölümler için bir feribot," der Cerberus.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ölümler ve ölmek üzere olanlar kalır, karşıya geçmezler."

"Hay aksi, birdenbire kafiyeli sözler ve bilmeceler mi sevmeye başladın?"

Charon'un yüzünü göremesem de, her saniye daha da telaşlandığını anlayabiliyorum ve Styx'i geçmeden önce onu kızdırmanın akıllıca olup olmadığını merak ediyorum.

"Cerberus," diyorum, öne doğru adım atarken koluna nazikçe elimi koyarak, "deneyebilir miyim?"

"Buyur."

"Geçiş için gereken ücreti ödeyeceğim," diye başlıyorum, ona doğru bir adım daha atarak, "ama senin de çok iyi bildiğin gibi, Sen Ölümle bir *anlaşma* yaptın. Ve ben bunun karşılığını almaya niyetliyim."

Sefil yaratık bir anlığına homurdanır, sonra derin bir iniltiyle iç çeker.

"Peki, tek bir şartla," diye alaycı bir şekilde bana bakar, gözleri derinliklerinde parlar.

"Hayır," Cerberus, ne istediğini sormadan sözünü keser, Charon'un başlığı ona doğru çevrilir. "Sen sadece onları *güvenli bir şekilde* diğer tarafa geçirmelisin. Anlaşma, şart veya sapma yok, anlaşıldı mı?"

Başlıklı figür, kemikli başparmağını teknesine doğru sallayarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır.

"Anlaşıldı mı?" diye bağırır cehennem köpeği, feribotçuyu korkutup dikkatini çeker.

"Evet," diye cevaplar adam.

"İyi." Cerberus rıhtımı geçip diz çökerek Death ve Eros'u teknenin dibine güvenli bir şekilde yerleştirir, sonra ayağa kalkıp bana elini uzatır. "Sana yardım edeyim."

Derin bir nefes alıp, Charon'un eline tekrar dokunmaktan kurtulduğum için çok mutlu olarak, kabul etmek için öne doğru adım attım. Tahta koltuklardan birine oturup, cehennem köpeğine umutla baktım.

"Bekle, bekle, hala ödeme meselesi var. Bu, hmm," Charon bükülmüş parmaklarıyla sayıyormuş gibi yapar, "dört obol olacak."

"Ne? Neden dört?" diye haykırıyorum, korsemden çıkardığım üç paraya bakarak, ona ödeme yapacak kadar param olmadığını aniden fark ediyorum.

"Biri buradaki güzel tanrı için, biri köpek için ve ikisi de Ölüm'ün bana hala borcu olan."

"Bu doğru mu?" diye sorar Cerberus. "Ölüm hala sana iki sikke borçlu mu?"

"Öyle," diyor Charon, sesi omurgamdan aşağı kayıyor.

"Üç tane o zaman. Onlarla geçmeyeceğim."

"Ne?" Charon ve ben, tamamen farklı nedenlerden dolayı, aynı anda nefesimizi tutarız ve feribotcu, şok içindeyken üç obol'u da hızla elimden alır.

"Hazel..."

"Lütfen bunu yapma."

"Yapmak zorundayım."

Charon feribota adım atıp sırtığını hazırlarken feribot sallanır.

"Neden?"

Cerberus bir an tereddüt eder, sonra rıhtımda yanıma diz çöker, gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanar.

"Çünkü senin yanında kendime güvenemiyorum," diye fısıldadı, sesi Charon'un duyamayacağı kadar alçaktı. "Eris bir konuda haklıydı... Aramızdaki bağ zorla kurulmuştu ve Hades bunu yine bana karşı kullanmaya çalışacak."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu söz veremezsin. Ayrıca, birinin kapıları koruması ve cehennemin seni kovalamasını engellemesi gerekiyor." Gözleri bir an yüzümü taradıktan sonra elini uzattı ve kulağındaki safir yüzüğü kopardı, çenesi acıya karşı sıkı sıkı kapandı.

"Al. Bunları al," diye ısrar etti, sesini tutarak elimi tuttu ve yüzüğü ve gümüş anahtarı avucuma koydu, parmaklarımı üzerlerine kapattı. "Ölüm'ün bunları almasını sağlamalısın."

"Neden?"

"Ölüm bilecektir."

Tekne aniden rıhtımdan sertçe itilir ve Cerberus ile beni birbirimizden ayırır.

"Dur, hayır, sensiz bunu yapamam!"

"Yapabilirsin ve yapacaksın da, ölümlü," diye bağırır, Charon kayığı olağanüstü bir hızla geri getirirken. "Hazel, ben seninim..."

Tekne, yoğun sisin, kıyının ve kapıların içine doğru hızla ilerlerken altımda çılgınca sallanıyor, Cerberus hem görüşümden hem de işitme duyumdan kayboluyor...

Ve Charon kendi kendine karanlık bir şekilde kıkırdar.

HAZEL

Kürek teknesi, gece kadar sessiz, karanlık sularda süzülürken, tek fenerimiz pruvadan sallanarak yolumuzu aydınlatır. Charon'un sırtığı nehir yatağına sürtünerek suyu karıştırır ve bizi karanlık sisin içinden daha hızlı ilerletir.

Cerberus'un hediyelerini elimde sıkıca tutarken, diğer elimle tahta koltuğa tutunuyorum.

Keşke bu sefer Styx'i geçmenin daha kolay olduğunu söyleyebilseydim, ama katakomplardan sonra, bunu çok daha kötü buluyorum. Tekne gıcırıyor ve inliyor, ruhlar ve çok daha kötü varlıklar ona çarpıp vururken altımızda titriyor. Yemin ederim, ayaklarımın altındaki tahtaları tırmaladıklarını neredeyse duyabiliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, korkudan parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve tekneye daha sıkı tutunuyorum.

"Görüyorum ki nehrimi unutmamışsın," diyor feribotcu. "O da seni unutmamış gibi görünüyor. Bugün çok aç. Belki de birkaç ruhla beslenecek!"

Teknenin kenarından dışarıya bakma hatasına düşüyorum ve soluk şekiller su yüzeyinin hemen altında süzülürken, yüzleri bir zamanlar insan olduklarını anlamaya imkan vermeyecek kadar tanınmaz hale gelmiş. Gözlerimi oradan ayırıp teknenin içine bakarken, feribotçunun kahkahası karanlığı deliyor ve ben irkiliyorum, gözlerimi kapatıp her şeyden uzaklaşıyorum.

Gözlerimi, uyarı yapılmadan kıyıya çarptığımızda ve Ölüm ve Eros'un yanına teknenin dibine fırladığımda açmıyorum.

"Yanaşıyoruz," diye bağırır Charon, ama biz çoktan karaya çıkmışızdır. "Herkes in."

Rahatlama hissi beni kaplar, ta ki ayağa kalkıp gemiden inene kadar. Yüzüğü ve anahtarı korsemin içine sokarım ve Eros'u ya da Ölüm'ü taşıyamayacağımı fark ederim.

tekneden. Cerberus ne düşünüyordu?

"Acele et, yeni ruhlar bekliyor olacak," diye feribotcu beni sıkıştırıyor.

"Onları kaldıramam," itiraf ediyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Tsk, tsk, korkarım bu söz konusu bile olamaz. Onları kaldıramazsan

onları kaldıramazsan, nehre atılacaklar."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin..."

"Hazel?" Adımın sesiyle dönüp baktığımda, teknenin yanında duran uzun boylu bir adam gördüm. Rüzgârda dalgalanan altın sarısı bukleleri ve bronz teni, fener ışığında bile mavi gözlerinin parıltısını ortaya çıkarıyordu. Bana parlak bir gülümsemeyle baktı. "Ah, *sensin!* İtiraf etmeliyim ki, seni tekrar göreceğimi hiç beklemiyordum."

"Ben de seni," diyorum gülerek.

"Hermes, burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı Charon.

"Gevezeliklerinle benim ayrılmamı geciktiriyorsun!"

"Geciktiriyor muyum? Charon, henüz taşınacak ruh yok."

"Ben öyle görmüyorum, şu anda teknemde iki tane yatıyor."

Hermes, aramızda şüpheyi bakışlar atıyor.

"Onları kaldırmak için çok ağırlar," diye açıklıyorum. "Bu yüzden Charon yardım etmek yerine onları nehre atmamızda ısrar ediyor."

"Hepsi bu mu?" Hermes burun kıvrır. "Gel, sana yardım edeyim."

Hermes tekneye eğilerek önce Eros'u, sonra Ölüm'ü dışarı çıkarır ve onları nehirden uzakta güvenli bir yere koyar, sonra tekrar geri döner. Bana elini uzatmaz, sadece belimden tutup beni kenardan kaldırır ve kıyıya indirir.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki, rica ederim," Hermes neşeyle cevaplar. "Gördün mü Charon, o kadar da zor değildi, değil mi?"

Feribotcu, kıyıdan uzaklaşırken sadece kendine acı bir şekilde homurdanır... ama birkaç metre ötede gözden kaybolur.

"Adımı söyledin," diyorum, Hermes'e dönerek. "Neden?"

"Ah, evet. Sana bir mesajım var."

Şaşkınlıkla ona bakıp hemen sorarım, "Mesaj mı?
Kimden? Ne mesajı?"

Hermes bu sözler üzerine dik durur ve boğazını temizler, sonra şöyle der: "Hypnos. Hazel, Eros, Death. Şafak sökene kadar zirvede seni bekleyeceğim."

Bana bir mesaj verdiğini ve rastgele kelimeler söylemediğini anlamam bir saniye sürer.

"Mesaj için teşekkürler, Hermes," dedim, dağa ve zirveye giden dolambaçlı patıkaya bakarak derin bir nefes aldım.

"Ne oldu?"

"Onlarla zirveye nasıl ulaşacağım bilmiyorum, şafak sökmeden önce ulaşmak ise hiç mümkün değil."

Hermes, Eros ve Ölüm'ün yanına çömelerek düşüncelere dalar.

"Onu taşıyacağım," dedi Eros'u işaret ederek. "Ama Death'i dağa çıkaramam."

"O zaman ne yapacağımı bilemiyorum."

Hayal kırıklığından gözyaşlarımı geri yutmaya çalışırken kalbim acıyla doldu, *çok* yaklaştık. Çok şey yaşadık, çok şey *kaybettik*, şimdi başarısız olamayız... Bir yolu olmalı.

Olmalı, sadece düşünmem lazım.

Dağdan uzaklaşarak, kollarımı kendime dolayarak sonsuz ovalara bakıyorum. Gözüm uzaktaki bir harekete takılıyor ve onun soluk altın rengi çayırlarda dans etmesini izliyorum, bu anlık dikkat dağınıklığına minnettarım.

Yavaşça ellerimi yanıma indirip bir adım öne atarken kaşlarım çatılır.

Hayır, olamaz.

Uzaklardan bir kişneme sesi geliyor.

"Knax," diye bağıriyorum, heyecanla birkaç kez zıplıyorum.
"Knax, buraya gel, oğlum! Buraya!"

O, ovalarda dörtnala koşarken şekil alır, uzun otları ayırarak yoluna devam eder, hayalet gibi beyaz ve sabahın erken saatlerinin karanlık ışığında parıldar. Toprak titrer

ayaklarımın altında titrer, onun yaklaşmasının ritmini nal sesleri duyurur.

Yavaşlayarak, beyaz aygır başını geriye atar, soluk yelesini sallayarak selam vermek için kişner ve sonra başını eğerek burnuyla omzuma nazikçe dokunur.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye gülerek, burnunu uzanamayacağım bir yere kaldırmadan önce elimi burnunun köprüsüne kısa bir süre dokundururum. "Yardıma ihtiyacım var, Knax... Ölümün yardıma ihtiyacı var."

"Atın aynı dili konuştuğunu sanmıyorum," der Hermes.

Knax beni iterek geçip, aniden yerde yatan Ölüm'ü fark eder. Onun gergin bir şekilde yeri tırmaladığını, eğilip arkadaşını kokladığını, sonra birkaç adım geri çekilip bunu tekrar yaptığını, yumuşak, endişeli homurtular çıkardığını izlerim.

"Bence aynı dili konuşuyoruz. Kelimelerle değil, ortak bir anlayışla."

"Belki de haklısın," Hermes yumuşak bir mırıldanmayla, başını bir yana eğerek aygırı izlerken diyor. "Gel, Death'i sırtına bindirmeme yardım et, sonra tırmanmaya başlamalıyız."

Beyaz ata yavaşça yaklaşıyorum, onu ürkütmemek için önümde ellerimi kaldırarak küçük sesler çıkarıyorum. Yaklaşmama izin veriyor, dokunduğumda tüyleri diken diken oluyor, ama Hermes Ölüm'e dokunmak için harekete geçer geçmez, Knax protesto etmek için arka ayakları üzerinde yükseliyor.

Haberci tanrı geri çekilirken, at sakinleşir ve burnundan sinirli nefesler çıkararak altındaki toprağı havaya kaldırır.

"Sorun yok Knax, yardım etmek istiyoruz," derim ve tekrar denerim, yavaşça diz çöküp Death'in omzuna ve ardından atın sırtına hafifçe vururum.

Aygırın tamamen sakinleşmesi bir dakika daha sürer, sonra tekrar deneriz ve bu sefer bize izin verir.

Bronz tanrı, Ölüm'ün bedenini aygırın sırtına kaldırırken, gözlerimden istem dışı yaşlar süzülür. Knax homurdanır, ama Hermes Ölüm'ü yerine sabitlerken tamamen hareketsiz kalır.

İşini bitiren Hermes rahat bir nefes alır ve diz çökerek Eros'u nazikçe kollarının arasına alır, sonra bana döner.

"Hazır mısın?"

"Hayır, pek değil, ama sen önden git."

Bana nazik bir gülümseme atar ve ben de elimi gözlerimin üzerine koyarak gözyaşlarımı silerim. Hermes neredeyse hiç çaba harcamadan ilerlerken, Knax yorgun ve sendeleyerek adımlarımın yanında ciddi bir sessizlik içinde yürür.

Tırmanış yorucu ve hatırladığımdan çok daha uzun, ama belki de bunun bir kısmı bu seferki yolculuğun ağırlığından kaynaklanıyor. Hermes bile, sıkıcı manzara hakkında ara sıra yaptığı yorumlar veya özellikle tehlikeli yerler konusunda beni uyarmak dışında neredeyse hiç konuşmuyor.

Sonunda zirveye ulaştık ve tam da zamanında. "Hazel," yeni ama tamamen yabancı olmayan bir sesle karşılanıyoruz, ayakları çıplak, kel kafalı, heybetli bir adam görünür. Uzun, dalgalı, koyu mor ve kırmızı renkli cüppesi, hava durgun olmasına rağmen neredeyse bileklerinden ve ayak bileklerinden süzülüyormuş gibi görünür. "Hermes, yardımın için teşekkürler."

"Hypnos," Hermes başını bir kez eğerek selamlar, "size hizmet etmek her zaman bir zevktir."

Yeni tanrıya bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu daha önce hiç görmediğimi biliyorum, ama sanki daha önce tanışmışız gibi bir hisse kapılıyorum. Heybetli boyutuna rağmen, rahat ve yumuşak bir havası var.

"Şafak yaklaştı," diyor Hypnos, sesi kulaklarımda bir annenin ninni gibi.

"Onları getirdim. Eros seni bulmamı söyledi." "Biliyorum. Ona ben söyledim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Nasıl..."

"Ben Rüyaların Tanrısı'yım," diyor yumuşak bir sesle. "Onları nasıl yürüteceğimi biliyorum, hatta nadiren Yeraltı Dünyası'na girenleri bile. Gel, onları sunak üzerine koymalıyız."

Gözlerim, dağ tepesinin kenarına inşa edilmiş taş sunuyu işaret eden hareketini takip ediyor.

"Burası uyandığım yer," diye fısıldadım, neden hemen tanıyamadığımı merak ederek.

"Öyle söylendi," diyor Rüya Tanrısı, sözleriyle gözlerim ağırlaşıyor. "Seni karşılamaya gelemediğim için beni affet."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Bana üzgün bir bakış atar ve başını bir kez sallar. "Hayır."

"O zaman bu şans yakaladığım için mutluyum." Bu sözler gözlerine hoş bir gülümseme getirir.

"İyi söyledin. Gel, fazla zamanımız yok."

Birlikte sunaka doğru ilerliyoruz ve Hermes'in Eros ile Ölüm'ü çoktan sunak üzerine yatırmış olduğunu görüyorum. Onları bu şekilde, yan yana huzur içinde uyurken görmek, son dinlenme yerlerine bu kadar korkutucu bir şekilde yakın olmasalardı, neredeyse komik olurdu.

"Onları kurtarabilir misin?"

Hypnos, her birinin göğsüne bir elini koymak için uzanır, etrafındaki hava hafifçe uğuldarken, gece yarısı gibi siyah gözleri daha da açılır. Gözlerini kırparak ellerini geri çeker.

"Hayır, kurtaramam," diye nazikçe cevaplar. "Ama sen kurtarabilirsin." "Nasıl?"

"Bu sana çok pahalıya mal olacak, ölümlü."

Onunla, sabahın erken saatlerinde solgun görünen iki tanrıya bakışlarımı gezdirdikten sonra, yavaşça Hypnos'a geri döndüm.

"Bunun bedeli nedir?"

"Bir seçim. Kaderi sonsuza dek değiştirecek bir seçim," diye cevaplar. "Ama bunu yapmak için önce rüya görmelisin. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve etrafımda bir rüzgar esiyor, dağınık saçlarım cildimi gıdıklıyor.

"Konuşmalısın. Rüya görmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

Hypnos öne çıkar ve elini başıma koyar. Bir sonraki hatırladığım şey, gökyüzü, zirve, sunak, her şey bulanık renklerin içinde kaybolur ve ben düşünüyorum.

Aşağıya değil, *içine*.

EROS

Karanlık sonsuzdur.

Başlıyorum, bu düşünce bilincimde dalgalanıyor. En son ne zaman kendimde olduğumu hatırlamıyorum. Bir şey beni çağırıyor, farkında olmadığım bir uykudan uyandırıyor.

Zihnim bükülüyor, beni içime doğru çekiyor ve yine de dışarıya doğru... Birdenbire kendimi, çiçekleri çoktan solmuş beyaz güllerle kaplı, uzun zamandır unutulmuş anıların yarı çıplak heykelleriyle dolu, ay ışığı altında çökmekte olan bir bahçede buluyorum.

Bu *yanlış*
geliyor. Bu
yanlış.

Burası taş ve ağaçlardan oyulmuş bir yer değil, kalp ağrısı ve özleminden oyulmuş bir yer.

Neden burada olduğumu bilmiyorum ve sonra... *onu* hissediyorum.

Bahçeye adım atmaktan çok, onu uyandırıyor. Ay ışığı, yeniden çiçek açan güllerin üzerindeki taze çiyin üzerinde parıldıyor, havada gecenin tatlı kokusu dolaşıyor, heykeller bile eski ihtişamlarına kavuşuyor.

Hazel.

Sevgili ölümlü.

Benim küçük

kıvılcımım.

O burada.

O benim adımlı söylemeden önce ona dönüp bakıyorum. Onun sesini en son duyduğumdan bu yana aramızda gümüş bir iplik ve binlerce ömür var... ama yine de bu beni mahvediyor.

"Eros?" diye fısıldadı ve ben kurtarılamayacağımı anladım.

O beni her zaman yıkacak ve ben başka türlü süni istemezdim

Bu anda sonsuza kadar kalmak, ona daha önce dayanamadığım her şeyi anlatmak istiyorum.

Bencil olmak, dünya yansın da o benim olsun istiyorum...

Ama o zaman bu onu kırar ve benim doğamın doğru olduğunu kanıtlar.

Ben, Şehvet ve Arzu Tanrısı, sevmek için doğmamıştım; sadece kırmak için.

Ve haklı olduğumun kanıtlanmasını reddediyorum.

Onunla değil.

Ay ışığı bahçede titriyor, ayaklarımızın altında dünya sallanırken etrafımızda yumuşak bir şekilde parıldıyor ve ben sessizce gölgelerin onun arkasında şekillenmesini izliyorum — ve Ölüm ortaya çıkıyor, yıldızsız bir geceden daha karanlık bir iplik gibi aralarında süzülüyor.

İkisi de tek kelime etmiyor, ama o benim onun varlığını hissettiğim gibi onun varlığını hissediyor ve benden uzaklaşıp ona dönüyor. O, benim sadece hayal edebileceğim şekilde onu kollarına alıyor ve ben onların ruhlarının sevindiğini hissediyorum.

O an sonsuz bir acıyla doludur, ama yine de beni özgürleştirir

Her zaman o olacaktı. Her zaman Ölüm'ü seçecekti ve ben artık bunun her zaman böyle olması gerektiğini biliyorum.

Onun için ne kadar değerli olduğunu hissettim, anılarını yaşadım... fedakarlığının derinliğini anladım.

Sırf onu gülümsetmek, ruhunun yeniden şarkı söylemesini duymak, sadece kendisinin yapabileceği şekilde onu sevmek için binlerce işkenceye katlanabilirdi.

Şimdi, onların arasında duran son engel benim... Ve onun için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Aşk için.

Bu benim için son anlamına gelse bile, kendim için ağlamayacağım.

Öfkeyle değil, huzurla yok olacağım, ona her şeyi verdiğimi ve hiçbir şey talep etmediğimi bilerek.

Ve bu şekilde, onun kalbinde bir yer edinebilmeyi umut edebilirim. Kendi seçimimle, o benim gördüğüm son şey olacak ve bu yüzden onu daha da çok seveceğim.

Eğilip, ışık ve hayatla dolu bahçeye uzanarak, göğsümdeki gümüş ipliği koparıyorum.

HAZEL

Duygular, renkler ve kaosun ortasında dağ tepesine geri çekiliyorum.

Hermes, garip ve ezici bir deneyimden sarsılan bedenim yere düşmeden beni yakaladı ve ben, arkasında yükselen şafağın ilk ışıkları ve sunak olan Hypnos'a gözlerimi kısarak baktım...

Hermes'in yardımıyla ayağa kalkıp ona doğru koşuyorum. Bir an için, iki tanrı tamamen hareketsiz kalıyor.

Sonra, Ölüm'ün göğsü inip kalkmaya başlar.

"O yaşıyor," diye nefes nefese, kelimeleri söylemeye cesaret edemeden, onun bir kez daha küçük bir nefes almasını izlerim. Ve, o güzel an için, her şeyin sonunda bittiğini düşünürüm.

"O zaman, kararını verdin mi?"

"Seçimim mi?" diye soruyorum, gözlerimi Ölüm'den ayırıp Hypnos'a bakarak.

"Hangi ruhu kurtaracağın. Seçiminizi yaptınız mı?"

"Ne? Anlamıyorum."

Gölge gibi duran tanrı, sunak üzerine eğilirken birdenbire çok yakınlaşır.

"Rüyada hangi ruhu kopardın?"

"Kesmek mi? Ben hiçbir şeyi kesmedim. Eros'u gördüm, sonra Ölüm'ü gördüm..."

Eros'un vücudu aniden acı içinde kıvranıyormuş gibi kıvrılır ve Ölüm yine hareketsiz kalır.

"Tüm kabuslar arasında, ölümlü. Ruhları işkence çekiyor; hala birbirlerine bağlılar. Birini seçmelisin!"

"Nasıl?"

"Uylukta duran hançeri gördüm. Onu kullan."

"Yapamam!"

"Zorundasın, yoksa *ikisi de* ölecek. Şimdi, seç! Şafak hızla yaklaşıyor."

Ölümün kılıcı nasıl elimde belirdi bilmiyorum, ona bakarken, dağın zirvesi başımı döndüren bir bulanıklık içinde, ben sunaka doğru dönüyorum.

"Hermes."

Hypnos'un sesini ya da Hermes'in kolumu tutup Eros ve Ölüm'ün arasına durmam için sunaka çıkmama yardım ettiğini zar zor fark ettim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bıçak ellerimde titriyor. Kalbim göğsümde kırık cam gibi paramparça oluyor, zaman neredeyse durmuş gibi geçiyor, ikisini arasına bakıp bıçağı başımın üzerine kaldırıyorum. İki elimle sıkıca tutuyorum, gözyaşları yanaklarımdan akıyor, kendimi bakmamaya zorluyorum ve hançeri Eros'un kalbine saplıyorum.

Gözleri açılır ve nefes nefese kalır, sonra yıldız ışığıyla parıldayan koyu renkli bir sıvı öksürür.

"Eros." Tuz tadı alıyorum, vücudum titriyor, sürünerek ilerleyip yüzünü ellerimle kavıyorum. "Ben..."

"Biliyorum," diyor.

"Lütfen, ben bunu istemedim..."

"Her zaman o olacaktı, değil mi?" Ona cevap vermeli miyim, vermemeli miyim, tereddüt ediyorum. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum. "Lütfen, sevgili ölümlü, gerçeği söyle."

Kafamı salladım, sözlerim onun kalbini parçalarken benim kalbim de acıyordu.

"Evet, ikinizi de seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarında

güneş ışığı yansıtan yanaklarına düşerken, "ama..."

"Bir seçim yapman gerekiyordu ve kalbini tutan ben değildim," diye bitirir Eros zayıf bir sesle.

"Çok üzgünüm, Eros..."

"Hayır. Benim için özür dilemeni istemiyorum, sevgilim."

"Ama ben olmasaydım, sen hala hayatta olurdun..." O daha fazla koyu renkli kan kusarken ben hıçkırarak ağlıyorum.

"Sanki senden önce hayatta olmuşum gibi," Eros nefes nefese gülüyor. "Seni sevmek beni bitirmedi. Beni başlattı. Sen benim

düşüşüm değildin sevgili ölümlü, sen bana nasıl yanacağımı gösteren kıvılcımdın."

"Lütfen, seni kurtarmanın bir yolu olmalı. Lütfen," diye yalvarıyorum, diğer tanrılara bakarken sesim titriyor.

Eros'un eli yüzümü bulur ve gözlerimi ona çevirir.

"Sadece bir şey isteyeceğim," diye başlar.

"Ne olursa olsun."

Eros hafifçe gülümser, solgun gözleri göremediği bir yüz arar.

"Beni kalbinde hatırla," diye fısıldadı, zorlukla nefes alırken daha fazla tanrı kanıyla boğulmadan ve hareketsiz kalmadan önce fısıldar.

"Eros? Eros!" diye bağıyorum, hafifçe kalkarak ona daha fazla eğiliyorum. Hareket etmiyor, gözleri açık, artık dünyaya gerçekten kör ve dudakları hafifçe aralık. "Hayır!"

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, tekrar nefes almasını istiyorum, ama orada hiçbir şey yok ve çirkin hıçkırıklar bedenimi sarsmaya başlarken kendimi kıvrılıyorum. Yumuşak, serin bir esintinin nazik öpücükleri, sakın ve rahatlatıcı, acı içinde nefes almaya çalışırken beni sarıp sarmalıyor.

Ne yaptım ben?

"Küçük," der derin kadife gibi bir ses.

Bu sesi duyunca kendimi ellerimin üzerine itiyorum, hala nefes nefeseyim ve sıcak gözyaşlarım sunak üzerine damlamaya devam ediyor. Ancak şimdi, ölümün gölgesinin tenimde hissettiğimi fark ediyorum.

Ölüm bana uzanıp beni göğsüne yatırarak kollarında sıkıca tutarken, kederim kafa karıştırıcı bir şekilde ezici bir sevinçle karışıyor.

"Hayattasın," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasında, yüzümü ona yaslayarak, az önce yaptığım bu ağır yükün altında nasıl yaşamaya devam edebileceğimi merak ediyorum.

"Öyleyim, küçüğüm, ve hatırlıyorum."

Ölüm beni tatlı bir sessizlik içinde tutar, acele etmeden ve yargılamadan hissetmeme izin verir, ta ki sonunda geri çekilip ona bakana kadar. Acıya rağmen, onu görünce kalbim şarkı söyler.

Kara gözleri maskenin arkasında yumuşar, ama gözlerinin derinliklerinde bir şey yatmaktadır. Daha önce hiç görmediğim kadar güçlü, daha eski ve bilgili bir şey.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sessizce soruyorum.

"Her şeyi," diyor, bakışları delici. "Seni hatırlıyorum. Bizi. Kendi ölümümü..." Altardan kalkıyor, beni indirmek için belime nazıkçe sarılıyor. "Öncesini ve sonrasını hatırlıyorum... Ve benden çalınan şeyi hatırlıyorum. Kendilerini tanrı ve koruyucu olarak adlandıran canavarlar beni yeniden yazmaya çalışmadan önce kim olduğumu."

Ölümün gölgeleri pelerininin etrafında dönmeye başlayınca gözlerim büyür.

"Daha önce kimdin?" diye soruyorum.

"Şu anda kim olduğu," Hypnos saygıyla onu düzeltir. "O Kader'dir. O bizim başlangıcımız ve sonumuzdur. O bizi taşıyan ipliktedir."

Tüm evren ölüm gibi durgunlaşmış gibidir — Kader yavaşça uzanır, aniden hatırladığımdan çok daha uzun boylu hale gelir ve dikkatlice maskesini çıkarır, cildi ay ışığı gibi parlaktır, ışık saçan ve bu dünyadan değildir. Koyu siyah saçları gölgeli dalgalar halinde dökülür ve çok güzel bir yüzün içindeki delici, her şeyi gören gözleri çerçeveler... ve yine de, tarif edilemeyecek kadar korkutucudur.

Ölüm yeniden yazıldı.

O, daha önce gördüğüm adamla aynı değil, ama onda hala o adamın bir parçasını görebiliyorum.

Artık o *sadece* Ölüm değil.

O hayat. Korku.

Mükemmellik. O... Kader.

O benim *her* şeyim.

Ve bu hayatta ve diğer tüm hayatlarda onu seçeceğimi biliyorum.

KADER

O benim kurtuluşum, önümde duruyor. Lanetime bereket. Sonsuz geceme şafak yıldızı.

Beni yok etmek için dokunmuş halının içindeki boşluk.

Hazel, benim asi ipliğim.

Kim olduğumu ve *onların* bana yaptıklarını
hatırlamamın nedeni. Beni nasıl mahvettiklerini.

Kader.

Onlar dokumacı olmak istediklerini, hayatı güzel bir dokuma haline getirmek istediklerini söylediklerinde, yardım etmek istediklerini sandım. Ve bu aptalca inançla, kendi ipliklerime bağlandım. Tek bir amaca bağlı kaldım. Adımı, varlığımın ilk nefesini aldılar ve benden kopardılar, ipliğimi nefret ve kayıpların düğümlerine bağladılar.

merhametimi aldılar ve bana canavar adını taktılar.

Hayatı tanıdığımda beni *Ölüm* yaptılar. Sevdiğim herkesin kalbine zehir fısıldadılar. Beni korkulan, nefret edilen ve unutilan bir şey yaptılar.

Yalnızlığın, buzun, kederin ve acıların yaratığı.

İyilik için yaptıklarımı alıp, onları güce, kontrole ve zulme dönüştürdüler.

Ve ben, şimdi gördüğüm şeyi görecektim kadar kördüm... Bütün ipliklerin dokunmak için yaratılmadığını. Bazılarının *çözülmesi* gerektiğini.

Ve yine de, bu keşif benim sonum da olabilir.

Aşk için her şeyi riske atan, başka birinin çözülmesini durdurmak için ruhunu, hayatını, kaderini feda eden ölümlüye bakarken... Merak ediyorum, ben artık bıçak olmayı seçmek zorunda kaldığımda, o beni, dokumacıyı ve bıçağı sevebilecek mi?

Yıkım olmak için?

"Küçük."

O, şimdi içimde yatan enginliğe korkusuzca bakar ve kalbim onun için şarkı söyler.

O kadar kırılğan, ama yine de kırılmamış. Tanrılar bile yenemediği bir ölümlü.

Ona doğru adım atarken içimdeki uyanmakta olan fırtınayı yatıştırırım.

"Hazel," diyorum, adını dudaklarımdan bir dua gibi dökerek, eldivenli parmağımı nazikçe çenesinin altına uzatıyorum, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

Kalbim, merhametli, hatta nazik olmak arzusuyla acıyor, sırf onun için olsa bile, artık gücümde mutlak olmalıyım ... yargılarımda *yıkıcı olmam gerektiğini* bildiğim halde.

Acıyı yutuyorum, çenem sertleşiyor, ona huzur vaat etmek istiyorum, ama şu anda tek gördüğüm savaş.

O, benim kim olduğumu, ne olduğumu tam olarak bilmeli.

"Bu krallığı yıkmaya niyetlendiğimde, beni hala tanımak isteyecek misin?" Bu sözler, sadece ona yönelik karanlık bir sessizlikti. "Beni bağlayan dokuma tezgahını parçalayıp, bu zalim krallığı kuranları küle ve kemiklere çevirdiğimde, bana hala bakabilecek misin?" Başparmağımla dudaklarını okşadım, ama o yine de geri çekilmedi. "Merhametim bir yalan haline gelirse ve geriye sadece sen kalırsan, beni hala sevebilir misin?"

Dünya bir an için durur, sonra o cevap verir: "Evet. Her zaman, evet. Artık hiçbir şey bunu değiştiremez."

Umutsuz ve kararlı bir sesle konuşmaya devam ederken, gölgelerim ayağımın etrafında yükselip çalkalanıyor. "O zaman, gecikmeden yargılamayı gerçekleştireceğimi bilmelisin. Bu çürümeyi daha da kötüleşmeden ortadan kaldırmalıyım... ve bunu tek başıma yapmalıyım."

"Hayır..." Eli, hala tuttuğum bileğimi kavramak için yükselir ve onun dokunuşuyla yanarım.

"Lütfen," diye nazikçe sözünü kestim, gölgelerimiz etrafımızda dalgalanıyordu, "Seni tehlikeye atamam, eğer önlenabilirse. Yapmam gereken şeyi... Senin buna tanık olmanı istemiyorum. Seni tekrar kaybetmeyi göze alamam, küçüğüm."

O yumuşak bir nefes aldıktan sonra, "Beni kaybedemezsin, Sydian. Senin her şeyine tanık olmak isterim ve ne olursa olsun, seni seveceğimi biliyorum

seni seveceğimi biliyorum."

Sözleri, bana fısıldadığı ismi, vücudumda zevk titremeleri yaratıyor, gölgelerim ayaklarımızın dibinde çılgınca fırtına gibi esiyor.

Onu öpmek için eğildim, dudaklarından bir nefes uzaklıkta durdum.

Hayır, henüz değil. Emin olmalıyım. Ona dokunmadan önce benim olanı geri almalıyım.

Deri eldivenimin altında titriyor ve gözlerimi yavaşça kaldırıp onun gözlerine bakıyorum.

"Sana her şeyi, *tüm benliğimi* veririm, Hazel..." diye fısıldayarak umut dolu bir söz veriyorum. "Ama önce, seni benden almaya cesaret eden her şeyi yok etmeliyim. Beni biraz daha bekleyebilir misin?"

O başını sallar, yumuşak gözleri bir kez daha benimkilerle buluşur ve gergin bir şekilde dudaklarını ıslatır. Bu basit hareket karşısında neredeyse tüm irademi kaybediyorum. Bir anda tüm boyumu uzatırım, eldivenli elim çenesinden kayar ve yanımda bükülür, deri hayal kırıklığımdan inler.

Maskeni tekrar takıp, sunağa doğru adım atar ve kılıcımı Eros'un göğsünden çekerim. Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşürken, pelerinin kenarıyla kılıcı temizlerim ve sonra hala bizimle birlikte duran iki tanrıya dönerim.

"Hypnos, Eros'un bedenine bakıp, ben dönene kadar onu güvende tutar mısın? Her şey bittiğinde, o uygun bir törenle uğurlanmayı hak ediyor."

"Elbette," der Rüyalar Tanrısı derin bir reverans yaparak. "Ve Hermes, iletmen gereken bir mesajım var."

CERBERUS

"Acele edin," kıyı şeridinde dolaşan son birkaç ruha boğuk bir sesle bağıriyorum ve kapıyı kapatmaya hazırlanırken kapının bir tarafını tutuyorum. "Hareket etmezseniz, sizi dışarıda bırakmaktan başka seçeneğim kalmayacak!"

Gözlerindeki donukluğa rağmen sesim duyulur ve onlar kapıya doğru sürünerek ilerlerken ben de kekeleyiş bir iç çekişle nefes veririm. Omzumun üzerinden değişen ormana bakarak Hades'in yakında geleceğine dair herhangi bir işaret var mı diye gözlerim etrafı tarar.

Kalan ruhların ilki, yıpranmış yüzünde küçük bir gülümsemeye geçip gider. Sevgili tatlısı hakkında bir şeyler mırıldanır ve hayali bir şekli okşarken bir kediden bahsettiği izlenimini edinirim. Ona yolu çabuk geçmesini söylerim ve onu izlerken, gün bitmeden tekrar bir araya gelmelerini içtenlikle dilerim.

Bir sonraki ruh kapıdan geçmeye çalışırken tökezler ve ben eğilip kolunu tutup ayağa kaldırıyorum, ama bunu yaptığım anda dişlerimden bir hırıltı çıkar. Derisi, maruz kaldığı korkunç istismarın izleriyle kaplıdır ve onu Hades'in katliamıyla yüzleştirmeyi düşünürüm... ama bu bile fazla merhametli olur.

Canavarım bir dakika daha ona hırlamaya devam ederken, başka bir baş dönmesi dalgası dikkatimi dağıtır ve hala kanayan yarama elimi bastırıyorum. Daha önce yarayı sarmaya çalıştım, bu sırada gömleğimi paramparça ettim, ama nafile.

Acı içinde ve yavaşça kan kaybederken, bir sonraki ruh dalgasını karşılarım. Zayıf da olsa, ayaklarımın altındaki toprakta insanların yürüyüşünün neden olduğu sarsıntıları hissedebiliyorum.

Ağaçlar, Hades ve adamlarını daha fazla rehin tutamayacak. Onun tasmaşının hayaletinin boynumda bir kez daha sıkılaştığını neredeyse hissedebiliyorum.

Bu kapıları kapatıp bizi içeri kilitlemeliyim.

Ama bir ruh geride kaldı, onu diğerleriyle birlikte ilk gördüğümünden beri hiç kıpırdamadı. Bir ölümlü için uzun boylu, geniş omuzlu, yüz hatlarında acımasız bir ifade var, sanki çok fazla kavga etmiş ve kazanmış gibi. Ama omuzları farklı bir hikaye anlatıyor... bir yükün hikayesi. Kalp ağrısı. Suçluluk.

Buradan hangisinin ona daha ağır geldiğini anlamak biraz zor.

"Kapıyı tekrar kapatacağım," diye bağıryorum, daha sonra, o hala kıpırdamayınca, "Bir dahaki sefere ne zaman açılacağını bilmiyorum" diye sesleniyorum.

"Kapat o zaman," omuzlarını silkiyor. "Henüz geçmeye hazır değilim. Henüz değil."

Merakla başımı hafifçe eğiyorum. Ruhların cevap vermesi sık görülen bir şey değil, kapıdan geçmeyi reddetmeleri ise daha da az.

Ben genç ölümlüyü izlemeye devam ederken Styx'ten bir esinti geliyor ve nehrin kasvetli kokusunun ortasında, onun geçmiş hayatını kokluyorum. Ter ve ekşi şarap, acının içinde gizlenmiş gözyaşlarının tuzu, en hafif kokusu... itüzümü.

Dikleşiyorum, onu daha dikkatli incelerken kaşlarımı çatıyorum.

"Sen kardeşi misin?"

"Ne?" diyor, özenle sergilediği kayıtsızlığı bir anda yok oluyor.

"Sen *onun* kardeşi misin?" diye tekrar ediyorum, biraz daha netleştirerek. "O burada mı?"

"Hmm, sanırım bu onun kim olduğuna bağlı," diye ısrar ediyorum. "Bildiğim kadarıyla, sana onun adını söylemek sadece ona zarar verecektir."

Cehennem ateşi püskürterek, bana hiçbir şey söylememeye kararlı.

Kapıya yaslanıp, gözlerimi ona dikiyorum. "Peki.

O zaman neden buradasın?"

"Onu aramaya geldim, babası..." Durur, geri kalan sözlerini yutar.

"*Yaban hanımeli* ile zehirlenince mi?"

"Hey," diye bağıryor, bana doğru ilk adımını atarak, "büyüklük otunu nereden biliyorsun?"

"Şanslı bir tahmin."

"Sana inanmıyorum."

Ben alaycı bir şekilde, "Peki. Notu okudum ve kokusunu senden alıyorum. Çok basit. Sen miydin? Onu daha fazla üzmemen için seni kapıdan zorla geçirmeli miyim?" diyorum.

"Hayır! Hayır, anlamıyorsun," diyor, nefesi hızlanıyor.

"Neyi anlamıyorum?"

"Onunla konuşmam lazım. Ona bir şey söylemem lazım."

Dişlerimi sıkıyorum, sinirden ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Onun burada olduğunu nereden biliyorsun? Ya da seninle konuşabilecek durumda olduğunu?"

"Burada olmalı, yoksa neden ona daha fazla acı çektirmek istesin ki?"

Elimi yüzüme götürüyorum, başım dönüyor.

Onun beni bu kadar kolay etkilemesine izin vermemeliydim.

Hades'in misk kokusu aniden havayı kaplar ve artık çocukla tartışacak zaman kalmadığını anlarım.

"Peki, ama kapılardan uzaklaş," diyorum düşük bir sesle. "Kıyıda kal ve sudan uzak dur, yoksa kız kardeşinle konuşma şansı bile bulamayabilirsin, yoluna devam etmekten bahsetmiyorum bile."

Kapının iki yanını tutarak, ağaçların sırası açılmadan birkaç saniye önce, yüksek bir metalik sesle kapıyı kapatırım ve Hades tüm parlak mavi öfkesiyle dışarı fırlar. Deimos kralın hemen arkasında belirir, adamları onunla birlikte yürüyerek güç gösterisi yapmak için dağılıp yayılırlar.

Arkamda, şafak gökyüzünde parıldayarak omuzlarıma dökülüyor, parlak ve yumuşak, sanki son kez parçalanmak üzere değilmişim gibi. Yine de, Hazel'in şu anda güvende olduğuna inanarak kendimi rahatlatıyorum ve karşı karşıya kalacağım şeylere kendimi hazırlıyorum.

Yorgunluk beni hiç olmadığı kadar zorlarken, kendimi kapıya dayayarak yüzümü buruşturuyorum. Zayıf ve güçsüz hissediyorum, ama savaşmak zorundayım.

Ona zaman kazandırmaya söz verdim ve bunu yapacağım... Sadece kendim için de zaman kazanmam gerekeceğini beklemiyordum.

"Hain," diye alaycı bir şekilde söylüyor Hades, sesi zehirle dolu bir acı ile, elini kaldırarak taht odasından bir adım uzaklıkta duruyor.

Ona gülümserim, dişlerimi kaplayan kanı hissederek. "Bütün krallığının hayatını güç için takas edecek olan kral böyle diyor."

"Onu dizginleyeceğim," der Deimos, kılıcını çekerek, ama Hades elini sallayarak onu durdurur ve benim arkamdaki kapıya bakar.

"Kilitli," diye onaylarım. "Ve kız gitmiş. Ölüm de onunla birlikte."

"Aptal canavar," der Hades, gözleri soğuk bir nefretle parlayarak, "az önce elimizden kaçırdığımız şeyin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sana teslim etmektense kaçmasına izin vermenin daha iyi olduğunu bilecek kadar fikrim var."

Hades'in eli bu sözler üzerine düşer ve saldırıya geçerler.

İleri atılıyorum, kendime girerken tüm kontrolü canavarıma devrediyorum.

Şafak öpücüğüyle parlayan metal, dişlerime ve pençelerime gök gürültüsü gibi çarpar. İlk hattı yırtıp geçerim — bir adamın kolundaki kalkanı koparır, başka bir adamı ağır pençemle ezerim.

Deimos atılır, kılıcı neredeyse kaburgalarımındaki aynı yaraya saplanıyor. Kükrerim, ona dönüp kolunu sertçe ısırırım, dişlerimle metal zırhını derisine saplayıp onu sallayıp savaş alanının öbür ucuna fırlatırım.

Etrafım sarılmış durumda, kralın adamlarıyla savaşırken o uzaktan izliyor ve bekliyor. Kılıçlar ve mızraklar beni parçalamadan önce onları uzaklaştırıyorum, ama kolayca pes etmeyeceğim. İçimde verecek hiçbir şey kalmayana kadar pes etmeyeceğim.

Savaş o kadar şiddetli ki, etrafımdaki dalgalanma azalana kadar diğer tanrılar ve yaratıkların savaşa katılmak için geldiğini fark etmiyorum. Bu manzara karşısında göğsümde ateşli bir kararlılık yeniden alevleniyor ve yenilenen güçle kendimi savaşın ortasına atıyorum.

Yavaş yavaş Hades'in ordusunu geri püskürtüyoruz ve içimde umut yeşermeye başlıyor.

Ve sonra, keskin bir acı yan tarafımda patlak vermeden hemen önce, aniden tam bir karanlığa dalıyorum, kaburgalarımın arasına derinlemesine girip acı verici bir zulümle bükülüyor. Dişlerimi sıkıyorum, ciğerlerimi hava doldurmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum ve bir bıçak yavaşça içimden çekiliyor.

Hades, Karanlık Miğferini çıkarırken sırtarak karşımda belirir ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Aferin küçük köpek. Şimdi uzan," der ve acımasız bir kahkaha atarak göğsüme tekme atar.

Kapıya doğru düşerim, yarama sarılırken yan yatarak yere düşerim, ölmek üzere olan bir adam.

Çevremde savaş devam ediyor, ama ben artık bir şey yapamıyorum. Hayatım kayboluyor.

Kral benim pençelerimden kaçtı, ama ben ona zaman kazandırdım. Ve karşılığında o da bana özgürlüğümü verdi.

HAZEL

Hermes, rüyaların tanrısı sunakın yanına yaklaşırken, önceden gitmek için sabırsızlanarak dağ yolunda kaybolur. Hypnos'un Eros'u kollarının arasına almasını izlemeye dayanamıyorum. Vücudu eskisine göre çok küçük ve kırılgan görünüyor ve bunun nedenini biliyorum... O, şehvet ve arzu tanrısı, artık onun içinde yaşamıyor.

Ve bu tamamen benim hatam.

Hypnos, Eros'u yanında götürmek için döner ve ben yüzümü Ölüm'ün pelerinine gömmekten başka bir şey yapamam.

"Bunun için Kader Tanrıçalarını kendi iğrenç iplikleriyle boğacağım, ufaklık," diye yemin ediyor şiddetle.

"Ama bıçağı tutan bendim."

"Senin taşımak için yaratılmadığın bir yük," diye saçlarıma fısıldadı. "Bundan emin olabilirsin."

Geri adım atarken gözyaşlarımı yutuyorum, ama Hypnos çoktan gitmiş, Ölüm ve ben Knax ile baş başa kalmışız.

"Seni nerede beklemeliyim?" diye soruyorum, birdenbire dağ tepesindeki sunaktan uzaklaşmak istiyorum, yoksa orada tek başıma kalacağım.

"Seninle nehre kadar birlikte gideceğim, sonra Knax seni eve götürecektir, böylece güvenli bir şekilde dönüşümü bekleyebilirsin."

"Eve mi?" diye soruyorum, umut etmeye cesaret edemedim.

"Benim sarayım. *Senin evin*, eğer istersen, Hazel," diyor, sesi o kadar yumuşak ki kalbimin çatlaklarına yerleşiyor, avucuyla yüzümü kavrayarak, farkında olmadan akmış bir gözyaşını siliyor. "Gel, bu karanlık meseleyi bitirmek istiyorum, böylece mümkün olduğunca çabuk sana dönebileyim."

Ben başımı sallıyorum ve o beni Knax'ın sabırsızlıkla toprağı pençelediği yere götürüyor. Knax, başını havaya kaldırarak heyecanını açıkça gösteriyor.

"Bekle, yani... seninle birlikte gidebilecek miyim? Knax'ın canlıları taşıyamayacağını sanıyordum."

Sözlerimin onu üzdüğünü görebiliyorum, ancak tereddüt etmeden cevap veriyor: "Sen canlı bir ruh olabilirsin, küçüğüm, ama ölümlü bir bedenle aynı anlamda *yaşamıyorsun*."

"Oh," diye fısıldıyorum ve ekliyorum, "Sadece şaşırdığım için sordum. Beni ilk kez Knax'la tanıştırdığından beri bu anı hayal ediyordum."

Buna hafifçe güldü. "Öyleyse, lütfen ilk hayalinizi gerçeğe dönüştürme şerefini bana verin."

Ölüm önümde diz çöker ve sonra duraksar.

"Yan oturmak istemiyorsanız, elbisenizi yırtmak zorundayım - gerçi artık ona elbise diyemem bile. Bunu yapmak için izniniz alabilir miyim?"

"Yırtın," diyorum tereddüt etmeden.

Daha fazla cesaretlendirilmeye gerek kalmadan, elbisenin eteğini biraz daha hareket edebilmem için yırtıyor. Ayağa kalkıp ellerini belime koyuyor ve sonra, kalbim göğsümde çarparak, beni Knax'ın üzerine kaldırıyor, sanki bir oyuncak bebekten biraz daha ağırımışım gibi omuzlarının hemen arkasına oturtuyor... ve kocaman beyaz aygırın üzerine binince, neredeyse öyle hissediyorum.

Bir sonraki hatırladığım şey, pelerininin hışırdaması, gölgesinin atın sırtına mürekkep dalgaları gibi yayılması ve onun tek bir akıcı hareketle arkama çekilmesi. Beni kendine doğru çekerek kalçalarının yükselip alçalmasını hissettim, güçlü bacakları benim bacaklarıma değdi. Ölüm, Knax'ın yelesinden bir avuç tutmak için bana uzandı, diğer eli ise kolumla belim arasındaki boşluğa girerek beni kendine sabitledi.

"Sıkı tutun, ufaklık," diye kulağıma fısıldadı, sesi tenimde eriyip gitti, "Ölüm'ün aygırına binmek gibisi yoktur."

Ölümün ne anlama geldiğini tam olarak biliyormuş gibi, Knax heyecanla arka ayakları üzerinde yükselir ve ben tüm gücümle ona tutunurum. İlk adım, öne doğru bir sıçrayıştır. İkincisi, dar dağ yolunda inanılmaz bir hızla aşağıya doğru atladığımızda, benden bir çılgılık çıkar, önce dehşet, sonra sevinç çılgılığı.

Korkudan daha hızlı bir şekilde dağ yamacından aşağı koşuyoruz, Ölüm'ün pelerini rüzgarda çırpınıyor. Knax olabildiğince emin adımlarla koşuyor, kasları uzun ve rahat adımlarla altımızda dalgalanıyor ve kısa sürede fark ediyorum ki kulaklarımda kanımın çınlamasına neden olan o değil, arkamdaki adam.

Ölüm'ün belime dolanan kolu sıkılaşıyor, Knax'ın ritmine uyarak kalçalarını öne doğru sallarken beni kendine doğru çekiyor ve sırtımda onun inkar edilemez baskısını hissediyorum. Bir elimi onun uyluğuna koyarken, onunla aynı ritimde hareket etmekten kendimi alamıyorum, bu da göğsünden düşük bir homurtu çıkmasına neden oluyor.

"Beni kışkırtma, Hazel. Zaten kendimi zor tutuyorum," diyor Death, sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor.

"Senin kısıtlamanı istemiyorum," diyorum, elim onun uyluğunda daha yukarı kayıyor. "Senin pervasızca kendini bırakmanı istiyorum."

Bunu duyunca sertleşir, eli belimden yukarı kayarak göğüslerimin arasına uzanır ve elbisemin ipek kumaşını yumruklar, nazik ama sahiplenici bir arzu ile beni kendisine daha da bağlar. Ölüm, Knax'a daha hızlı hareket etmesini söyler, bu da kalçalarının hareketini değiştirir ve bana daha da sertçe vurmasına neden olur, içimdeki acı veren sıcaklık şişer.

Elimi daha da geriye doğru iterek onu arıyorum, ama onun eli göğsümden kayarak bileğimi kavramasıyla duruyorum.

"Sabırlı ol, küçüğüm," diye sert bir sesle, çenesini sıkarak emreder. "Eğer önce senin güvenliğini sağlamak için bu dünyayı kan gölüne çevirmem gerekmeseydi, çoktan seninle bir olmuştum."

"Lütfen, sana ihtiyacım var..." diye yalvarıyorum, sesimdeki çaresizlik beni bile şaşırtıyor, başımı göğsüne yaslayıp ona olan arzum birdenbire çok büyük hale geliyor.

"Gölgeler beni alıp götürsün," Death keskin bir nefes alarak inledi. Bileğimi bıraktı, eli vücuduma düz bir şekilde yayıldı ve aşağı doğru indi, ama sonra durdu. "Yapamam, Hazel. Yapmamalıyım..." Kalçalarımı öne doğru ittim ve o beni bulduğunda bir inilti çıkardım, aramızda hala deri ve ipek katmanları vardı ve acı veren sıcaklık her şeyi yutan bir ateşe dönüştü.

Yukarıdan aşağıya bakarken, parmakları ipek kumaşı daha sertçe bastırırken, göğsünden ve içimden düşük bir zevk homurtusu yankılanır.

. Gölgeleleri eteğimin içinden yukarı doğru ilerleyerek iç uyluklarımların çıplak derisini okşuyor ve esen rüzgar inlememi yutuyor.

"Ne kadar tehlikede olduğunun farkında değilsin, küçük kız," diyor Ölüm, sesi kadife gibi yumuşak, parmağıyla yavaşça daireler çizerek beni alay ediyor ve etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor. "Seni arzusun sınırında gezinişini izlemek bana ne yapıyor biliyor musun? Benim sabrımın sınırlarını nasıl zorluyorsun... Bu elbiseyi senden yırtıp atmak ve evrenin benim yıkılışımı görmesini sağlamak için neler vermezdim."

Maskenin kenarını yüzüme bastırmak için eğilir, parmakları bir saniye için daha da aşağıya iner, sonra aniden geri çekilir, gölgeler ve her şey, benim büyük hayal kırıklığıma.

Knax nehrin kenarında durduğunda, nerede olduğumuzu ancak o anda anlıyorum.

"Az önce yaptığım şey için beni affet, Hazel, sana yalvarıyorum," diyor kulağıma yumuşak bir sesle. "Geri döneceğim ve başladığım işi bitireceğim, ama burada değil. Böyle değil."

Ben itiraz etmeden önce, Knax'ın sırtından inip dikleşir, Charon görünür ve teknesini kıyıya çarpar. Feribotçuyu görünce içimdeki arzu kaybolur ve utanç verici davranışımın farkına varınca yüzüm kızarır... ve kendi bencil zevkim için Ölüm'den ne kadar büyük bir risk almasını istediğimi anlarım.

Bir an için kendimi ona kaptırdım, bizi buraya getiren keder ve ıstırap tamamen unutuldu.

Ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Onun geri dönmesini sabırla bekleyeceğim ve...

"Ah ah," diye bağıyorum, keskin bir acı beni yana doğru eğilmeye zorluyor. Knax'ın sırtından düşüyorum, kayalık yola yığılmadan önce Ölüm beni kollarına alıyor.

"Hazel, neyin var?" diye sordu, sesindeki korku bir şekilde daha da acı vericiydi.

Ama ona cevap veremiyorum. Dişlerimin arasından hava çekiyorum, kaburgalarımın arasında keskin bir ağrı hissedince yanıma sarılıyorum.

Ölüm beni hızla yere indirir, sırtı Charon'a dönükken ipe uzanır ve onu kolaylıkla yırtar, altındaki korseyi ortaya çıkarır.

"Tanrı aşkına," diye homurdanır, beni nazikçe ters çevirip bağcıkları ve geceliği yırtıp atar, sonra kumaşı öne doğru katlayarak neyi tuttuğumu görmek için, bir şekilde mahremiyetimi korumayı başarır. Hafifçe geri çekilir, eldivenli eli yan tarafımdan aşağı doğru kayarken, gölgeleri de onun peşinden kıvrılır. "Yara yok. Derinin altında da bir sorun hissetmiyorum."

Keskin acı azalır ve rahatlamamla hafifçe kıpırdanırım, bu da Cerberus'un bana verdiği anahtar ve yüzüğün korsey e düşmesine neden olur. Death yavaşça eğilip onları alır, etrafındaki mürekkepli gölgeler hareketsiz kalır.

"Bu nedir?" diye sorar, yüzüğü kaldırırken sesi neredeyse bir fısıltıdır.

"Cerberus verdi," diye cevap veriyorum, sonunda tekrar konuşabiliyorum. "Senin bileceğini söyledi..."

Yumruğunu yüzüğün etrafında sıkıca kapatırken eldiveni hafifçe gıcırıyor, sonra bana dönüp bakıyor.

"İşaret nerede?"

"Ne?"

"O sana bağlı, değil mi? Aksi takdirde bunu kendinden çıkaramazdı."

Bu durumun bizim için ne anlama geleceğini düşünmek zorunda kalınca kalbim göğsümde atmaya başlar. Cevap vermekte zorlanırken, boğazımı saran korkuyla bir an daha tereddüt ederim.

"Evet," diyorum, bu kelime ruhumu parçalasa da, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle.

Ölüm bir saniye için başka yere bakar, nehrin karşısına doğru bakarken, diz çöktüğü yerde elleri daha da sıkışır. Bakışlarını tekrar bana çevirir ve bir kez daha sorar, "İşaret nerede?"

"Boynumda."

Bir eliyle cildime yapışmış nemli, dağınık saçları nazikçe çekip ayırıyor ve ben, o saçları bulduğunda başka yere bakmak zorunda kalıyorum. Parmağı bir saniye boyunca saçların üzerinde gezdikten sonra geri çekiliyor ve zorlukla yutkunuyor.

"Beni affet, Hazel."

Ayağa kalkar, pelerinini çıkarıp beni örter ve nehir kıyısına doğru yürür.

Styx'e bakarken ağır bir sessizlik olur ve sonra...

"Siktir!"

Bu kelime, rahatsız edici derecede yakın bir gök gürültüsü gibi içinden çıkıyor — ses vahşi, yarı inanamayan bir kahkaha, yarı acı dolu bir yalvarış — gölgeleri öfkeli dalgalar halinde içinden dışarı dökülüyor.

Derin bir nefes alır, gölgelerini sakinleştirmeye çalışır ve sonra geri dönüp önümde diz çöker.

"Özür dilerim."

"Ne? Hayır, küçük olan," Death beni durdurmak için acele eder. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Seni korumak için şiddet arzusuna kapılmama rağmen, öfkem sana yönelik değil, *as/a* da olmayacak."

"İşaret..." diye başlıyorum, ama ağzım kül oluyor, soru dilimde ölüyor.

"Bilmek istediğinizi sorun. Lütfen benden korkmayın. Sizin önünüzde bir an bile olsa soğukkanlılığımı kaybetmemeliydim. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Senden korkmuyorum, Sydian," diye tekrar deniyorum. "Senin tepkinin ne anlama geldiğinden korkuyorum... bu işaretin bizim için ne anlama geldiğinden."

"Hiçbir şey ifade etmiyor," dişlerini sıkarak söyler, sonra kendini düzeltir, "Hiçbir şey ifade etmeyecek, ama bu çok yakın bir zamanda olmayacak. Ama korkarım planlarımızı değiştirmem gerekecek, Hazel."

"Öyle mi?"

Derin bir nefes aldı, elleri yanlarında kaskatı kesildi, sonra şöyle dedi: "Artık yalnız gidemem. Seninle gelmeni istemek zorundayım."

Geri dönme düşüncesi midemde bir korku uyandırıyor, ama Ölüm'le ayrılmayacağımızı bilmek bu korkuya bir rahatlama da katıyor.

"O zaman geleceğim."

Yine iç geçirir ve bana elini uzatır. Elini tutarım, Ölüm yırtık giysilerim pelerinin altına düşerken nazikçe ayağa kalkmama yardım eder.

"Seni, üzerinde izler ve çıplak halde Ölümler Diyarı'na giremezsin," der, ben öne doğru adım attığımda ve geride bıraktığım kumaş yığını fark ettiğinde küçük bir homurtuyla.

"Ama benim hiç..."

Elini sallayarak, Ölüm'ün gölgeleri pelerinin eteğinin altından kayarak ipek kadar yumuşak dalgalar halinde tenim üzerinde kayarken, daha fazla konuşamam.

"Artık pelerinimi geri verebilirsin." Omuzlarımdan ağır pelerini çıkarmak için hareket ettiğimde, pelerini benden alır ve yaptığı şeyi ortaya çıkarır. Kendi gölgelerinden benim için yarattığı canlı elbisenin güzelliği karşısında nefesimi tutamıyorum.

"Sen mükemmelsin," diyor ve sesine tepki olarak gölgelerinin belimi hafifçe sıktığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim, elbise muhteşem."

"Bana teşekkür etme, seni daha önce gölgelerimle giydirmeliydim," diyor ve bana son bir kez onaylayıcı bir bakış attıktan sonra Charon'a dönüyor.

"Hayır, yine sen olmaz. Reddediyorum..."

Ölüm elini bir kez salladığında, küçük bir çığlık attım ve gölgeleri, dökülen mürekkep gibi öfkeli bir nehir gibi feribotçunun üzerine döküldü. Ona çarptılar, karanlıkta onu yutmak için kıvrıldılar ve sonra onu kendi teknesinin kenarından aşağıya, Styx nehrine sürüklediler. Nehir, onu tamamen yutmadan önce acımasız bir açlıkla çığlık atarak onu yuttu.

"Gel, ufaklık," dedi Ölüm, geriye dönüp elimi tutarken, "Yeraltı Dünyasını yerle bir edelim, böylece sonunda *birlikte* evimize dönebiliriz."

Ve bununla birlikte, bir kez daha tekneye doğru adım atarız, Yeraltı Dünyasına dönmek için.

Ama bu sefer...

Kader benim tarafımda.

TEŞEKKÜR EDERİM

Love and Death'i okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Tempting the Fates serisinin dördüncü kitabı olan *Love and Death'i* okuduğunuz için teşekkür eder

Bu kitabı beğendiyseniz...

Bu serinin ve diğer serilerin yeni çıkan kitaplarından haberdar olmak için Alice Wilde'ı [Amazon](#), [Facebook](#), [Instagram](#) veya [TikTok'ta](#) takip edebilir ya da [alicewilde.com](#) adresinden [haber bültenine](#) kaydolabilirsiniz.

Bu kitabı veya Alice Wilde'ın diğer kitaplarını tavsiye etmek isterseniz, [Amazon'da](#) bir [yorum](#) bırakmayı veya ona ulaşarak bunu bildirmeyi düşünün!

ALICE WILDE'IN DİĞER ESERLERİ

Kaderle Oynamak Ölüm

Öpücüğü

Ölümün Dokunuşu

Ölümüne Aşk ve

Ölüm

Kurtların Krallığı Kurtlar

ve Kadınlar Kurtlar ve

Savaşçılar Kurtlar ve

Eşleri

Şeytanlarla Anlaşma

Vampirlerin Anlaşması

Vampirlerin Bakiresi

Vampirlerin Yemini

Alfalara Mahkum

Alfa Terk Edilmiş

Alfa İşaretlenmiş

Alfa Talep Edilmiş

Alfa Bağlı

Beyaz Kurt Üçlemesi Sürü

Yalanları

Sürü Arkadaşları

Sürü Alfa

Kraliyet Değişkenleri

Nişanı

Onun İskoçyalı

Onun Viking

Onun Savaşçı

Onun Kehaneti

Afrika'nın Değişkenleri

Mısır'ın Dişi Aslanı

Mısır'ın Gururu

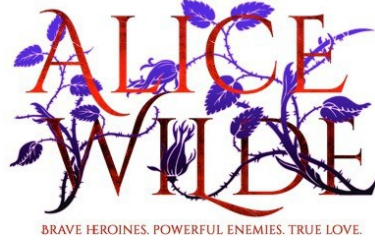
Mısır Kraliçesi

Hızlı Okumalar

Benim Çayım

Noel Dilekleri

YAZAR HAKKINDA

Alice Wilde tam zamanlı oyun editörü, grafik tasarımcı ve en önemlisi yazar olarak çalışmaktadır.

Okuyucularının, kendisinin yazmaktan aldığı zevki okuyurken de almasını umduğu, yakışıklı erkekler, sihir, sürprizler ve heyecan dolu paranormal, fantastik aşk romanları yaratmayı seviyor.

Alice şu anda Asya'da kedisiyle birlikte yaşıyor, hayal kuruyor, yazıyor ve karakterleriyle birlikte bir sonraki kitabında yaşıyor...

Alice Wilde'ı [Facebook/Amazon'da](#) takip ederek yeni yayınlarından haberdar olun.

ALICE İLE BAĞLANTI KURUN

E-POSTA: alicewildeauthor@gmail.com

TIKTOK: @ALICEWILDEAUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

